

ZERDALİ TEPE HANGİ TEPE

Hikâyelerden Güldeste

Şehit Kadir Yalçın Ortaokulu

Hazırlayanlar
Yılmaz ERDOĞAN
Büşra GÜNGÖR

Zerdalitepe Hangi Tepe
Hikâyelerden Gldeste

Ankara/Mamak Şehit Kadir Yalçın Ortaokulu
ğrencilerinden Hikâyeler

ISBN
978-625-00-7234-9

1.Basım
Őubat 2025

Baskı
Uzun Dijital
Sonçağ Yayıncılık ve Matbaacılık İstanbul Cad. İstanbul Çarşısı
No:48/48-49 İskitler 06070 Ankara Tlf: 03123413667

Sertifika No
47865

Kapak Tasarım
Funda GÖKÇEN

Dizgi
Mehmet SARIGN

Gözden Geçiren
Seyfettin GL

Düzenleyen
Yılmaz ERDOĞAN

Yayına Hazırlayan
Büşra GÜNGÖR

 Yayın hakları saklıdır. Adı geçen okulun ve yayına
hazırlayanların yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap Üzerine

Hikâyeler, her yerde. Sokakta, caddede, bir ağacın yaprağında, bir karıncanın taşıdığı kışık yiyecekte. En çok da okullarda sıranın parlayan yüzlerinde. Siz sıcaklığı hissettirirseniz o küçük kalplere, onlar güneş olurlar dünyanıza. Siz yeşertmek isterseniz toprağınızı, onlar yağmur olur bulutlarınızda.

Bizim okulumuzdaki minik kalpler de kalem oldular bize. Bu hikâyeler Kütüphane Haftasında tanıştığımız yazar Yılmaz Erdoğan ile gelişim ve yazarlık atölyesi derslerinde yapılan çalışmaların birer meyvesidir. Öğrenciler üç aylık eğitim aldılar. Bu süre zarfında hikâye konusunu belirlemek ve öğrencilerde olay, yer unsurlarını oluşturmak adına geziler düzenledik.

Polis Müzesi, Etnografya Müzesi, Resim ve Heykel Müzesi, Mavi Göl gibi yerlere yapılan geziler sonrasında öğrencilerden hikâye yazmalarını istedik. Serbest konularda da yazdıkları hikâyeleri düzenleyerek bu kitabı oluşturduk.

Emeği geçen öğrencilerimize, ayrıca bu süreçte desteklerini daima hissettiren yazarımız Yılmaz Erdoğan'a ve Türkçe Öğretmenimiz Büşra Güngör'e okulumuz adına teşekkür ederiz.

Seyfettin GÜL
Okul Müdürü

Mandalina Kokusu

Mevsim kış. Portakal, mandalina mevsimi. Ders Türkçe, konu sıfatlar fakat koku mandalina kokusu. Buram buram mis kokusu.

Tahtayı yazdıktan sonra arkamı döndüm; sınıfa bir göz gezdirdim. Aklımda nasıl tepki vereceğimin soru işareti ile yüreğimdeki merhamet ünlemleri hareketlendi. “Şu kış gününde üşütme sözlerinle yavrucağı Büşra.” dedi.

Çocuklar tahtayı defterine yazarken adım adım iştahla yenen mandalina kokusuna doğru yürüdüm. Ekşi mi tatlı mı, diye sordum. Bir dilim uzattı küçük eller. Gülümseyip derse devam ettim. Teneffüste yanıma çağırdım. Derste bir şeyler yemenin doğru olmadığını anlatacakken gözlerime bakmadan başladı konuşmaya:

“Öğretmenim ben gidiyorum, iki ay yokum. Okula geleme-yeceğim.”

“Neden?” diye sormama izin vermeden devam etti:

“Biliyorsunuz mandalina zamanı, annem babam toplamaya gidecekler. Ben de burada kalamam, beni de götürecekler öğretmenim ama geleceğim, mandalinalar bitsin geleceğim.”

Boğazım düğümlendi, boğuk bir sesle “Tamam.” diyebildim. Masaya giderken bıraktığı mandalinaya baktım uzun uzun. Bu ilk değildi; kestane zamanı da giderlerdi çocuklar işe, ceviz zamanı da. Baharda da gideceklerdi; kiraz zamanı da. Hep gideceklerdi ve yarım kalacaktı sıfatları, zamirleri, çarpmaları, bölmeleri... Okul bahçesinde koşmaları, cuma günlerini ipe çekmeleri... Yarım kalacaktı...

Ne zaman elime bütün bir mandalina alsam, yarım kalmışlıklar gelir aklıma.

Ne zaman bir ceviz görsem, yarım kalan dersler bırakmış kalbimde bir iz...

Her çocuğun vardı bir hikâyesi okumasını bilene.

İsimler değişse de hikâyeler aynı olabiliyordu mevsimlik göçün yaşandığı bölgelerde.

Eğitim hikâyedir dedim kendime. O zaman yaz dedi yüreğim kalemime.

Okuması kaldı sizlere...

Belinay SEViÇ

Ne Unuttuk

Bugün tatilimizin son günüydü. Büfede kahvaltımızı yaparken üzgündüm çünkü burada güzel anılar yaşamıştım. Yeni arkadaşlar edinmişim ve çok eğlenmişim. Arkadaşlarım ve ailelerimizle güzel ve eğlenceli bir kahvaltı yaptıktan sonra vedalaşmıştık. Bu kadar üzüleceğimi düşünmemiştim, gözlerim dolmuştu. Okulun açılmasına da az kaldığı için gitmek zorundaydık.

Duygularımı bir yana bırakarak yazlığa doğru yol aldım. Odama geçince eşyalarımı çantalara doldurdum. Annem ve babam da kendi eşyalarını topluyordu. Kendi eşyalarımından sonra kardeşimin dolabını toplamaya başladım. Henüz dört yaşında olduğu için ona oyuncaklarını poşete doldurma görevi vermiştim. Bir süre sonra çantalarımızı evde bırakarak yakındaki bir dükkândan bisküvi ve soğuk çay gibi şeyler aldık. Ücretlerini ödedikten sonra babam, “Dışarı çıkmışken yola da çıkabiliriz. Bence eve gitmemiz gerekmiyor.” dedi. Biz de bunu onayladık ve yolculuk başladı.

Yolculuğa başlamamızın üzerinden bir saat gibi bir süre geçti. Bu arada benim canım fazlasıyla sıkıldı. Şarkı dinlemek istedim. Kulaklığımı almak için kol çantamı açtım, aradım aradım bulamadım en son kulaklığımı valizlere koymuş olabileceğimi düşünerek bunu babama söyledim. Babam en yakın benzinlikte durabileceğini söyledi. Bir süre bekledikten sonra yakınlardaki bir benzinlikte durduk. Arabanın anahtarını aldım ve bagajın kilidini açtım. Açmamla şaşırمام bir oldu. Bagaj bomboştu. Valizler büyük ihtimal yazlıktaydı.

Annem de bagajı görünce çok şaşırıldı. Bir yandan komiğime de gitti. Durumu söyleyince babamın da ağzı açık kaldı. Biz arabaya binmiş tekrar yazlığa doğru yol alırken benim içimde kıpır kıpır kelebekler uçuştu. Çünkü yazlıktaki arkadaşlarımı tekrar görme fırsatı yakaladım.

Yazlığa yaklaşmıştık. Uzun bir yolun ardından tabii ki acıkmıştık. Kardeşim Tuğra acıkmadığını fakat uykusunun geldiğini söyledi. Annem fazla takılmadan Tuğra'yı yazlığa götürdü. Babamla ben de o sırada valizleri arabaya taşıdık. Annem gelince restorana doğru yol aldık. Ne tesadüf ki restoranda arkadaşlarım ve aileleri ile karşılaştık. Birlikte mutlu bir yemek yedikten sonra tekrar vedalaştık. Annem, babam ve ben birlikte arabaya bindik ve yaşadığımız şehre doğru tekrar yol aldık.

Uyuya kalmıştım babamın telefonunun sesi ile birlikte uyanırdım. Biraz ayılmak için su içtim. Babam telefonla konuşurken şaşkın bir haldeydi. Açıkçası ben de merak etmiştim. Babam bize tam bir şey diyecekken lafını keserek,

“Baba noldu, çok şaşkın bir haldesin.” dedim.

Babam ilk önce arkasına baktı ve “Tuğra bizimle gelmemiş.” dedi. Annem bir an panikledi fakat sonrasında sakinleşti. Babam “Bu sefer de valiz değil insan unutmuşuz.” diyerek güldü. Sonrasında tabii ki de tekrardan yazlığa doğru yol almak zorunda kaldık.

Yazlığa ulaştığımızda direkt olarak site güvenliğinin yanına gittik. Tuğra uyandıığında bizi bulamayınca site güvenliğinden bizi aratmış. Tuğra'yı alınca tekrardan eve doğru yol aldık.

Yolda giderken “Bu sefer ne unuttuk?” diyerek gülüştük.

Yaşadığımız bu durumu tatil dönüşü büyükannelere de anlattık.

Bu yaz yaşadığımız bu durum bizim için her hatırladığımızda gülüşme konusu oldu.

Gizli Yol

Her günkü gibi bir okul sabahıydı. Elimi yüzümü yıkadım, kıyafetlerimi değiştirdim ve kahvaltımı yaparak evden çıktım. Ah bu çantalar, bir sürü ders kitabı ve defterler... Sırtım kopa-caktı sanki. Yavaş adımlarla okula doğru yürüdüm.

Bugün hem mutsuz hem de heyecanlıydım. Bunların nedeni sadece sınavlardan ibaretti. Sınav haftası üzerime bir ağırlık düşüyor gibi hissediyordum. Bu beni çok zorluyordu. Okulun koridorunda arkadaşlarımla sohbet ettim. Kafamı kol saatime çevirdim, bir de ne göreyim, dersin başlamasına sadece bir dakika kalmış. Arkadaşıma aceleyle veda ederek hızlı adımlarla sınıfa çıktım. Ardımdan hocamız sınıfa girdi. İçimden derin bir “Oh!” çektim. Hocamız masasına oturdu. Çantasından dosya çıkardı. Bu sınav kağıtlarının dosyasıydı. Sınıfta herkes sohbeti bıraktı. Pür dikkat hocayı izledi. Hoca, “Belinay Seviç” dedi. Aman Allah'ım bu bir kâbustu.

Ter, vücudumu ele geçirmişti. Titreyen bedenimle yüzüme küçük bir tebessüm kondurdum. Hoca: “Doksan beş.” dedi. O

an ki heyecanımla sınıfın ortasında “Ne!” diyerek bağırmıştım. Utandım. O duyguyla teneffüs ziline kadar bekledim. Zil çalar çalmaz utancımı azaltmak için bahçeye çıkmaya karar vermiştim. Merdivenlerden yavaş adımlarla iniyordum. Zemin kata ulaşmıştım. O an aklıma bir şey geldi. Okulumuzda bir kapı vardı ve bu kapı bodrumun kapısıydı, asla kilitlenmezdi.

Zilin çalmasına yakın koridor boşalınca içeri girip kapıyı hızla örttüm. Gürültülü bir ses kulağımda çınladı. Umursamaz bir şekilde kol saatimin ışığını açtım. Kapının hemen bitişiğinde aşağı doğru inen bir merdiven vardı. Ürkek adımlarla basamak basamak iniyordum. Bir an durakladım. Acaba bu yaptığım yanlış bir şey miydi? “Amaan!” dedim ve inmeye devam ettim. O an bir ses duydum. Biri sanki adım adım bana yaklaşıyordu. Korkmuştum ne yapacağımı şaşırdım. O sırada büyük bir sandıkla karşılaştım. Hiç düşünmeden sandığa doğru koştum ve arkasına oturdum. Görünmeyecek bir şekilde dizlerimi kendime çektim. Gözlerimi sıkıca kapattım. Sesin gitmesini bekledim. Bir süre sonra kapattığım gözlerimi yavaşça açtım, saatime baktım ve kısa bir uykuya daldığımı fark ettim. Duvardan yardım alarak oturduğum yerden kalktım. Adım sesleri azalmış görünüyordu. Bunu düşünürken karşımda upuzun bir koridor vardı. Sonunu göremiyordum fakat içimden bir ses “Sonuna kadar gitmelisin.” diyordu.

Uzun düşünceler sonrası gitmeye karar verdim. Tedirgin adımlarla yürüyordum. Arkamı döndüm, ne kadar yürüdüğümü düşünemiyordum. Yorulduğumu biliyordum ama hissetmemiştim. Önümde bir merdiven olduğunu fark ettim. Merdivenin ilk basamağına oturup bir süre dinlendim. Bu süre boyunca bahçede yerim, diye cebime koyduğum keki yedim. Az da olsa karnımı doyurmuştum. Ayağa kalktım. Merdiven çok dikti. Bu benim gözümü korkuttu ama geri dönüşü olmayan bir şey yapmıştım. Buna mecburdum. Demirlerden destek alarak yukarı doğru çıktım. Sağıma baktım hiçbir şey yoktu. Solumda saatler sonra bir kapı gördüm. Her gün gördüğüm kapı bile beni bu

durumda mutlu etmişti. İçimden “Kapı kilitli ise ben bittim.” dedim.

Titreyen ellerimle kulpundan tutarak kapıyı açtım. Beni bir oda karşılamıştı. İçimden “Kahretsin!” dedim. Odanın zeminine doğru adım attım. Adımlarımdan pek emin değildim, o yüzden yavaş yürüyordum. Etrafımda küçük bir pencere ve bir kapı vardı. Kendimden emin bir şekilde kapıyı açınca gözlerim kısıldı, beni gün ışığı karşılamıştı. Bu seferki mutluluğum tahmin edilecek gibi değildi. Ağzım kulaklarıma vardı. Emin adımlarla dışarı çıktım. Temiz nefes almayı özlemiştim fakat düşünmem gereken bir şey vardı. Burası neresiydi? Bunu düşünerek panikledim, etrafımda piknik yapan insanlar vardı. Bana, sanki olağanüstü bir canlı görmüş gibi bakıyorlardı. Yüzüme dokundum, kollarıma dokundum, ben aynı bendim.

Etrafı inceledim ve bir göl olduğunu fark ettim. Göl kenarına doğru yürümeye başladım. Burası bana bir yerden tanıdık geliyordu ama neresi olduğunu anlayamamıştım. Sanki daha önce buraya ailem ile birlikte gelip piknik yapmıştık. Evimize yakın gibiydi ve bunu düşünürken buranın Mavi Göl olduğunu anladım. Mavi Göl’e daha önce arkadaşlarım ve ailemle gelip oyunlar oynayıp piknik yapmıştık. Buradan eve yürümem hem zaman alacaktı hem de beni fazlasıyla yoracaktı.

Mavi Göl’ün girişinde her zaman bir güvenlik elemanı abi dururdu. Onun yanına gittim ve babamın numarasını verdim. Babamla konuştum. Olanları anlattım. Babam araba ile yanıma geldi. Eve gidinceye kadar yaşadığım macerayı en ince ayrıntısına kadar anlattım. Eve gidince o gizli tünelden çıktığım için akşam yemeğinde büyük bir coşku yaşamıştım. Okulda ise ben derslere girmediğim için ailemi aramışlar. Ailem beni çok merak etmiş ve akıllarına gelen her yere bakmış fakat Mavi Göl’de olacağım kimsenin aklına gelmemiş. Gerçi benim de Mavi Göl’e gideceğimden haberim yoktu. Gece yatmadan önce olanları günlüğüme yazdım. Küçük bir karikatür çizerek uykuya daldım.

Sabah her zaman ki gibi elimi yüzümü yıkadım kahvaltımı yaptım ve okula doğru yol aldım. Okula vardığımda öğretmenlerim ve arkadaşlarım beni çok merak ettiklerini söylediler. Herkese olanları tek tek anlattım. Öğretmenlerimden biri bu yolun Mavi Göl'de yapılacak okul etkinlikleri ve pikniklerinin Mavi Göl'e daha kolay ulaşmak için yapıldığını söyledi. Çok şaşırmıştım fakat şaşkınlığımı gizleyerek arkadaşlarımla sınıfa gittim.

Kâbus

Üstlerinde beyaz bir kıyafet, yüzlerinde beyaz bir maskeyle araştırma yapıyorlardı.

Onları evin penceresinden dikkatle izliyordum, dikkatimi çeken şeyi anlamamıştım fakat düşündüğüm kadarıyla eve bir hırsız girmişti.

Acaba neden bu kadar dikkatli şekilde araştırıyorlardı, değerli bir antika mı çalınmıştı? Bunları düşünürken arkamdan hızla gelerek ellerimi kelepçelediler. Bana beni götürceklerini söylemişlerdi fakat neden götürüyorlardı benim bir suçum yoktu. O an bana iftira atabileceklerini düşündüm. Kimdi o gizli düşmanım?

Bir süre sonra beni bir yere götürdüler. Mahkemeye benzetmiştim. Tir tir titreyen ellerimi kelepçeden çıkardılar ve "Neden?" dediler. Bir şey anlamamıştım. O anda bir şey fark ettim her yer kırık dökük ve eski yapıydı. Yanlışlıkla zamanda yolculuk mu yapmıştım acaba? Fakat böyle bir şeyin mümkün olmadığını düşünerek bu düşünceden vazgeçtim ve bana bağırarak bir ses tonuyla tekrar "Neden!" dediler. Korktuğumdan çığlık atmıştım.

Çiğlık atarken birden sarsıldım ve gözlerim karardı. Bir anda uyandım. Karşımda annem ile babam vardı, bunların hepsi bir kâbus muydu? Uyandığımda çok mutluydum fakat ürkmüştüm de. Eminim ki bunlar bir kâbus olmasaydı, gerçek olsaydı kalp krizi geçirirdim çünkü rüyamda bile korktuğumu en derinden hissediyordum.

Bir Bahar

Ilık bir bahar sabahıydı.

Efsun, mutluluklar içinde annesinin sesiyle uyandı. Bugün onun için mutlu ve önemli bir gündü. Arkadaşı ve ailesiyle kamp yapmaya, ıssız bir ormana gideceklerdi.

Heyecanla yataktan kalktı ve banyoda elini, yüzünü yıkadı. Mutfak masasına oturdu. Ailesiyle sohbet edip kahvaltı yaparken babasının bir anda yüzü düştü. Sanki çok kötü bir şey olmuştu. Merakla babasına,

“Babacığım, kötü bir şey mi oldu? Çok kötü görünüyorsun.” dedi.

Hasan Bey üzülerek,

“Kızım, maalesef bugün sizinle kampa gelemeyeceğim. İş yerine önemli bir ziyaretçim gelecek.” dedi.

Efsun çok üzölmüştü ama çaresiz bir şekilde “Peki.” dedi. Masayı annesiyle birlikte topladıktan sonra odasına geçti. Dolabından siyah, orta boy bir çanta çıkardı. İçine pijama, uyku tulumu ve okuma kitabını koydu. Eşyalarının çoğu annesinde olduğu için fazla bir şeye gerek yoktu.

Orman'a yaklaşmışlardı.

Yakınlardaki bir bñfede, Efsun'un arkadaşı Nisa ve Zelal Hanım ile buluştular. Birlikte ormana gittiler. Çantalarını uygun bir yere koydular. Zelal Hanım ve Yasemin Hanım çadırları kurmaya başladı. Efsun ile Nisa da etrafı gezmeye çıktı. Yavaş adımlarla yürürken annelerinden gittikçe uzaklaştıklarını fark ettiler.

Nisa annelerinin yanına gitmek istedi fakat Efsun buna karşı geldi. Gitgide uzaklaşmışlardı. Merakla etrafı incelerken bir şimşek çaktı. Nisa, Efsun'a,

"Keşke uzaklaşmasaydık. Yağmur yağacak görmüyor musun?" dedi.

Efsun,

"Haklıymışsın, keşke seni buraya getirmeye zorlamasaydım. Ama bence yağmur hızlanmadan annelerimizin yanına gidebiliriz." dedi.

Nisa pek onaylamasa da mecburdu. Yasemin ve Zelal Hanım çadırı kurmuşlardı. Nisa ile Efsun'u çağırarakken kızların olmadığını fark etti. Etrafı telaşla aramaya başladılar. Saatler saatleri kovaladı. Çadıra gelmişlerdi. Yasemin Hanım,

"Artık yapacak bir şey yok. Polisi aramalıyız." dedi.

Zelal Hanım 112'yi tuşladı ve adresi verdi. Efsun ile Nisa geldikleri yöne doğru gidiyor dönüp dolaşıp aynı yere geliyorlardı. Hava gitgide soğuyordu. Soğuğın üzerine yağmur da vurunca çok kötü oldular. Tir tir titreyerek bir ağacın kenarına oturdular.

Aradan birkaç saat geçti. Polisler Efsun ile Nisa'yı arıyorlardı. Yasemin ve Zelal Hanım çok çaresizlerdi. Nisa artık dayanamıyordu Efsun'a,

"Çok acıktık bir şeyler yememiz gerek." dedi.

O anda gözüne bir şey çarptı. Karşısında meyveli bir ağaç

görünce yüzüne bir tebessüm kondu. Ayağa kalktı, sarsılıyordu. Ağaçtan bir meyve aldı ve çiğnedi. Her çiğneyişinde gözü kararıyordu. Son çiğneyişinde yere yığıldı. Efsun titreyen bedeniyle ayağa kalkmaya çalıştı fakat yapamadı. Çaresizce yardım bekledi. Aradan birkaç saat sonra arama ekipleri yerde birini gördü. Yanına yaklaştılar. Efsun bitkin haliyle bir tebessüm gösterdi. Hızla ilk yardım yaptılar ve ambulansı aradılar. Bu sırada Yasemin ve Zelal Hanım'a haber verdiler. Anneler neredeyse mutluluktan havaya uçacaktı. Hastanede durumları iyiye gelmişti.

Efsun, ailesine ve Zelal Hanım'a olan biteni anlatmıştı. Artık bilmediği ortamlarda, bilmediği bölgelere gitmeyecek, kimseyi götürmeyecekti.

Esila BEĞİK

Garip Müze

“Yaşasın! Gezide - Çok eğlenceli olacak. - beraber oturalım.”

Beynimin her köşesinde bu ses duyuluyordu. Herkes çok heyecanlıydı tabii ki ben de...

Sonunda servise binmiştik. Öğretmenimiz sürekli gideceğimiz yerden söz ediyordu. Onun bu konuşmaları gidene kadar sürdü.

Müzeye vardığımızda girişte bizi polisler karşıladı. “İçeride sormak istediğiniz bir şeyler olursa bizi görürseniz bize sorarsınız zaten biz oralarda dolaşacağız.” dedi. Bizlerle ilgilenmesi hoşuma gitmişti ancak toplu bir şekilde gezmek sıkıcıydı. O yüzden kimse görmeden başka bir yere gittim.

Biraz gezdikten sonra bir kapsül gördüm. Üstünde “Tuşlara dokunmayın!” yazıyordu. Bir şey olmaz deyip kapsülün içine girdim. Bir tane düğme dikkatimi çekmişti, o yüzden ona bas-

tım. Gözlerimi kapatıp açtığımda eski evlerin bulunduğu bir sokaktaydım. Etrafta polis kıyafeti giymiş bir sürü adam vardı. Bir hırsız yakalamaya çalışan polis vardı. Hırsız arkasından bakarken bana çarpınca polis hırsız yakaladı.

Polis diyorum çünkü hem polis gibi giyinmiş hem de bir hırsız polisten başka kim yakalar ki?

Polis bana teşekkür etti. Ben yakalamamıştım ama yakalamış gibi oldum. Her neyse ben neredeydim? Nasıl gelmişim? Nasıl geri dönecektim? Çok korkuyordum ancak gergin olmamalıydım. Sakin kalmalıydım. Gezinmeye başladım. Her yerde bisikletli polis vardı. Bunu müzede görmüştüm ve altında 1919 yazıyordu yani hesaplırsak şu an 2024 yılındayız ve 105 yıl geriye gitmişim. Acıkmıştım, yemek yiyebileceğim yer aradım ancak hiçbir yer bulamadım. Bir eve girip bir şeyler isterim, diye düşündüm.

Bir evin kapısını çaldım. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı:

“İçeri gir yavrum.” dedi. Girdiğim ev müstakildi ve bir o kadar da eskiydi. Olanları yaşlı kadına anlattım. Kadın ilk inanmadı sonrasında çantamdan takvim çıkarınca inandı. Sonrasında acıktığımı söyleyince mutfığa yemek ısıtmaya gitti. Ben o sırada evi inceliyordum. Bir bayrak gördüm. O Türk bayrağıydı ama farklıydı. Yaşlı teyze gelince ona sordum. O da 1922’de İzmir’in kurtuluşunda kendileri dikmişler. Yemeği yedim. Kalacak yerim olmadığı için

“Bu gece bende misafir ol.” dedi, kabul ettim.

Hava kararmıştı. Camdan baktım. Bir polis el feneri ve bisikleti ile geziyordu. Teyze bana yatak açtı. Geç olmuştu, hemen uyudum. Uyandıgımda teyze mis gibi kahvaltı hazırlamıştı. Kalktım, elimi yüzümü yıkadım. Teyzenin yanına gidip ona teşekkür ettim. Yemeği yiyip dışarı çıktım çünkü yaşlı teyzenin çarşından istedikleri vardı.

O günün tarihi 16 Mayıs 1919’du.

Çarşıya gittim. Yaşlı teyzenin ihtiyaçlarını aldım. Ona küçük bir ev hediyesi almak istedim. Aldığım hediye bir tabloydu. Tablonun üstünde bir deniz manzarası vardı. Hediyeyi ona verince çok mutlu oldu.

16 Mayıs 1919 tarihi size tanıdık geliyor mu? 3 gün sonra yani 19 Mayıs 1919'da Atatürk, Bandırma Vapuru ile Samsun'a çıkacak. Neyse her yerde polis düdükları çalıyordu. Bu ses kulağımı rahatsız etti. Sonra eve gittim.

Camdan dışarı bakarken bir köpek gördüm. İsmi sanırım Zeytin'di. Yanına gittim, polisler vardı. Meğer ismi Zehir miş. Sevdim. Gözleri çok korkunçtu. Sahibi yoktu ona polisler bakıyordu bunu da müzede görmüştüm. Zehir tam tamına 42 kişinin hayatını kurtarmış. Türkiye'nin unutulmaz kahramanı: 'Zehir'

Ben Atatürk'ü görmek istiyorum, çünkü onu çok seviyordum. Odamda Atatürk'ün resimleri, Atatürk hakkında kitaplarım vardı. Birine "Atatürk nerede bilir misiniz?" diye sordum. Karşımdaki adam; "Atatürk kim?" dedi. Bilmediğini anlamıştım. Çünkü Mustafa Kemal'e ATATÜRK soyadı 1934 yılında verilmişti. O yüzden Mustafa Kemal dediğimde;

"Haa, sen paşayı diyorsun. O Sivas Kongresi'ne gitti. Ne zaman döner? Bilmem galiba bugün döner çünkü daha çok kongre yapacakmış."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Kitap okumam bana fayda sağlıyor çünkü okumasaydım buradaki insanlarla iletişim halinde olmak zor olacaktı. Gün batarken herkes telaşlandı. Neden mi? Çünkü Atatürk gelecekti. Ben de insanların gittiği yöne doğru gittim. Atatürk geldiğinde herkes selam veriyordu. O da onlara karşılık veriyordu. Sonrasında yanımdan geçerken saçımı okşadı. Mutluluktan ağladım. Sonra eve döndüm. Yatağa yattım, gözlerimi kapattım.

Bir anda bir polisin sesi geldi “Uyan!” gözlerimi açtım. Etrafımda arkadaşlarım, öğretmenim ve iki tane de polis vardı. Meğerse canım sıkılınca bir oturağın olduğu bölüme gelip uyumuşum.

Serviste okula dönerken de bu rüyamı arkadaşlarımla paylaştım.

Heykeller Gerçek Mi?

Zehra çok mutluydu çünkü ertesi gün Resim ve Heykel Müzesi'ne gideceklerdi. O gün heyecandan uyuyamamıştı.

Ertesi günü erkenden kalktı. Kahvaltısını yapıp dişlerini fırçaladı, üstünü giyindi ve evden çıkarak okulun yolunu tuttu. Okula geldiğinde sırasına oturdu. Yarım saat sonra Büşra öğretmen yazarlık gurubunu çağırdı. Aşağı indiler, yanlarında görsel öğretmenleri de vardı.

Servise bindiler ve yola çıktılar. Yolculukta çok eğlendiler. Gülüştüler, şarkı söyleyerek gittiler. Geldiklerinde heykellerle karşılaştılar. Zehra geze geze çok yorulmuştu. O yüzden oturacak yer aradı. Bir oda buldu o oda da bir heykel gördü bu bir ATATÜRK heykeliydi. Onu not aldı ve bir anda ATATÜRK heykeli Zehra'ya göz kırptı. Zehra çok korktu hemen oradan gitmek istedi. Ancak kapı kapanmıştı sonrasında “Zehra Zehra!” diye sesler duydu.

Gözlerini açtı meğer dün heyecandan uyumadığı için uykusuz kalmıştı bu yüzden de bir yer bulup uyumuştu yani bunların hepsi bir rüyaydı...

Maceracı dörtlü

Onur, Ahmet, Osman ve Fatih cumartesi günü mavi gle gideceklerdi. Onlar en iyi dört arkadaşı. Birbirlerini kardeşleri gibi görüyorlardı. Her şey hazırlanmış bir tek gitmek kalmıştı.

Ahmet'in evinin önünde buluştular sonra onun arabasına binip gittiler. Mavi Gle geldiklerinde bir güvenlik görevlisi onlara;

"İçeride tadilat var, bugün hiç kimseyi almıyoruz." dedi.

Geri dönmek istemiyorlardı. Hepsinin sadece bugünlük boş günleri vardı ve eğlenmek istiyorlardı. Ancak yapacak bir şey yoktu. Geri dönmek zorunda kaldılar. Yolda Fatih;

"Ahmet bence senin evinde eğlenelim zaten tadilataymış."

Ahmet,

"Yok be ev sıkıcı bence başka bir şey yapmalıyız."

Fatih ise kızdı;

"Ne yapacağız kardeşim gizlice mi gireceğiz tövbe tövbe!"

Ahmet, "Hay aklınla bin yaşa kardeşim biz de gizlice gireriz."

Fatih; "Ahmet sen aklını mı kaçırdın? Hiç olur mu bizde tadilat bitince gideriz.

Ahmet ise; "Onur ve Osman siz ne diyorsunuz bu işe?"

Onur; "Kardeşim güzel fikir. Yapalım bence."

Osman; "Ben maceraları severim bana uyar."

Ahmet; "Fatih kardeşim, yakalanırsak ne olacak?"

Osman; "Kardeşim anca beraber kanca beraber bir şey derlese geri döneriz."

Fatih; “Tamam hadi gidelim.” Ahmet; “Tamam, hadi yürüyerek gidelim.”

Onur; “Yürüyerek mi? Arabamız var ya Ahmet!”

Ahmet; “Kardeşim anlamıyor musun? Hani arabayla içeri almadılar ya!”

Sonrasında bu dörtlü yürüyerek ulaştılar, tellerden atlayıp içeri girdiler.

Osman; “Baksana Fatih, kimse yok; rahatız.”

Ahmet ise; “Çok konuşmayın da aldığımız yiyecekleri dizmeme yardım edin.”

Poşetteki eşyaları çıkarmaya başladılar. Sonrasında bütün yiyecekleri yiyip içtiler. Fatih ve Osman “Yiyip içtik, buradan gidelim.” dediler Onur; “Ya bir durun. Elimizi yüzümüzü yıkayalım.” Ahmet; “Onur doğru söylüyor hadi bir çeşme bulalım.” Sonrasında hepsi birden çeşme buldular. Onur hemen çeşmeye koştu. Elini yüzünü yıkadı. Diğerleri de onun peşinden koşup ellerini yüzlerini yıkadılar.

Ahmet, “Sesi duydunuz mu?”

Osman, “Ne sesi ya?”

Onur, “Kardeşim burada kedi köpek de var onlardır.”

Fatih, “Olabilir de ya güvenlikse?”

Fatih’in tahmini doğru çıkmıştı. Gelen güvenlikti. Hepsi bir anda kaçtı. Güvenlikler arkada bizim maceracı dörtlü önde kovalamaca halindeydiler. Dört tane güvenlik vardı. Kaçıyorlardı fakat Onur birden taşakılıp düştü. Diğerleri onun kolundan tutup çektiler ve devam ettiler. Dümdüz koştukları için kaçacak yerleri kalmamıştı çünkü önleri göldü.

Osman su bisikletlerini göstererek,

“Buna binip kaçalım.” dedi.

Hemen diğerleri de bindi. Ahmet ve Osman önde bisikleti çevirirken Fatih ve Onur arkadalardı. O sırada su bisiklet güvenliği olan amca,

“Su bisikletimi geri getirin, parasını ödemediniz!” diye bağırdı.

Fatih de “Bizim derdimiz ne, onun derdi ne!” dedi.

Güvenliklerde bir su bisikletine binip bunları kovalamaya başladı. Fatih ve Onur Ahmet ve Osman’a “Daha hızlı çevirin!” diyordu. Bir anda su bisikleti durdu.

Ahmet; “Olmuyor, durdu.” dedi. Güvenlikler feribotu tutacakken çalışmaya başladı ve kıyıya getirip koşu koşu çıktılar.

Fatih, “Ben size demiştim.” deyince hepsi birden, “Tamam senin sözünden bir daha çıkmayacağız.” dediler ve gülüşerek sohbete daldılar.

Park İstilasası

“Anne gitmemize ne kadar kaldı?” diye sordu Esila.

“Yarım saat sonra orada olacağız.” dedi Esila’nın annesi Özgen Hanım.

Esila ve ailesi köye gidiyordu. Esila köyün havasını, oradaki anneannesinin bahçesini, bahçedeki organik meyve ve sebzeleri çok özlemişti. En önemlisi de anneannesini ve dedesini...

Köye varmışlardı anneannesini onları kapıda bekliyordu.

Esila arabadan inince koşarak anneannesine sarıldı. Arkasından kardeşi annesi ve babası geldi. Onlar da kucaklaştıktan son-

ra Esila bahçeye çıktı. Dedesini gördü, bahçe suluyordu. Koşarak yanına gitti, ona sarıldı. Sonrasında Esila'nın kardeşi Eslem yanlarına geldi. Dedesine sarıldı. Sonrasında ikisine de; "Altın kuzularım gelmiş benim." dedi. İçeri geçtiler, annesi bavulları yerleştiriyordu. Esila da ona yardım etti. Sonrasında kardeşine,

"Eslem, bahçeye çıkalım mı?" diye sordu.

Eslem; "Tamam!" deyince bahçeye çıktılar. Aşağıdan yukarıya doğru gezdiler. Esila gezerken iki çeri domates buldu. Birini kardeşine verdi diğerini ise kendisi yedi.

Hava kararmaya başlayınca eve döndüler. Özgen Hanım yemek yapmıştı. Esila da annesine yardım etti. Onları afiyetle yediler. Sonra çay içerek sohbet etmeye başladılar. Çocuklar çay değil meyve suyu içti. Konuşurken dedesi,

"Yarın kahvaltımızı yaptıktan sonra sizi parka götüreyim mi?" diye sordu.

Eslem ve Esila aynı anda "Eveet!" diye bağıldılar.

Sonrasında Özgen Hanım onlara yer yatağı açtı ve sütlerini verdi. İkisi de hemen uyudu çünkü yol boyunca şarkı söyleyip eğlenmişlerdi. Ertesi gün erkenden uyandılar, güzel bir köy kahvaltısı yapıp dedeleriyle birlikte parka gittiler.

Yoldan inekler geçmeye başladı. İki kardeş merakla izlerken ineklerin yönü bir anda parka doğru oldu. Esila ve Eslem kaydırağa doğru kaçtılar. Yaklaşık olarak 10 inek vardı. Parkın çevresi inek doluydu. Hatta bir tane inek toynaklarıyla kaydırağa çıkmaya çalışıyordu. Kızlar korkuyor ancak gülüyorlardı. Çünkü o ineğin çıkma çabası çok komik görünüyordu. Sonrasında çoban onları topladı ve götürdü.

Bu olay onlara komik tatlı ve güzel bir anı olarak kaldı.

Vildan ATEŞ

Bir Müze Bir Gl *Müze*

Unutamadığım günlerden biriydi. Okul gezisinin tarihi belli olmuştu. Sınıf ğretmenim ve arkadaşlarımla birlikte birkaç gün öncesinden hazırlıklara başladık. Gideceğimiz yerin nasıl bir yer olduğunu ve neler ğreneceğimizi çok merak ediyordum. Gezi ncesi heyecan ve sevinçle çantamı hazırlamıŐtım.

Sabah çantamı alıp yürüyerek okula gittim. Okulun bahçesinde sıraya girip servise bindik. Nihayet yola çıktık ve gideceğimiz müzeye vardık. Meğer gittiğimiz yer polis mzesiymiş! Hocalarımız ve geziye eşlik eden yazarımızla birlikte bir köşeye geçtik. Yazarımız birkaç Şey anlatacaktı. Biz de dikkatlice dinledik. Yazarımız, birbirimizden ayrılmamamızı söyledi.

Müzeye giriş yaptık. Oradaki polisler bizi çok sıcak karŐıldadı. Merakla müzede dolaŐıyorduk. Bir süre sonra bir eŐyayı çok me-

rak ettim ve yanına gittim. Aslında kurallara uymuyordu ama merak etmişim. Yaklaştığımda bunun bir parmak kelepçesi olduğunu gördüm. Etrafında farklı çeşitlerde kelepçeler vardı.

Biraz ileride başka bir vitrin dikkatimi çekti. Yanına gittiğimde silahlar ve bıçaklar gördüm. Vitrinde, “Polis silahları ve suç aletleri” yazıyordu. O kadar dalmışım ki öğretmenim ve sınıf arkadaşlarımdan uzaklaştığımı fark etmedim. İçimde bir korku oluştu ama güvende olduğumu biliyordum. Bir polis amcaya durumu anlattım. Yanaklarımı sıkarak, “Güzel kız, korkmana gerek yok.” diyerek beni sakinleştirdi. Daha sonra telsizden diğer polislere haber verdi.

Öğretmenim ve arkadaşlarım benim yokluğumdan haberdar olmuştu. Polis amcalardan biri bana simit ve ayran ikram etti. Zaten acıkmışım, hemen yedim ve içtim. Birkaç dakika sonra kafamı kaldırıncaya öğretmenimle arkadaşlarımla endişeli bakışlarını gördüm. Hemen öğretmenime koşarak sarıldım ve özür diledim. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağıma söz verdim.

Geziden sonra fark ettim ki Türk polisinin ve güvenlik güçlerimizin, vatanımız için geçmişten bugüne kadar ne kadar fedakârlık yaptığını öğrenmişim. Hepsine buradan çok teşekkür ediyorum.

Göl

Ben Defne. Günlerden bir pazartesi günüydü. Ailemle piknik yapmaya karar verdik. Navigasyondan evimize yakın bir piknik alanı seçtik. Gideceğimiz yerin adı Mavi Göl’müş. Hazırlanıp arabaya bindik. Babam telefonundan navigasyonu açtı ve piknik alanına doğru yola çıktık.

Mavi Göl'ün girişine vardığımızda etraf cıvıl cıvıl, her yer yeşillikler içindeydi. Biraz ilerlediğimizde oyun alanları ve balık tutan insanlar gördük. Hepimiz çok sevindik. Ancak, etraftaki çöpler dikkatimizi çekti. Yakındaki bir güvenlik görevlisine durumu anlattık. O sırada bir çardakta oturup çayımızı içmeye başladık. Annem sofrayı hazırlarken babam semaverini kuruyordu. Her şey hazır olunca sofraya oturduk ve yiyeceklerimizi keyifle yedik.

Yemekten sonra yan çardan gelen bir sese yöneldik. Bu ses bir keman sesiydi. Yanına yaklaştığımızda çalan kişinin, eski komşumuz Cihat Aşkın olduğunu fark ettik. Biraz sohbet ettik ve bu tesadüf hepimizi mutlu etti. Ancak eve dönme saatimiz gelmişti. Vedalaşıp evimize döndük.

Bu güzel gün de böylece sona erdi.

Mihrimah GÜRÜN

Polislerin Sığınağı

Bir gün bir yazarla Polis Müzesi'ne geziye gidiyorduk. Müzeye girdik, müze çok güzeldi. Silahlar, bombalar ve heykeller vardı.

Arkadaşlarımla gezerken kendimizi çok kaptırılmış ve kaybolmuştuk. “Diğerlerini buluruz.” diye gezinmeye devam ettik. Sonra bir ahşap ev gördük, bu bir heykeldi. Şakasına tıklattık ve kapıya yaslanırken evin içine düştük oradan da bodrum katına.

Hemen çıkışı bulmalıydık.

Hızlıca ilerlerken Gamze'nin ayağı bir şeye takıldı ve düştü. Çok karanlıktı. Gamze'yi kaldırdık. Takıldığı şeyi de ne olur ne olmaz diye aldık. Karşımıza iki yol çıktı. Ben hemen yerden iki taş ve sopa alıp ateş yaktım; ardından iki yola da tuttum. Sağ taraf ateşi hareket ettirdi, yani oradan rüzgâr geliyordu. Sağdan giderek çıkışı bulduk. Polislere gittiğimiz yeri ve aygıtı göster-

dik. Cihazın telsiz olduğunu ve bodrum katı dediğimiz yerin polislerin sığınağı olduğu ortaya çıktı. Polisler bize çok teşekkür etti. Bu anıyı hiç unutmuyacağım.

Küçük Bir Rüya

Cemre ve arkadaşları Resim ve Heykel Müzesi'ne gittiler. Müzede gezinirken çok güzel bir tablo gördüler. Adının 'Balıkçılar' olduğunu öğrenip ve hemen not aldılar. Cemre'nin notu uzun sürmüştü. Her şeyi yazmak istiyordu. Yazarken çok uykusu geldi. Zaten gece heyecandan uyuyamamıştı. Bu yüzden çok uykusu vardı.

Yazısını bitirince arkadaşlarının etrafta olmadığını fark etti. Onları aramaya başladı ama hiçbir yerde bulamadı. Ağlamaya başladı. Müzede zaten hiç ziyaretçi yoktu. Güvenlikler aşağı kattaydı. Sonra yanına bir kadın geldi. Ona ne olduğunu sordu. Cemre olan biten her şeyi anlattı. Kadın tanışmak için adının Alev Necile Dinç olduğunu söyledi ve Cemre'ye adını sordu. Cemre de kendini tanıttı. Kadın, Cemre'ye en sevdiği tabloyu sordu. Cemre "Balıkçılar" tablosunu göstererek "İşte bu!" dedi. Alev Hanım ile el ele tutuşup bir tablonun içine ışınlandılar.

Oradaki kediyi sevdiler ve bir anda kedi suya atladı.

Cemre tam onu kurtaracakken gözlerini açtı. Arkadaşları başındaydı. Ve yanlarında ressam Alev Hanım vardı. Ayağa kalkarak rüyasını anlattı. Aslında notu yazarken yorgunluktan uyuyakaldığını fark etti. Bu Cemre'nin hiç unutamayacağı bir anısı oldu.

Nasıl Yani?

Yaz tatilinin sonlarına doğru kuzenim Eda ablamla beraber, annem sadece bir kez izin verdiği için, sabahlayacaktık.

Onların evi iki katlıydı, çevrede tek tük ev vardı ve geceleri çok ıssızdı.

“Off, saat daha 19.13 çok var!”

“Tamam sabret. Annemler saat 10.00 gibi uyurlar. Biz de önce mısır patlatır, sonra film izler ve sohbet ederek sabahlarız.”

“İyi de nerede sabahlayacağız? Biliyorsun annem bir kere izin verdi, güzel geçirelim.”

“Neden bir kere izin verdi ki? Daha fazla olamaz mı?”

“Daha çok küçük olduğumuz için imiş. Büyümemiz gerekiyormuş.”

“Haklı ama öyle değil mi?”

“Evet haklı. İkinci katta balkonda yapmaya ne dersin?”

“Çok güzel olur derim!”

Teyzemler uyuduktan sonra öncelikle mısır patlatıp soğuk kahve yaptık ve bisküvi aldık. İkinci kata çıkıp film izlemeye başladık. Yaklaşık bir saat sonra sohbet ederken uykumuz geldi ve biraz uyuduk. Uyandığımda Eda ablam uyuyordu, sonra ayak sesleri gelmeye başladı. Balkondan bahçeye baktığımda hiç kimsecikler yoktu. Bu beni birazcık korkutsa da beynimin bana oyun oynadığını düşündüm.

“Noluyor?” diye tedirgin bir sesle sordu Eda ablam.

“Ayağa kalkıp boş yere yürümeyi bırak beni uyandırdın.”

“Ben ayağa kalkmadım.”

“Nasıl sen yürümedin mi yani?”

“Hayır.”

“O sesler neydi o zaman?”

“Beni korkutuyorsun.”

İkimiz de çok korkuyorduk. Aşağı inme kararı aldık eşyalarımızı topladık ve tam incekken... O ses yeniden geldi.

“Eda abla korkuyorum.”

“Ben de.”

Sesler gittikçe yaklaşıyordu ve yanımızda bir anda beyaz bir şey gördük. Tam bağırcağken Eda ablam ağzımı tuttu ve şunu söyledi;

“Hey bu bir poşetmiş.” dedi kahkaha atarak.

“Hahaha! Nasıl yani bunca zaman bu poşetin hışırtısından mı korktuk?”

“Sanırım evet.”

Bir süre buna güldükten sonra sabah altıya kadar sabahladık ve 06.00’da uyuduk. Çok eğlenceli ve ilginç bir geceydi o günden sonra böyle şeylerden korkmadık.

Uğurlu Müze

Kardelen ve ailesi bir müzeye gidecekti. Kardelen çok heyecanlıydı. Müzeye girdiklerinde müzenin adeta bir şato gibi olduğunu düşündüler. Müzeyi doya doya gezdiler. Çinlilerle karşılaşp selamlaştılar. Müzede çiniler ve günümüzde kullanılan şekerlikler vardı.

Müzeden çıktılar ve müze bahçesinde bir banka oturdular. Kardelen çikolatasını yedi. Karşıda Anıtkabir vardı. Annesine orayı da gezmek istediğini söyledi. Annesi bugün olmayacağını söyleyince çok üzüldü ama annesi çok yakında gidebileceklerini söyledi. Kardelen çok sevindi. Arabayla eve dönerken ailesi çok mutlu görünüyordu. Onlara sebebini sordu; yarın pikniğe gideceğiz, dedi annesi. Kardelen çok mutlu oldu. Bir günde iki güzel haber ve bunlar müzeden sonra oluştu. Bu müzeye “Uğurlu müze” dedi.

Gizemli Tünelden Mavi Göl'e

Kırk dakikalık uzun ve yorucu bir dersten sonra dersimiz bendi. Haftada sadece iki ders beden olduğu için çok heyecanlıydık. Kızlarla birlikte spor kıyafetlerimizi giymek için okulumuzun bodrum katındaki soyunma odalarına gittik. Soyunma odalarına giden koridorda arkadaşımız Atlas'ı gördük. Burası kızlar içindi, Atlas'ın yolunu şaşırdığını düşündük ve onu gizlice takip ettik. Sonra bir odaya girdi. Birisiyle konuşuyordu ve bu sesler çok tanıdıktı, onu korkutmak için içeriye daldık. Kızlar: “Böö!” diye bağırdı. İçerideki herkes: “Aaa, Zeynep!” dediler.

“Eee, bütün sınıf erkekleri burada!”

Emre: “Sizin burada ne işiniz var?”

Zalif: “Eee, tüneli keşfetmeye devam etmeyecek miyiz?”

Aras: “Sussana anlayacaklar!” dedi kısık bir sesle.

Yeşim: “Neyi anlayacağız?”

Barış: “Yok bir şey.” dedi ve sırtıttı.

“Yeter! Neler oluyor burada!” diye bağırdım.

Aras: “Tamam tamam. Biz burada gizli bir tünel bulduk, araştırıyoruz.”

Zeynep: “Bize niye söylemediniz?”

Zalif: “Birilerine söylersiniz diye, size haber vermedik.”

“Biz çok iyi sır tutarız!” dedim.

Zeynep: “O zaman iş başına!” dedi ve tünelden ilerlemeye başladık. Bu tünel acaba nereye çıkıyordu? Uzun bir yoldan sonra acıkmıştık, çıkışı bulmak için daha hızlı ilerledik. En sonda bir ışık gördük.

Yeşim: “Sonunda!”

Koşarak dışarı çıktık. Burası çok tanıdıktı.

Emre: “Burası Mavi Göl!” dedi.

Çok şaşırdık ama öyleydi. Okulumuz Mavi Göl ile bağlantılıydı. Sonra hemen dondurmacıya gittik.

Öğle teneffüsümüzün bitmesine 15 dakikamız vardı. Dondurmalarımızı yiyip hemen okula gittik. Beden dersi başlamıştı ama o gün tesadüfen, hoca okula gelmemişti. Bu durum korkumuzu biraz hafifletmişti. Ertesi gün tüneli daha çok araştıracağız. Ertesi gün ilk dersimiz matematikti. Matematik hocamız, sınıfa girince şöyle dedi:

“Dersi dışarıda işlemeye ne dersiniz çocuklar?”

Herkes: “Evet!” diye bağırdı.

Hep beraber dışarı çıktık. Zil çaldığında matematik hocamız:

“Haftaya ödeviniz kümeler. İyiye ezberleyip sorular çözün, İyi tatiller!”

“İyi tatiller hocam.” diye karşılık verdik. Bu sınıfça yapılacak bir ödevdi.

Emre: “Ödevi nerede yapabiliriz?”

Barış: “Bizim eve ne dersiniz?”

Yeşim: “Hayır olmaz, annene çok yük oluruz.”

“Aslında gizli tünelde yapabiliriz. Hem ödevden sonra orayı biraz daha araştırırız.” dedim.

Aras: “Evet çok iyi olur.”

Zeynep: “Ben ışıkları getiririm.”

Zalif: “Ben ödev malzemelerini getiririm.”

Barış: “Ben yiyecekleri getireceğim.”

Emre: “Sular benden!”

Aras: “Acil durum çantası getireyim mi?”

Zeynep: “Evet lazım olur.”

“O zaman kazı malzemelerini ben getireceğim.” dedim ve vedalaştık. Ertesi gün herkes eşyaları getirmişti. Okula gidip tünelle girdik. Ödev başladı. Yaklaşık yarım saat sonra bir ses geldi. Bu güvenlik görevlisi idi. Emre, konuyu anlamayan Yeşim’e konuyu anlatıyordu. Bir anda ikisinin de ağzını kapattım.

Yeşim: “Mmm!”

Emre fısıldayarak, “Neler oluyor?” dedi.

“Güvenlik geldi.” dedim.

Yeşim hıçkırmaya başladı. Emre: “Dursana!”

Güvenlik 1: “Şurada bir ışık var sanki.”

Güvenlik 2: “Yok bu saatte kim olsun?”

Güvenlik 1: “Tamamdır, hadi 3. kata bakalım.”

Güvenlikler gidince herkes bir oh çekti. Dersimiz bitince Mavi Göl’e eğlenmeye gittik. Saat 04.00 civarı biraz da tüneli

araştırıp saat 05.00 gibi evlere dağıldık. Aradan aylar geçmişti. Yaz tatili yaklaşıyordu. Aras:

“Burası hep gizli yer olacak öyle değil mi?”

“Bence artık hocaya söylemeliyiz.” dedim.

Zalif: “Ne! Burada emeğimiz var.”

Yeşim: “Aynen öyle.”

Zeynep: “Evet hocaya söylemeliyiz.”

“Arkadaşlar biz bu okulu bitirince ne olacak? Emeklerimiz boşa gider. En azından biz gittikten sonra burası yepyeni bir yer olsun.”

Barış: “Evet ya, burada bir kurs açılabilir mesela.”

Aras: “Aslında doğru söylüyorsunuz.”

Şimdi merak ediyorsunuzdur. “Eee ne oldu, nasıl bitti bu hikâye?” diye. O gün her şeyi sınıf öğretmenimize ve müdüre açıkladık. Onlar bu buluşumuzu ve fikrimizi hoş karşıladılar. Bizler şu anda 9. sınıftız. Eski okulumuzun yeni öğrencileri artık bizim gizli tünelde ders alıp sınavlara hazırlanıyorlar. Eski sınıf arkadaşlarımızı sorarsanız farklı okullardayız. Birbirimizi unutmadık, unutmuyoruz, unutmayağımız da...

Emir Kerem ERZURUM

Dikkat Et Uyuma

Ankara'nın Çankaya ilçesindeki Polis Müzesi'ne bir grup öğrenci, öğretmenleri ve yazar ile gezi düzenlenmesine karar verildi.

Ahmet adlı bir öğrenci çok yoruldu ve dinlenmek için bir yer bulup orada dinlendi ama uyu yakaldı. Uyanıp kendine geldiğinde müzede kilitli kaldığını anladı. Bağırarak sesini duyurmaya çalıştı ama onu kimse duymadı. Etraf karanlık olduğu için çantasındaki telefonunu alıp fenerini açtı. Etrafı incelemeye başladı. Subaşı Heykeli'nin, Osmanlı'nın ilk motorlu polis arabasının, ilk polis kayığının, Mesaburnu Karakolu maketinin, olay yeri araştırma canlandırmasının, polis bisikletinin, bomba imha robotunun, metal mayın detektörünün, Amasya ve Sivas kongreleri canlandırmalarının, Zehir isimli polis köpeğinin heykelinin, Bowding baby, bulldog rovoler ve savunma tüfeklerinin fotoğrafını çekti.

Sonra eski polis arabalarının olduğu yere geldi. Burada Renault marka bir polis arabası Ahmet' in ilgisini çekti. Diğer arabaları da inceledi. Ahmet karşısında bir kapı gördü ve kapıdan içeri girdi. İçeri kafeteryayı andırıyordu. Bir masanın yanında Zehir'in maketini ve olay yerinin fotoğrafını çeken birinin maketlerini gördü. Sonra polis helikopterinin olduğu bir havalanma pistine geldi.

Helikopterin içini çok merak eden Ahmet, helikoptere bindi ve eli yanlışlıkla helikopterin kalkış düğmesine değdi ve helikopter havalandı. Ahmet korkmaya başladı ve helikopteri indirmek isterken yine bilmediği bir tuşa basınca helikopter hızlandı. Helikopter rastgele yerlere doğru uçuyordu. Ahmet bir tuş gördü. Altında 'Acil durum paraşütü' yazan tuşa bastı ve koltuğun yanında bir paraşüt belirdi. Ahmet paraşütü sırtına taktı ve aşağı atladı. Havada süzülen Ahmet, paraşüte nasıl yön vereceğini bilmiyordu. Ahmet çimenlik bir alana doğru süzülüyordu. Sonunda yere inen Ahmet birkaç sıyrıkla yere indi. Eve nasıl döneceğini düşünen Ahmet çarenin bir taksi çağırmak olduğunu düşündü ve taksiyi çağırdı. Taksi gelince arabaya bindi ve evin yolunu tuttu.

Etnografya Müzesi'ne Gezi

Ankara'nın Altındağ ilçesinde bulunan Etnografya Müzesi'ne bir grup öğrenci, öğretmenleri ve yazar geziye geldiler. Birlikte içeri girdiler ve gezmeye başladılar. Yazar:

“Atatürk öldükten sonra mezarı 10 yıl kadar burada kaldı” dedi.

Gezmeye devam ettiler. Tahtadan yapılmış bir mezar gördüler. Bir kaftan gördüler. Kaftanın yanındaki vitrinde ise kılıçlar,

hançerler, bıçaklar gördüler. Çaprazındaki vitrinde ise küçük mataralar vardı ama mataraların bazıları çok küçüktü.

Yazar “Askerler susadıklarında ceplerinden çıkardıkları bu mataralardan su içiyorlardı.” dedi. İleride dini kitabımız olan Kur’an-ı Kerim’in el yazmaları vardı. Sonra Ahmet ve iki arkadaşı üç tane kadın kıyafeti gördüler ve yazar:

“Bu kıyafetleri eski zamanlarda günlük kıyafet olarak giiyorlardı.” dedi.

Ahmet ve iki arkadaşı çok acıktılar. Dışarıda kafeterya vardı. Ahmet ile arkadaşları yemek yerken bir anda uykuya daldılar ve kendilerini kafeteryanın içinde sıkışmış buldular. Bağırıyor ama onları kimse duymadı. Ahmet’in aklına gelen fikir camı kırmaktı. Arkadaşları bunun delilik olduğunu söyledi. Ahmet, başka çare olmadığını söyledi ve haklıydı. Bir sandalye alıp cama doğru fırlattı ve camı kırıp dışarı çıktılar. Ahmet’ in telefonundan bir taksi çağırıp evlerine gittiler.

Mavi Göl’de Yaşananlar

Mavi Göl’de bir grup öğrenci, öğretmenleri ve yazar piknik yapmaya gideceklerdi. Okulda buluşup eşyalarını arabaların bagajına yerleştirdiler ve Mavi Göl’e doğru yola çıktılar. Piknik yerine gelince çardağa oturdular ve çantalarını çardakta boş bir yere koydular. Yazar, tabaklar hazır olana kadar ders işledi. Tabaklar dağıtılınca herkes yiyecekleri keyifle yedi.

Ahmet ve iki arkadaşı parkta biraz sallandılar ve öğretmenleri onlara “Gelin, yürüyüşe çıkıyoruz.” dedi. Herkes ikili sıra olmak için bekliyordu. Hoca, sıra olun deyince herkes sıra olmak istediği arkadaşının yanına koştu ve herkes sıra olunca yürüme-

ye başladı. Ahmet ve 2 arkadaşı çeşmede kafalarını ıslatıp serinledi. Ahmet, su içmek için çeşmeye doğru koşarken Ahmet'in karşısına bir yılan çıktı ve Ahmet'i ısırıldı. Ahmet yerde acılar içinde kıvranıyordu, arkadaşları gidip öğretmenlerini çağırdı.

Öğretmenleri Ahmet'i hemen hastaneye götürmek için arabaya bindiler ve Ahmet'i hastaneye getirip doktora neler olduğunu anlattılar ve Ahmet'i ısıran yılan zehirli imiş. Doktor Ahmet'e iğne yapıp serum taktı ve yarım saat sonra Ahmet kendine geldiğinde öğretmenleri ve arkadaşları başına toplandı. Ahmet öğretmenlerine nerede olduklarını sordu ve "Hastanedeyiz." yanıtını aldı. Ahmet'e olanları anlattılar. Serum bitince öğretmeni onu eve bıraktı ve olanları Ahmet' in annesine anlattı.

GÜLSİMA YILDIZ

Gizemli Çocuk

Yine sıradan bir okul günü idi. Arkadaşlarım Gizem ve Kumsal ile kantine gidip bir şeyler yemeye karar verdik. Merdivenlerden inerken farklı şubede olan arkadaşımız Derin ile karşılaştık. Nereye gittiğimizi sordu biz de kantine indiğimizi söyledik.

Derin, “Size katılabilir miyim?” diye sordu. Biz de olumlu şekilde cevapladık. Derin, “Ben sınıftan paramı alıp gelirim. Siz kantine gidip yer tutun.” dedi ve gitti.

Bize kantine gidip oturmak düşüyordu. Hızla merdivenleri inip kantine girdik ve yemek için bir şeyler aldık. Daha sonra boş olan masalardan birine oturup Derin’i beklemeye başladık. Derin’i gözden kaçırmamak için kantinin kapısına bakıyordum. Yoksa bizi göremeyebilirdi.

Kapıya bakmaya devam ederken içeri giren tuhaf bir çocuk gördüm. Üzerinde siyah bir polar vardı. Çocuğun öğrenciyeye benzer bir yanı yoktu.

Ben bunları düşünürken Derin içeri girmişti. Arkadaşlarımla sohbet ederken bile gözlerim o çocuğu arıyordu. En sonunda çocuğu bir köşede dikilmiş bizi izlerken gördüm. Çocuk ona baktığımı anlayınca tedirgin oldu. Gizem'in beni dürtmesiyle kendime geldim. Tekrar baktığımda ise çocuk yerinde yoktu.

Bu durum beni iyice meraklandırmıştı. Ertesi gün çocuğu her yerde aramaya başladım fakat çocuk hiçbir yerde yoktu. Ne bahçede ne kantinde ne de koridorlarda... İyice umudumu kaybetmiştim. Bir sonraki dersimiz beden eğitimi dersi idi. Bahçede arkadaşlarımla voleybol oynuyorduk. Oynamaya devam ederken top elimizden kaçıp uzağa gitti. Topu almak için gittiğimde bahçenin bir köşesinde yine o kapüşonlu çocuğu gördüm. Yine beni izliyordu. Bu durum beni iyice rahatsız etmeye başlamıştı.

Çocuk onu gördüğümü fark etmeden topu arkadaşlarıma verdim ve öğretmenimin yanına gidip tuvalete gitmek istediğimi söyledim. Öğretmenim onayladı ve harekete geçtim. Çocuğun onu gördüğümü fark etmesi lazımdı. Yanına gidip burada ne aradığını sordum. Çocuk cevap vermeden kaçmaya başladı. Ben de peşinden gittim. Arkasından ne kadar seslensem de beni duymadı. Okulun içine girdi ve ardından bodrum katına indi. Normalde öğrencilerin bodrum katına inmesi yasaktı ama bu çocuğun kim olduğunu ve nereye gittiğini öğrenemezsem çatlatacaktım.

Arkasından koşmaya devam ettim.

Çocuk depolardan birine girdi. Bu depoda odanın yarısını kaplayan büyük dolaplar vardı. Çocuk dolaplardan birini yere indirdi ve diğer dolapların arkasından ilerleyerek ortadan kayboldu. Bunları gördükten sonra çok korktum ve bunu yalnız yapamayacağımı anladım. Ertesi gün bu olanları arkadaşlarıma anlattım. O gün okul çıkışı aynı yere tekrar gitmek için arkadaşlarımla sözleştik.

Son zil çaldığında arkadaşlarımla okulun boşalmasını bekleedik. Herkes okuldan çıktığında bodrum katına indik ve ço-

cuğun daha önce girdiği depoya gittik. Dün çocuğun indirdiği dolap hâlâ yerdeydi. Biz de onun gibi dolapların arkasından ilerlemeye başladık ki ne görelim!

Kocaman bir tünel!

Bunu görünce hepimiz çok şaşırдық. Tüm cesaretimizi topladık ve tünelden içeri adım attık. Etrafta insanlar vardı. Bir dakika! Burası okulumuzun yakınlarındaki Mavi Göl değil miydi? Peki ya neden okulumuzun bodrum katında Mavi Göl'e açılan bir tünel vardı? Daha da önemlisi bu tünel ne için açılmıştı?

Bu soruların cevaplarının o çocukta olduğunu biliyordum. Bu yüzden arkadaşlarımla birlikte gizemli çocuğu aramaya başladık. Her yere bakıyorduk, insanlara soruyorduk ama çocuk hakkında en ufak bir ipucuna rastlamadık. Derken oradaki hizmetlilerin oturduğu kulübedeki askılıkta çocuğun üzerindeki siyah poları gördüm!

Hemen gidip bu poların kime ait olduğunu sorduk. Adamlar orada çalışan Ahmet abinin oğlunun poları olduğunu söylediler. Tam Ahmet abinin nerede olduğunu soracakken içeri birisi daha girdi ve aralarından bir adam, "Vayyy Ahmet Bey nerelerdeydiniz?" diye seslendi. Hızla yanına gittik ve oğlu ile görüşmek istediğimizi söyledik. Adam onu gölün yanındaki parkta bulabileceğimizi söyledi. Biz de o parka doğru yürümeye başladık. Zaten çok uzak bir mesafe yoktu. Çocuğun adını babasından öğrenmiştik. Adı Eymen'miş. Biraz daha yürüdükten sonra parka gelmiştik.

Eymen'i aramaya başladık. Bir yandan da adını sesleniyorduk. Sonra yanımıza bir çocuk yaklaştı. Onun bir şey söylemesine izin vermeden ona,

"Sen Eymen misin?" diye sorduk.

Çocuk kafasını salladı. Bir banka gidip oturduk ve neden okulda gizemli şekilde belirip yok olduğunu, neden bodrum ka-

tında devasa bir tünel olduğunu ve neden sürekli bizi izlediğini sorduk.

Çocuk ise şu şekilde yanıtladı: “Okulda belirip yok olmuyordum sadece kılık değiştiriyordum ve saklanıyordum. Sizi izliyordum çünkü babamın maddi durumu yüzünden okula gidemiyordum. Ben de sizi izlemekle yetiniyorum. Tünel hakkında da pek bir şey bilmiyorum. Bu konuyu babamla konuşsanız daha iyi olur.” dedi ve yanımızdan ayrıldı. Biz de hemen Eymen’in babası ile konuşmak için kulübeye gittik. Ahmet abi oturmuş çay içiyordu. Yanına gittik ve tünel hakkında soru sorduk. Söze başladı:

“Okulunuz çok önceden bir hastaneydi. Herhangi bir saldırı altındayken hızlıca hastaneden çıkabilmek için bu tüneli kazdılar. Günün birinde büyük bir yangın çıktı. Hastaları tünel sayesinde hastaneden çıkardılar. Hastalar iyiydi ama hastane için aynı şey söylenemezdi. Yandıktan sonra hastane tekrar eski formuna gelebileceği için tadilatın geçirip okul haline çevirdiler. Tüneli de kimse görmesin diye gizlemişlerdi. Benim meraklı oğlum anlattığım hikayelerden tünelin yerini buldu ve okul ile burası arasında git gel yaparak böyle dikkat çekti.” dedi.

Biz de “Hikâye için teşekkür ederiz ama bir sorumluluk daha olacak. Eymen neden okula gitmiyor?” dedik. Babası:

“Annesi vefat ettikten sonra maddi durumum kötüye gitti ve Eymen’in okul masraflarını karşılayacak kadar param olmadı. Ayrıca annesi olmadığından onunla ilgilenecek kimsemiz yok. Bu yüzden okula gidip derslere giremiyor.” dedi.

“Bize bunları anlattıklarınız için çok teşekkür ederiz.” dedik ve arkadaşlarımla eve doğru yola çıktık. Akşam eve gittiğimde olanları aileme anlattım. Eymen’e ne kadar üzüldüğümü ve onun da okula gitmesi gerektiğini söyledim.

Ertesi gün ailemle birlikte okula gittik. Müdür Bey’e durumu anlattık. Müdür bey de bu olanlara çok üzüldü. Eymen’e yardım

etmeye karar verdi. Elbette sadece biz değil arkadaşlarım ve aileleri de yardım için hazırlardı. Daha sonra bu güzel haberi vermek için Ahmet Bey'in yanına gittik. Ahmet Bey oğlunun okula gidebileceği haberini duyunca çok mutlu oldu. Baba oğul bize ve okul müdürümüze çok teşekkür etti.

Bir gizem sayesinde bir çocuğun daha geleceği kurtuldu.

Gezide En Fazla Ne Olabilir?

Haziran ayının dördüydü, o sabah içim içime sığmayarak uyandım. Çok uzun süredir beklediğim geziye sonunda gidecektik. O kadar heyecanlandım ki annemden önce uyanmış çoktan hazırlanmışım. Annem uyandığında beni hazır halde gördüğüne çok şaşırdı.

Hızlı bir kahvaltı yapıp hemen okula gittim. Okula vardığımda kimse yoktu. Sırama oturup diğer arkadaşlarımı ve öğretmenimi beklemeye başladım. Herkes hazır olduğunda servislerimize bindik ve yola koyulduk. Sonunda heyecanla bekleyip hayalini kurduğum Resim Heykel Müzesi'ne gelmiştik. Hemen çantamdaki not defterimi çıkardım. Çünkü her detayı not etmeliydim.

İçeri girer girmez her yer ışı ışı ve tertemizdi. Dikkatle tabloları gezmeye başladım. İlk kez gördüğüm ressamların birbirinden güzel tablolarında resmen kaybolmuştum. Tabloların olduğu bir koridora daha girdik. Her zamanki gibi tabloları inceleyip not alırken orada Amerika'da yıllarca eğitim almış ve harika tabloları olan sanatçı "Alev Necile Dinç" ile karşılaştık. Bir sanatçı ile tanışmak çok güzel hissettiriyordu. Kısa bir sohbetten sonra ayrıldık ve başka bir salona geçtik.

Salona girdiğimde yan duvarda duran Erol Akyavaş'ın 1932 yılında ortaya çıkarmış olduğu "Kompozisyon" adlı çalışması fazlasıyla dikkatimi çekmişti. Gözümü tablodan ayıramıyordum ve sanki hipnoz olmuş gibiydim. Öğretmenim bana çok defa seslendi fakat onu duysam bile ayaklarım oraya yapışıp kalmış gibiydi. Bir süre tabloya odaklandıktan sonra nedense çok gerçekçi gelmeye başlamıştı. O an ayağımı tablonun içine atma gereği duydum ve ayağımı içeri doğru serbest bıraktım. Gerçekten de tablonun içindeydim! Çok şaşırmıştım çünkü bu oldukça gerçek dışı bir olaydı.

Daha sonra biraz etrafıma bakındım. İki duvar arasından bana doğru süzülen ışık beni kendine doğru çekti ve ilerledim. Yürüdüm, yürüdüm ve en sonunda ufak bir aralıktan süzülen ışığın geldiği yöne doğru kafamı uzattım. Orada birçok insan vardı ve herkes çok mutluydu. Çocuklar oradan oraya koşuyorlardı. Çocukları izlerken tanıdık bir yüz gördüm. Bu yüz, sınıf arkadaşım Ecrin Elif'e aitti. Arkadaşımın hayali her zaman bir psikolog olmaktı ve orada bembeyaz gömleğin içinde hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu. Onu o halde görmek beni gururlandırmıştı. Ardından kardeşimi de gördüm. O da tekvando formasıyla, elinde kupası ile etrafta koşuşturuyordu. Daha sonra dağların arasında kayboldu. Sonra neden insanların bu kadar mutlu olduğunu kendi kendime sorgulamaya başladım. Demek ki umut eden herkes eninde sonunda başarıyor-muş. O an anladım ki umut, her birimizin geleceği için birer ışık-mış.

Eslem Berra KARAKURT

Küçük Hayal

Melek, öğretmenleri ve arkadaşları ile beraber Resim ve Heykel Müzesi'ne gitmişti. Her şey mükemmel geçiyordu. Arkadaşlarıyla eğleniyor, gülüyor ve bilgiler ediniyordu. Müze hayal ettiğiinden bile büyüktü. Tabloları gezerken gerçekten çok ilgisini çekmişti. Her bir tabloyu ayrı ayrı inceliyordu. Resimler çok güzel bir işçilik ile çizilmişti.

Melek, resimlere dokunmak istedi ama dokunamazdı; bu tablolara zarar verebilirdi ve tablolara zarar vermeyi hiç istemezdi. Şimdilik uzaktan bakmakla yetinebilirdi. Bir yandan tablolara bakıyor bir yandan da öğretmenini can kulağı ile dinliyordu. Aradan zaman geçmişti ve Melek kaç tabloya baktıklarını bile unutmuştu. Gerçekten çok fazla tablo görmüşlerdi. Melek'in ilgisini en çok rengârenk boyanmış tablolar çekmişti. Melek de evde böyle tablolar yapıyordu. Tabii bunlar kadar güzel olmasa bile... Renklerin geçişleri, birbirlerine karışması çok güzeldi. Birbirinden alakasız renkler bile birleşince çok güzel durmuştu. Büyülenmişçesine tablolara bakıyordu.

Arkadaşı Ceren'in ona seslenmesiyle bütün dikkati dağılmıştı.

"Melek! Ne zamandır sana sesleniyorum. Aklın nerede senin! Hadi ilerliyoruz. Ben olmasam kaybolacaktın. İnsan bir teşekkür eder." Melek arkadaşının nefes almadan söylediği cümlelere kıkırdamıştı. Arkadaşı sinirlenince ardı ardına nefes almadan cümleler kurabilirdi. Bu da Melek'in her zaman sevdiği bir özelliği olmuştu.

"Geliyorum Ceren, çatlama. Tabloya dalmıştım sadece."

Yüzünde bir gülümseme ile söylemişti.

"İyi çabuk gel. Bir daha çağırmam, ona göre."

Melek tekrar ilerlemeye başlamıştı, tabii bu sefer yanında Ceren de vardı. Ceren ona sinirli bir şekilde bakıyordu ve Melek'ten uzaklaşarak öğretmeninin yanına gitti. Melek'e bir bakış atmayı da unutmamıştı. Melek arkadaşına kısık sesle gülmüştü. Sinirlenince gerçekten çok tatlı oluyordu.

Tabloların her birini tekrardan incelemeye başlamıştı. Güzel tabloları. Güzel mi? Hayır, mükemmellerdi. Melek tekrardan tablolara dalmıştı. Ressamlarını, nasıl çizildiğini, inceliklerini inceliyordu. Melek de burada bir tablosu olmasını istiyordu. Tamamen ona ait bir tablo. Zaten ileride ressam olmayı düşünüyordu ama düşüncesi gerçekleşecek miydi? Ona göre bu sadece bir hayal olarak kalacaktı, asla tablosu bu müzede ya da başka bir müzede olamayacaktı. Bu gerçek Melek'i üzmüştü. Hayali bile güzeldi. İnsanların onun yaptığı tabloyu incelemeleri ve tablo hakkında konuşmaları... Çok gerçekdışı bir hayaldti.

Yirmi yıl sonra...

Melek, Resim ve Heykel Müzesi'ni gezmeye karar vermişti. Artık büyümüş ve bir ressam olmuştu. Ona göre güzel tabloları vardı.

Müzenin dışında duruyordu, bir gülümseme ile müzeye bakıyordu. Derin bir iç çekmiş ve müzeye doğru yumuşak ama kararlı adımlarını atmıştı. Müzenin içine girdiğinde sıcak hava

yüzüne çarpmıştı, içerisi dışarıya göre sıcaktı. Biraz ilerlemiş ve gördüğü şeyle tekrardan gülümsemişti. Çünkü onu karşılayan şey bambaşka bir şeydi. Hayali gerçek olmuştu... Bir tablo ve altında 'Melek Yılmaz' yazısı. Onun için bu bir zamanlar imkânsızdı ama şimdi gerçektir...

Eski Zaman ve Yeni Zaman

“Ya Leya hadi sen de gel. Gezi çok güzel olacakmış. Bak müzeye gideceğiz. Hadi lütfen.”

“Evet, Leya gelmeyince göremeyeceksin sonra ‘Gezide ne vardı?’ diye bizim başımızın etini yiyeceksin.”

Sıramda oturmuş Lina ve Pelin’in bana geziye gelmemi söylemelerini dinliyordum.

“Tamam geleceğim. Oldu mu?” Lina ellerini çırpmış ve bana sarılmıştı, Pelin ise arkadaş tercihlerini gözden geçiriyor gibiydi. “Hadi Lina, bu kadar cıvıklık yeter!” Pelin’in söylediği sözle ikimiz de gülmüştük. Genelde bize karşı soğuk davranırdı ama bizi sevdiğini içten içe biliyorduk. Lina benden ayrılmıştı.

“O zaman yarın geziye gidiyoruz!” “Evet!” Lina’ya ayak uydurarak ben de katılmıştım bağırıma ta ki arkamızdan Pelin bizi itene kadar.

“Geziye mi gidiyoruz, başka ülkeye mi belli değil. Hadi yürüyün.”

Gezi günü çoktan Etnografya Müzesi’ne gelmiştik, içini geziyorduk. Öğretmeni dinlemiyor, yazıları okuyordum. Sonuçta burada daha fazla bilgi vardı. Çok bir şey dikkatimi çekmemişti ama çini sanatları gerçekten mükemmeldi. Çini sanatı atölyesine gitmeyi kafamın bir köşesine yazmıştım.

Eski kıyafetlerin giyildiği yere geldiğimizde kıyafetlere baka-

kalmıştım. Çok güzel ama aynı zamanda bir o kadar da rahatsız görünüyordu. O kıyafetlerden birini giymek istediğimi düşündüm. Başım dönmeye başladı. Gözümü sıkıca kapatmıştım.

Gözümü açtığımda saray gibi bir yerdeydim. Her yer altın varaklarla kaplı, tül perdeler pencereleri örtüyordu. Kalkıp aynaya baktığımda başımda bir taç ve üstümde kırmızı bir elbise vardı. Benim giymek istediğim elbiseydi bu. Ama nasıl olmuştu? Hayal mi görüyordum? Umarım bu bir rüyadır. Kapı çalmış ve açılmıştı içeriye küçük bir çocuk girmişti ve bana,

“Abla hadi ailecek fotoğraf çekineceğiz” demiş ve elimden çekmeye başlamıştı.

Çocuğun götürdüğü yere giderken eski bir sarayda olduğumu anlamıştım. Eğer fotoğraf makinesi icat edildiyse 1800’lü yıllardaydım. Fotoğraf çekineceğimiz yere geldiğimde benim gibi giyinmiş küçük bir kız çocuğu ve yanında anne ve babam olması gereken iki kişi görmüştüm. Bu duruma uymam gerektiğini düşünerek annem olması gereken kadının yanına geçmiş ve gülümsemiştim. Fotoğraf çerçevesini büyük aile üyelerimizin çekindiği fotoğrafın yanına koymuştum. Aynı kıyafetlerle çekinmiştik. Tek fark o zaman yılın 1800’lü yıllar olması ve bizim çekindiğimiz zamanın 2024 yılı olmasıydı. Fotoğrafa baktığımda Sultan olduğunu düşündüğüm kişinin bana benzediğini görmüştüm. Üstümde onunla aynı kıyafet vardı. Elimi fotoğrafın üstünde gezdirip ve sonra fotoğrafı yerine bırakıp odadan ayrıldım.

İlginç Bir Gezi

Elif 6. Sınıf öğrencisiydi ve kitap yazıyordu.

Öğretmeni Elif’in çabasını fark etmiş, onu bir kulübe yazdır-mış. Kulüpte kitap yazmak için eğitim verilecek ve bununla ilgili geziler düzenlenecekti.

Elif kulüpte kitabını yazmaya devam ediyordu. Kendini daha fazla geliştirmişti. Kulüpteki öğretmeni bir gezi olacağını söylemişti. Elif çok heyecanlandı. Daha nereye gideceklerini bile bilmiyordu. Sürpriz olacaktı. Gezi bir sonraki gündü bu yüzden Elif geziye gidecekken yanına alacağı şeyleri koydu. En başta bir defter ve kalem koydu orada gördüğü her şeyi not almak istiyordu.

O gece heyecandan uyuyamadı, sürekli gidecekleri yeri düşünüyordu. Sonunda fark etmeden uykuya dalmıştı. Sabah alarm sesi ile kalkıp hazırlandı. Annesine veda edip okula doğru ilerledi. Öğretmenleri ile birlikte gezi otobüsüne bindi.

Yolda Polis Müzesi'ne gideceklerini öğrendiler. Elif hiç Polis Müzesi'ne gitmemişti bu yüzden heyecanı ve merakı ikiye katlanmıştı. Yarım saat sonra müzeye gelmişlerdi. Elif hemen defterini ve kalemini çıkarıp yazı yazmaya başladı. Gördüğü her şeyi yazmak istiyordu, bu da heyecanından kaynaklanıyordu.

İlk girdiklerinde atlı polisi gördü, sanki gerçek gibiydi. Teker teker ve yavaş yavaş adımlarını atıyordu, Her şeyi incelemek istiyordu. Her birini teker teker... Rozetler gözüne çarptı, çok güzellerdi. Bal mumu heykellerinin oraya geldiler.

Hemen karşısında ahşap ev vardı. Elif de böyle bir evde yaşamak istiyordu, çok güzeldi. Sonunda bekçi köpeğinin oraya gelmişlerdi. Köpek çok gerçekçiydi, heykel olmasının imkânı yoktu. Herkes başka yere bakarken Elif hâlâ köpeğe bakıyordu. Gidecekken bir hapşırma sesi geldi ama insan hapşırma sesi değil, köpek hapşırma sesiydi. Elif köpeğe daha çok yaklaştı ve köpeğin nefes aldığını gördü. Nasıl fark edememişti? Cam fanusun yanına giderken köpek bir anda hırladı. Elif korkudan çığlık attı ve hemen koşmaya başladı ama kimseyi bulamadı. Köpek havlama sesleri yakından geliyordu, korkmaya başlamıştı.

Elif tekrardan koşmaya başladı. Bir anda ışıklar gitmiş, giriş ve çıkış kapıları kapatılmıştı.

Elif soluğu kafeteryada aldı, saklanacak yerler bulmalıydı. Kafeteryanın dışında bir araba vardı, polis arabası. Orada saklanabilirdi. Hemen arabanın içine koştu ve içine girdi. Köpek sesleri yakınlaşıyordu. Elini ağzına bastırıp nefes almamaya çalıştı. Sesler çok yakındı, arabanın dışından geliyordu. Elif fark ettirmeden arabanın diğer tarafından çıkıp kapıya doğru koşmuştu ama kapı kilitliydi. Elif köşeye sıkışmıştı, karşısında kocaman bir köpek duruyordu. Geriye doğru giderken sırtı soğuk kapı ile buluştu, yutkunduydu. Kapı kolunu zorluyordu ama bir işe yaramıyordu, köpek yaklaşıyordu. Elif omzunda bir el hissetti ve yerinde sıçradı. Arkadaşı karşısında duruyordu.

“Nereye daldın yle?”

Elif gülümseyerek cevap verdi:

“Hikyemi düşünüyordum.”

“Hayalperest, dikkat et de kaybolma.”

“Ne oldu ki?”

“Hadi gidiyoruz, gel.”

Elif mahcup bir şekilde gülümsemiş ve son bir kez köpeğe bakıp arkadaşını takip etmeye başlamıştı. Elif hikayesini bulmuştu bile.

Mavi Gl

Ceyda, bugün sınıf arkadaşları ile beraber pikniğe gideceklerdi. Çantasını omzuna takıp okula doğru hızlı adımlar atmaya başladı. Okula geldiğinde otobüsün yanında bekleyen sınıfını gördü ve hemen oraya doğru koştu. Arkadaşları konuşuyordu,

onun geldiğini görmemişlerdi. Ceyda sessizce gidip ikisinin de arkasından bağırdı. Arkadaşları gelen sesle sıçrayıp arkalarını dönmüşlerdi. Ceyda'yı gördüklerinde rahat bir nefes almışlardı.

“Aklımı çıkardın, haberin var mı?!”

Arkadaşlarından Ece Naz konuşmuştu.

“Abartmayın ya alt tarafı sizi kokuttum.” demişti Ceyda, mamsun bir gülümseme ile. Otobüse biniyorlardı. Ceyda hemen arkadaşlarının yanına oturdu ve yol boyu onlarla konuştu. Mavi Göl'e gelmişlerdi.

Otobüsten indiler ve bir çardağın yanına örtü serdiler. Öğrenciler örtünün üstüne oturmuştu ve öğretmenler ise çardağa geçmişti. Güle eğlene konuşuyorlardı. Ceyda sınıfına göz gezdirdi. Biri zorla annesinin yaptığı kısırı arkadaşına yedirmeye çalışıyordu, biri arkadaşını kovalıyor, biri herkesin duyabileceği bir şekilde kahkaha atıyordu, biri fotoğraf çekiniyordu. Ceyda onların bu haline kıkırdamıştı.

Yemeklerini yedikten sonra voleybol oynamaya karar verdiler. Kızlar, erkeklere karşıydı. Oyun oynarken çok eğlenmişlerdi. Top, birinin yüksekte manşet atması ile başka birilerinin oynadığı yere düşmüştü.

O sırada Ece Naz konuşmuştu. “Top keşke birinin kafasına düşseydi.”

Voleybol topu önüne düşen çocuk, ayağıyla topa vurmıştu ve kaleci arkadaşının kafasına gelmişti. Kaleci olan kişi topa vuran kişiyi kovalamaya başlamıştı. Ceyda ve arkadaşları kahkaha atarak gülüyorlardı.

“Ece Naz hayatındaki tüm şansını burada kullandın.” dedi İdil.

Ece Naz gülmekten konuşamıyordu bu yüzden kahkahası azalınca cevap verdi. “Keşke başka bir şey dileyseydim.”

Birkaç dakika sonra kahkahaları azalmıştı, oyun oynamaya devam ettiler. Sıkılana kadar oynadılar. En sonunda İdil konuştu. “Ben çıkıyorum, yoruldum.”

“Ben de çıkıyorum.” diyerek Ece Naz da İdil’e katılarak çıkmıştı.

Ceyda ortaya bir fikir atmıştı. “Şuradaki parka gidelim mi?” Parka doğru yürümüşlerdi ama salıncakta sallanan Ali ve Efe’yi görmeyi beklemiyorlardı. Salıncağın ön tarafı yoktu, salıncaktan atlayabilirlerdi. Ali de öyle yapmıştı zaten. Hızlandıktan sonra salıncaktan atlamış ve yere yapışmıştı. Ceyda, İdil ve Ece Naz gülmekten ağlayacak hale gelmişlerdi; Efe de kahkaha atıyordu.

“Yer iyi misin?” İdil’in söylediği şeyle Alide gülmeye başlamıştı.

“Oh, yer çok özür dileriz.” Ece Naz elini yere koyarak şakaya katılmıştı. “Tamam bu kadar şaka yeter.” Ceyda kahkahaları arasında konuşmuştu. Ortamdaki kahkahalar azalmıştı.

Ece Naz bir şey fark etmiş gibi boş salıncağa koşmuştu. Salıncağa oturmuş ve sallanmaya başlamıştı. İdil, Ece Naz’ın oturduğu salıncağın arkasına geçmiş ve onu hızlandırmaya başlamıştı. Salıncak hızlandığında salıncağın altından geçmiş ve Ece Naz’ın çığlık seslerini duymuştu. Ece Naz gözlerini kapatmış, çığlık atarken salıncağın zincirlerini sıkıyordu. O kadar fazla sıkıyordu ki eklem yerleri beyazlamıştı. Ceyda ise onlara gülüyordu. Eve dönene kadar çok eğlendiler. Güldüler, şakalaştılar, bağırıyorlar, oyunlar oynadılar... O gün onlar için paha biçilemezdi ve o gün orada sınıfça bugünü unutmayacaklarına dair söz verdiler.

Belinay SOLMAZ

Kütüphanede Kilitli Kaldım

Bir cuma günüydü. Okulun kütüphanesinde ders çalışırken aniden bir öğretmen kütüphane kapısının açık olduğunu görünce kütüphaneye doğru ilerledi ve kapıyı kapatıp kilitledi. Kapının kapandığını görünce oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru koştum. Kapıya ne kadar vurup bağırırsam da kimse duymadı. Okul boşalınca artık üç gece okulda kalacağımı anladım. Endişelenmiş bir şekilde etrafta dolanıyordum. Çünkü yanımda ne su ne yemek ne de telefon vardı. Hepsi çantamdaydı ve çantam sınıfta kalmıştı. Biraz düşündükten sonra aklıma pencereden dışarıya doğru bağırarak geldi. Pencereye doğru yöneldim, fakat pencerenin kilitleri vardı ve bu kilitler pencereyi sonuna kadar açıp bağırmanımı engelliyordu. Hava kararmıştı ve benim çok uykum gelmişti. Uyudum ve yarımı bekledim.

Ertesi gün sabah kalkınca kendimi yerde buldum çünkü kütüphanedeki puflar inceydi. Kendimi oruç gibi hissetmek istedim çünkü yanımda yemeğimin ve suyumun olmadığını bili-

yordum. Zamanın geçmesi için kütüphanedeki kitapları okuyup ders çalıştım ve zaman sanki akıyordu.

Akşam olunca aklıma sabah kendimi yerde bulduğum geldi ve pufları birleştirip geniş bir yatak yaptım ve uyudum. Ertesi gün kendimi yine oruç gibi hissettim ve zaman geçsin diye kitap okudum, ders çalıştım ve kendime güzel oyunlar bulup oynadım.

Akşam oldu, dün akşamki puflardan yaptığım yatağa yattım. Nihayet pazartesi günü geldi diye kendi kendime düşündüm. Bazı öğretmenler derslerini kütüphanede işlediği için bir öğretmenin gelmesini bekledim.

Biraz sonra Beyza öğretmen geldi ve beni görünce “Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu. Ben de olanları anlattım. Beyza öğretmen bana kantinden yemek aldı, karnımı doyurdum. Bundan sonra kütüphanede derslerimi kapı kapalı bir şekilde yapmaya karar verdim. Çünkü öğretmenler kapı kapalı olunca kapıyı kilitli sanıyorlardı.

Damla POLAT

Hayal mi Gerçek mi?

Bir pazar günü Yasemin Hanım, kızı Güneş'i sabah kahvaltısına uyandırmak için odasına gitti. Güneş sonunda uyandı. Yanındaki masada bulunan saatin daha 08.13 olduğunu gördü.

Güneş, "Anne, kahvaltı için 9-10 gibi uyanırdık. Şimdi neden erken uyandırdın?" diye sordu.

Yasemin Hanım, "Kızım, antrenmanınız bugüne alındı. Unuttun mu, bugün pazar." dedi.

Güneş, "Evet ya, unutmuşum," diyerek yataktan kalktı ve elini yüzünü yıkamaya gitti. Herkes kahvaltı masasına oturdu. Sonra Güneş'in ablası Aylin, "Güneş, antrenman bugün, biliyor-sun değil mi?" diye sordu.

Güneş, "Biliyorum abla, annem söyledi," dedi. Aylin, kahvaltı masasından kalkarak,

"Ben hazırlanmaya gidiyorum, Güneş sen de bir an önce gel." dedi ve odaya gitti.

Güneş, ablasının yanına hazırlanmak için gitti. Çantasını alıp içine su, dizlik, kolluk ve formasını koydu. Aylin de aynı şekilde antrenman eşyalarını çantaya koydu. Sonra babaları Volkan Bey, “Kızlar, hadi aşağıda sizi bekliyorum,” diye seslendi. Bunu duyunca Aylin ve Güneş aşağı inip arabaya bindiler. Arkalarından abileri Bora, anneleri ve küçük kız kardeşleri Mira geldi. Volkan Bey, arabayı kullandı. Gidecekleri yer biraz uzaktı. Yasemin Hanım, kucağında Mira olduğu için arka koltuğa oturdu. Güneş ve Aylin de yan yana oturdular.

Antrenman alanına gelince herkes aşağı indi. Aylin ve Güneş soyunma odasına gidip kulüp formalarını giydiler. Dizliklerini ve kolluklarını taktılar. Sonra voleybol sahasına girdiler ve antrenman başladı. Antrenman hocaları Fatih ve Mert Hoca geldi. Isınmadan sonra maç yapmaya başladılar. Maçta Aylin ve Güneş farklı gruplara düştü. Güneş, bu sefer libero olarak oynadı. Aylin ise smaçör olarak oynadı. Maçta ikisi de çok iyi oynadı. Aylin, her topu fırsata çevirip smaç vuruyor, Güneş ise her gelen topa atlayıp kurtarıyordu. Çok iyi bir ikiliydiler. Maç sonunda Fatih Hoca, Volkan Bey’i ve Yasemin Hanım’ı yanına çağırdı. Kızlarının çok iyi oynadığını, onları bir üst seviyeye çıkarmak istediğini söyledi. Volkan Bey ve Yasemin Hanım kabul etti. Fatih Hoca, artık iki tane antrenmana gideceklerini de söyledi.

Antrenman çıkışı eve geçtiler. Yasemin Hanım herkesi salona çağırdı.

“Çocuklar, size iki tane iyi haberim var,” dedi. “Güneş ve Aylin voleybolda bir üst seviyeye çıktı.”

İkinci iyi haberi Volkan Bey söylemek istedi.

“Bu sabah kahvaltıda Antalya’da bir otel buldum ve üç gün sonra oraya tatile gideceğiz. Şimdiden bavulları hazırlasanız iyi edersiniz,” dedi.

Güneş, “Baba, bizim antrenmanlarımız ne olacak?” diye sordu. Volkan Bey, “Fatih Hoca’ya söyledim, anlayışla karşıladı.” ce-

vabını verdi. Sonra Yasemin Hanım, “Yarın alışveriş merkezine gidip bir şeyler alacağız.” dedi.

Akşam yemeğinden 3-4 saat sonra herkes uyudu.

Sabah Güneş uyandıığında ablası Aylin’i uyandırmaya çalıştı. Ancak ablasının uykusunun çok ağır olduğunu hatırlayıp mutfağa gitti. Annelerinin kahvaltı hazırladığını gördü. Elini yüzünü yıkayıp annesine yardım etmek için mutfağa gitti. Yasemin Hanım patates kızartması yapıyordu. Güneş, annesine yardım etti. Saat 10.00’da kahvaltı yaptılar. Sonra herkes alışveriş merkezine gitmek için hazırlandılar. Yasemin Hanım, Mira’yı puse-tine koyunca yola çıktılar. 15 dakika sonra alışveriş merkezine vardıklarında bir mağazaya girdiler. Oradan bir şeyler aldılar. Sonra 3. kata yemek yemeye gittiler. Mira süt içip biraz patates yerken diğerleri hamburger yedi.

Yemek bitince Mira birden koşarak bir oyuncak mağazasına girdi. Hemen birkaç tane oyuncaka sarılıp “Bunları istiyorum.” dedi. Mira daha küçük olduğu için bazı harfleri söyleyemiyordu. Sarıldığı oyuncakların dışında birkaç tane daha oyuncak aldılar. Barbie evi, iki tane Barbie, bir tane ayıcık ve bir tane de oyuncak kedi aldırmişti. Sonra çıkıp eve döndüler.

Evde Mira, oyuncaklarıyla oyun oynarken diğerleri bavul hazırlıyordu. Ertesi gün yola çıkacaklardı. Herkes eşyalarını aldı. Sonra Güneş ve Aylin hariç herkes uyudu. Güneş ile Aylin heyecandan uyuyamamışlardı. Evde biraz yastık savaşı yaptıktan sonra saat gece 2.00 olmuştu. Üç saat sonra uyanacaklarını hatırlayınca hemen yatağa girip uyumaya çalıştılar. Yaklaşık yarım saat sonra uykuya daldılar. İki buçuk saat sonra Yasemin Hanım ve Volkan Bey, herkesi uyandırdı. Volkan Bey, her zamanki gibi arabayı kullanıyordu. Yasemin Hanım, Mira ile yan koltuğa oturdu. Mola verdiklerinde Yasemin Hanım ve Mira arka koltuğa geçecekti. Güneş, Bora ve Aylin de arka koltuğa geçti. Artık yolculukları başlamıştı. Aylin ve Güneş, yaklaşık üç

saat uyumalarına rağmen uykusuzdu. Biraz müzik dinlediler ve manzarayı izlediler.

İstanbul'dan Antalya'ya yaklaşık on saatte varacaklardı. Daha bir saat geçmişti. Sonra kahvaltı yapmak için bir lokantanın önünde durdular ve kahvaltılı olarak köfte yediler. Biraz dinlendikten sonra yola devam ettiler. Güneş'in bu sırada çok uykusu gelmişti. Yavaş yavaş uykuya daldı. Yaklaşık bir saat sonra uyanıldı ve biraz Mira ile oynadı. Sonra birden babasının bağırısını duydu ve hemen babasına baktı. Araba durmuştu. Volkan Bey, «Araba bozuldu.» dedi. İnternette haritayı açtılar. Yakınlarında oto tamirci yoktu ama konaklamak için bir yer vardı. En yakın oto tamirci Ankaradaydı, ama Volkan Bey ve ailesi Konyadaydı.

En yakın oto tamircilerini aradılar; fakat açık değildi. Volkan Bey, «İki seçeneğimiz var: Birincisi arabada yatmak, ikincisi ise konaklamak için o yere gitmek.» dedi. Bora, «Baba, biz altı kişiyiz ve arabada uyuyamayız. Çok sıkışırız.» dedi. Herkes bunu onayladı ve konaklamaya gittiler. Konaklayacakları yer çok ıssızdı ama mecburdular. Girişteki resepsiyona giderek iki oda aldılar. Otel, Mira için bir beşik verdi. Çok yoruldukları için hemen odalarına gittiler. Odaları karşılıklıydı ve yanları boştu.

Hızla odalarına gidip eşyalarını yerleştirdiler. Odada bir tane iki kişilik yatak, bir tane de tek kişilik yatak vardı. Beşik ile birlikte toplamda dört yatak olmuştu. Güneş, Aylin, Mira ve Yasemin Hanım bir odada kalıyordu. Diğer odada ise Bora ve Volkan Bey konaklayacaktı. Artık akşam olmuştu ve herkes yoruluktan uyuyakaldı. O sırada yan odadan sesler gelmeye başladı. Herkes birdenbire uyanıldı. Mira ağlamaya başladı. Herkes dışarı çıktı. Karşı odadan Bora ve Volkan Bey çıktı.

Sonra Güneş, «Sesi duydunuz mu?» diye sordu.

Bora, «Evet, duyduk. Bizim yandan geldi.» dedi.

Aylin, «Hayır, bizim bu taraftan geldi.» dedi.

Anlaşılan farklı yerlerden, aynı anda ses gelmişti. Herkes çok korktu ve Yasemin Hanım'ın odasına girdiler. Odaya girdikleri an ses gelmeye başladı. Bora ve Volkan Bey yan odaya bakmaya gittiler. Yan odadan birden maskeli bir kişi çıktı ve Bora ile Volkan Bey'i kovalamaya başladı. Bora ve Volkan Bey odaya girdiler ve kapıyı kilitlediler. Maskeli kişi kapıyı yumrukluyordu.

O sırada Güneş, “Ne yapacağız?” diye bağırdı.

Maskeli kişi kapıyı kırmıştı bile. İyi ki zemin kattaydılar. Hemen camdan atlayıp kaçtılar. Maskeli adam maskesini çıkarmıştı ve Güneş, adamın yüzünü gördü. Adam uzun boylu, yeşil gözlü ve siyah saçlıydı. O sırada Güneş yere düştü. Yaralandı ve kolu kanadı. Sonra bacağına da bir acı hissetti; orası da morarmıştı. Bora, Güneş'i kucağına alıp koşmaya devam etti.

O sırada Güneş birden yerinden zıpladı. “Ohh be, rüyaymış,” dedi.

Anlaşılan uyanıp geri uyumuştur. Sonra koluna ve bacağına baktı. Kolundaki çizik kanıyordu ve bacağı morarmıştı. Sonra Antalya'ya vardıklarını fark etti ve otele girdiler. Resepsiyona gittiler ve odalarını aldılar. Güneş'in gözüne bir adam takıldı. Adam uzun boylu, yeşil gözlü ve siyah saçlıydı. Bir dakika... O adam, rüyasındaki adamdı. İlerleyen günlerde bu adamda bir gariplik fark etti. Adam çok sessizdi ve sürekli Güneş'e bakıyordu.

Bir gece otel odalarının kapısı çalındığında Güneş kapıyı açtı. Karşısında o adam vardı.

“Merhaba, benim adım Emrah. Sizin odanızda bir sorun olduğunu duyudum.” dedi.

Güneş, “Hayır, bizim odamızda bir sorun yok. Yanlış gelmişsiniz,” dedi.

Emrah, “Tamamdır. Bir sıkıntı olursa bu numarayı arayın.”

diyerek gitti.

Güneş numaraya baktığında numarada “PEŞİNDEYİM” yazıyordu. Güneş iyice korkmaya başladı. Bir tatili vardı ve bu tatil zehir ediliyordu. Sonra Yasemin Hanım geldi. Güneş, olayları annesine anlattı ve annesine kâğıdı verdi.

Yasemin Hanım, “Tatlım, sanırım çok uykun var. Bu kâğıtta hiçbir şey yazmıyor.” dedi.

Güneş, annesinin elindeki kâğıdı çekti. Ve gerçekten kâğıtta bir şey yazmıyordu.

Güneş, “Nee, nasıl ya? Anne, yemin ederim bu kâğıtta yazı yazıyordu.” dedi.

Yasemin Hanım ise, “Tatlım, bugün erken uyusan iyi olur.” dedi.

Güneş çıldırmak üzereydi. Birkaç gün sonra tatilleri bitecek ve eve döneceklerdi. Güneş, o adamdan kurtulacaktı.

Yola çıktılar. Garip bir şekilde Emrah Bey, Güneşe el sallıyordu. Güneş arkasına baktı ve Emrah Bey ona “Yine görüşeceğiz!” yazılı bir karton tutuyordu. Güneş çok korkmuştu. Sonra tekrar arkaya baktı ve Emrah Bey’in korkunç gülümsemesini gördü.

Güneş, gerçekten çok korkmuştu. Aylin’e durumu anlattı, ancak Aylin arkaya baktığında hiçbir şey göremediğini söyledi. Güneş hemen arabayı durdurarak otele geri döndü. O kişiyi bulup hesap sormalıydı.

Resepsiyona giderek, “Burada Emrah adlı, uzun boylu, siyah saçlı, yeşil gözlü ve 22 yaşında gözükten bir çalışan var mı?” diye sordu.

Resepsiyonsa, “Hayır efendim, öyle bir çalışmamız bulunmamaktadır.” dedi.

Güneş, “Tamam.” diye cevapladı ve gitti. Bu sefer arabada ar-

kasına baktı ve yine o adamı gördü ama bu sefer umursamadı. Eve varınca biraz dinlendi.

Bir hafta sonra Güneş, arkadaşları ile AVM'ye gitti. O sırada babasının doğum gününe alacağı ürünün mankeninin bu adam olduğunu gördü. Bu adam her yerdeydi...

Bir gün internette son dakika haberinde bu adamın ikizi ile birlikte katil olduğunu öğrendi.

Bir hafta sonra antrenmanlar başladı. Antrenmanları çok iyi geçiyordu. Hatta yeni hocaları da gelecekti. Artık maçlara çıkmaya başladılar. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki yeni hoca gelene kadar. Bu hoca uzun boylu, kahverengi saçlı ve mavi gözlüydü. Bir gün hocanın ikizi geldiğinde Güneş, bu hocanın o katil olduğunu gördü. Hemen polise haber verdi ve bu hoca tutuklandı.

Ecrin ACAY

O Butona Basma!

Bir gün iki arkadaşımınla müzeye gitmeye karar verdik. Bu müze şehitleri, askerleri ve en önemlisi Atatürk'ün eşyalarını sergiliyordu.

Oraya gittiğimizde çok eğlendik, ben her yere dokunmaya çalışıyordum. Bir yer daha vardı. Orayı bilmiyordum. Meğerse orası bu müzenin olayıymış. Ben bilmeden oraya da bastım; arkadaşlarım bana “O butona basma!” demişler ama ben sonradan öğrendim.

Bastığımda müstakil evlerin olduğu, değişik bir yere geldim. Etrafta kafalarında fes olan insanlar vardı. Anlamıştım, eski dönemdeydim. Çok korktum, birisinin kapısını çaldım.

Bir nine açtı kapıyı, evine girdim, bana iyi davrandı.

Bana; “Törene gideceğim sen de gel kızım.” dedi.

“Ne töreni teyze?” dedim.

“Atatürk burayı ziyaret edecek ben de gideceğim.” dedi.

Birlikte gittik. Atamızı gördüm. Ellerim ayaklarım titredi. Kafamı okşadı.

“Canım Atam, seni çok seviyorum” dedim. Bana gülümsedi ve gitti. O sırada bir portal gördüm içine girdim ve müzeye geldim. Arkadaşlarıma sarıldım ve eve gittik.

Güler KARATAŞ

Bir Arkadaşlık Hikâyesi

Okula giderken büfenin önünde oturmuş, ağlayan bir kız gördüm. Üzücü bir haber ile karşılaşmış olabilir, diye düşündüm. Yanına geldiğimi fark eden kız, göz bebeklerini büyüterek bana baktı. Olduğum yerde donakalmıştım. İlk önce “İyi misin?” diye sordum. Bana cevap vermedi. Mahcup bir yüz ifadesi ile gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Sorunun ne olduğunu, yardım gerekip gerekmediğini sordum. Cevap verdi.

“Sabah okul yoluna giderken hep uğradığım amcamın büfesidir burası. Yine sabah buraya uğramaya geldiğimde büfede amcamın ağladığını gördüm. Amcama ne olduğunu sorduğumda babamın trafik kazası geçirdiğini söyledi.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Anlatmaya devam etti:

“Babam polis olduğu için tayini çıkmıştı ve uzaklara gitmişti. Bu sabah da buraya gelecekti. Gelirken yolda kaza geçirmiş. Onu çok özlemiştim.”

“Üzüntünü anlayabiliyorum.” diyebilirdim.

Kızın adı Duygu'ymuş. Ayrıca evlerimiz aynı mahallede imiş.

“Bu arada arkadaş olalım mı?” dedi Duygu.

“Olalım.” dedim.

Okul çıkışı karşılaşınca birlikte eve gittik. Her sabah ortak bir yerde buluşup birlikte okula gitme kararı aldık. Salı günü ortak yere gelmedi. Aklıma pazartesi günü söylediği şey geldi.

“Ben salı günü gelemeyeceğim, babamın cenazesini toprağa vereceğiz.”

Şimdi aklıma geldi. Her okul sabah birlikte giderken sohbet ederdik. Bugün sessiz sakin giderken garip hissetmişim.

Her sabah birlikte gidiyorduk ve artık çok yakın arkadaş olmuştuk. Duygu 17 yaşında Adana'ya taşınmıştı. Taşındıkları günden bir hafta sonra yaşadıkları deprem yüzünden vefat ettiğini öğrendim. Haberlerde ailesinden geri kalanların da öldüğünü öğrenince gözyaşlarıma hâkim olamadım. O hala benim kalbimde yaşıyor ve inanıyorum cennette babasıyla buluştu.

Hilal ÇAKIR

Helikopter

Sabah heyecanla uyandım; bu heyecanımın sebebi okulumuzun bizi polis müzesine götürecektir olmasıydı. Okul kıyafetlerimi giyindikten sonra kahvaltımı yaptım ve okula doğru yola çıktım. İlk dersimizle birlikte gezimiz başladı. Polis müzesine vardığımızda kalbim hızla çarpıyordu. Önce Ankara'nın bir kısmını gördük, ardından müzenin içine girdik. Orada gördüğümüz ilk şey, Osmanlı dönemindeki atlı polislerdi. Çoğu eserin önünde fotoğraf çektik.

Orada en çok dikkatimi çeken şey ise bir helikopterdi. Çalışmıyor gibiydi ama belki de çalışabilirdi. Birkaç arkadaşımınla beraber helikoptere doğru çıktım. Hocalarımız ve diğer arkadaşlarımız yanımıza gelince, tüm butonları inceledik; genel olarak kırmızı bir tuş helikopteri başlatıyordu. Bir kırmızı tuş bulduk ve hemen bastık. Sanki bir geçide girmiştik. Sonraki tek hatırladığım şey, yere düşmek oldu. Yerden kalktığımda, aynı polis müzesinde gördüğümüz karakolun içindeydim.

Birkaç dakika içinde arkadaşlarım gelince yanımızda bir subaşı belirdi. Bize, “Bir oyundasınız ve buradan çıkmak için seviye geçmelisiniz. 1. seviyeniz, doğru aleti seçmektir.” dedi.

Bir anda şaşırдық ve olayları algılamaya çalıştık. Yanımıza birkaç alet getirdiler ve “Seçin” dediler. Ben merak ettiğimden dolayı mengeli kelepçe aldım. Her bir arkadaşım ayrı ayrı aletler seçmişti; kim bilir hangi alet doğrudu.

Yanımıza tekrar subaşı geldi: “Umarım, doğru aletler seçtiniz. 3. seviyede lazım olacak.” diyerek sinsi bir gülümseme ile bizimle birlikte araçların olduğu yere götürdü. Kendisi yeniden kayboldu.

Buradan da bir araç seçeceğimiz belliydi. Benim kararım netti; arabayı seçecektim. Bu sefer ben hariç tüm arkadaşlarım motor seçti. Yine subaşı gelerek «İyi şanslar,» dedi ve bizi müzede gördüğümüz evlerden oluşan bir mahalleye götürdü.

Bu sefer subaşı değil, yanımızda olmayan biri konuşmaya başladı. Bize, “Buradan çıkmak isterseniz, size bir şans veriyorum. Bu mahallenin içinde bir hırsız dolaşüyor; eğer o hırsız, sadece seçtiğiniz eşyalarla yakalarsanız bu oyundan çıkabilirsiniz.” dedi.

Arkadaşlarım, “Biz nereye düştük?” diyerek söyleniyorlardı. Müze gezisinden erken dönmek istiyorsak bu hırsız yakalamamız gerekecekti.

Onlar konuşurken ben arabaya atlayıp sürmeye başladım. Arkadaşlarım da beni görünce peşimden geldiler. Arabayı sürmeyi bilmiyordum ama tek bildiğim şey oyunda olduğumuz ve hiç kimseye bir şey olamayacağıydı. Mahalle boyunca dolaştık ama ortada kimsecikler yoktu.

Tekrar dolaşmaya çıktığımızda elinde çok sayıda eşya olan bir adam gördük. Gizlice izlemeye başladık. Adamın arkasında eşyaları çekiştiren bir kadın vardı. Onun hırsız olduğunu dü-

şündük ama hemen yakalamadık çünkü emin olmamız gerekiyordu.

Kadının haline dayanamayarak ortaya çıktık. Adam bizi görünce koşmaya başladı ve o an hırsız olduğunu anladık. Biz de adamın peşinde koşturduk. Tüm mahalle boyunca koştuktan sonra çıkmaz bir sokağa girdiğinde adam tutuklanacağını anlamıştı. Kendisi de çok yorulmuştu ve direnç göstermedi. Seçtiğim mengeli kelepçe ile onu tutukladık. Tutukladığımız anda yine aynı kişi konuşmaya başladı:

“Tebrikler, hırsızı yakaladınız. Çıkmak isterseniz helikopterdeki aynı tuşa basabilirsiniz.”

Geri döneceğim için mutluluktan ağlayabilirdim. Koşarak helikoptere bindim. Herkes bindikten sonra tuşa bastım. Tekrar geçide girdik ama bu sefer düşmedim. Müzedeki helikopterdedik. Hocalarımız koşarak yanımıza geldi ve nerede olduğumuzu sordu. Bize inanmayacakları için baştan helikopterin yanında olduğumuzu söyledik. Günün sonunda müze eserlerine dokunmamayı veya binmemenin dersini almıştık.

Lunapark Resmi

Yine bir güne daha uyandım. Uyandığım anda ilk yaptığım şey saate bakmak oldu. Saati yanlış gördüğümü sandım. Gözlerimi ovaladım. Hâlâ saat aynıydı. Telaşla koşturdum. Çünkü okula geç kaldım.

Aynı zamanda bugün Resim ve Heykel Müzesi'ne gideceğim için daha da heyecanlıydım. 20 dakika içinde evden çıktım. Koştur koştur okula vardım. Bir de ne göreyim geziye kimseler gelmemiş. Zaman geçtikçe toplanmaya başladık. Ne yazık ki bir

olumsuz haber geldi. O haber ise daha servisin ayarlanmamasıydı.

Herkes sınıfına çıktı. Saat ona kadar sınıflardaydık. Geziye gitmek hakkında hiçbir umudumuz kalmamışken servisin ayarlandığı haberi geldi. Heyecanla servisin yolunu tuttuk. Servisteki yerlerimize geçtikten sonra gezimiz başladı.

Vardığımızda daha da heyecanlandım. Sırayla servisten indik. Müzeye girdiğimizde önce üst kattaki resimleri incelemeye başladık. Alman Çeşmesi, Naile Hanım vb. resimleri gördük. Hocalarımdan öğrendiğime göre Nurullah Berk adındaki ressamın “Türkiye’nin Picasso’su” deniliyormuş. Bunu öğrendiğimde resimlerini merak ettim. Sıra o resimlere geldi. Resimlerine baktıktan sonra neden denildiğini anladım.

Müzedede birkaç heykel de bulunuyordu. Mesela; yatan kadın ve kuş heykeliydi.

İlerlemeye devam ettiğimizde şans eseri bir ressamla tanıştık. Ressamla konuştuktan sonra müzeyi gezmeye devam ettik.

“Lunapark” adındaki bir resmin yanına gittim. İncelemeye başladım. Arkada oyuncak aletleri vardı ama günümüzdeki gibi oyuncak aletleri değildi. Odundandı. İnsanlar oyuncak aletlerine biniyordu. Bana açıkçası güvenli gelmedi. Çünkü sağlam olmayabilirdi. Eskiden insanların tahtadan bir şeyler yaptığını biliyordum. Bu yüzden sanki bana resim gerçek gibi geliyordu. Resme dokunmak istiyordum, ne yazık ki bu yasaktı ama inat ettim, ille de dokunacaktım. Dokunmak için salonun boş olması gerekiyordu. Çünkü dokunurken biri beni yakalayabilirdi. Fırsat kollamaya başladım. Herkes diğer salona geçmeye başladı. Salon boşalınca rahatladım.

Resme dokunmaya başladım. Tam o anda resmin içine parmağım girdi. Panikle bağıracaktım ki kendimi zor tuttum. Yanlış görmüşümdür diye parmağımı geri dokundurdu ama hala giriyordu. O anda kendime dedim ki sen bu işi çözersin...

Ne olacak, diye resmin içine girdim. Ben resmin müzedeki başka bir odaya açılacağını düşünürken resmin içinde olduğumu fark ettim. Resimdeki gibi insanlar oyuncak aletlere biniyordu. Hala şaşırıyordum nasıl bu kadar güvenle bindiklerine, hiç güvenli değildi. Bende bir süre sonra binmeye karar verdim, sonra düşündüm ki paralı mı diye ama ilk açılışı olduğu için ücretsizmiş. Sıra bana gelmişti. Korkuyla oyuncuğa bindim, bana “2 turluk heyecana hazır mısın?” dediler. Dondum kaldım, bir tur yetmez gibi iki tur mu yapmışlardı? Tam inecektim ki başladı. İlk turu tamamladım. Sonra fark ettim ki eğlenceliymiş dememe kalmadan ikinci tur bir şey fark ettim. Odunlar kırılmaya başladı. Hatta önümüzdeki odun kırıldı. Gözlerimi sıkıca kapattım. Hala bir şey olmadı, gözlerimi açtığımda yatağımdaydım. Sonra fark ettim ki bugün hafta sonuydu ve pazartesi günüydü müze işi. Daha önemlisi hiçbir esere dokunmamaktı ve ben bunun dersini çoktan almıştım...

Mavi Göl Kapısı

Bu sabah mutlu bir şekilde uyandım. Nedeni ise okulumun son haftası olmasıydı. Sonunda yaz tatiline kavuşabilecektim.

Annem “Kahvaltı hazır.” diye seslendi. Yatağımdan kalktım ve mutfağa indim. Mutfağı yemeğin kokusu kaplamıştı. Sandalye çekip oturdum. Yemek o kadar lezzetli görünüyordu ki tabağım hemencecik bitti; aynı zamanda okul saatinin geldiğini fark etmedim. Hemen çantamı alıp evden ayrıldım.

Bugün okula sadece arkadaşlarımı görmeye gidiyordum. Çünkü onlarla vedalaşacaktım ama bir sorunumuz vardı; o da okulun son haftaları sadece kitap okumamızdı. O yüzden bugün

sıkıcı olacaktı. Bunu düşünürken okula vardım. Sınıfa çıktım ve arkadaşlarımı gördüm. Onların yanına doğru gittim. Gider gitmez benim neden geç geldiğime dair gereğinden fazla soru sordular. Sordukları her sorunun cevabını biliyorlardı ama yine de soruyorlardı.

Sordukları her sorunun tek bir cevabı vardı. O da bizim evin okula uzak olmasıydı. Cevapladıktan sonra konuşmaya fırsat kaldı. Hocamız gelene kadar sohbet ettik. Aniden hocamız geldi. Hemen ayağa kalktık ve selam verdik. Bize kitaplarımızı açıp okumamızı söyledi. İlk dakikadan böyleyse bugün çok sıkıcı olacaktı.

Çantamdaki hikâye kitabımı çıkardım. Kitabı anlamadan okuyordum. Bunun nedeni aklımda başka düşüncelerin olmasıydı. Bu yüzden kitabı hevesle okuyamıyordum. Sonunda zil çaldı. Herkesin “Oh be!” dediğini duyabiliyordum. Hemen arkama dönüp arkadaşlarıma bugünün sıkıcı olduğunu söyledim.

Konuşmalarımız devam ederken konumuz “Yarın okula gelecek miyiz?” oldu. Ben gelmemeyi düşünüyordum. Herkes düşüncemi onayladı. Yani yarın gelmeyecektik. Nedeni bugün gibi sıkıcı geçebileceği olmasıydı. O anda zil çaldı. “Teneffüsler ne kadar kısa ya.” diye söylendim. 2. Ders de kitaplarımızı okumayı sürdürdük.

Tekrar zil çaldığında kantine gitmeye karar verdik. Bu teneffüs uzun olacaktı. Çünkü bu teneffüste öğrenciler yemek yedi. Yani buna öğle arası denilebilirdi. Çok şükür dışarıyı dolaşabilecek vakit vardı ama ondan önce kantinden yemeklerimizi almamız gerekiyordu. Ben tost ve ayran aldım. Arkadaşlarım noodle alacaktı ayrıca benim de noodle almamı istediler ama ben onlara bunun zararlı olduğunu hatırlatınca vazgeçtiler. Zararlı olduğunu hocalarımızın söylemelerine rağmen kantinde noodle satmalarını saçma buluyordum.

Herkes yemeklerini alınca dışarı çıktık. Bahçenin ucuna kadar yürüdük. Orada oturup yemeklerimizi yemeğe başladık.

Okul bahçesi büyük olmasına rağmen kalabalıktı. Bu durumda yemek yemek için yer bulmak zordu. Biz yemek yerken birkaç hocanın bize bakarak konuşuklarını fark ettik ama umursamadık. Sonra bir hoca yanımıza geldi.

Bize “Afiyet olsun çocuklar, sizden bir şey rica edecektim.” dedi.

Biz de “Evet hocam.” diye karşılık verdik.

Hoca “Benimle bodrum katına gelebilir misiniz?” dedi.

Başımızla onayladık. “Peşimden gelin.” diye devam etti.

Ayağa kalkıp hocayı takip ettik. Okulun bodrum katına ilk defa gidecektik. O yüzden heyecanlıydık. Bodrum katına inen merdivenleri demir kapıyla kilitledikleri için oraya inemiyorduk. Hoca elindeki anahtarla kapıyı açtı ve “Burada kalın ve bekleyin, sizin yanınıza bir hoca gelecek o size ne yapmanız gerekeni anlatır.” dedi.

Arkasına bakmadan gitti, biz de diğer hocayı bekledik. Bir müddet sonra dışarıdan erkek bir hoca geldi. Siyah saçlı, orta boylu genç bir hocaydı. O da “Beni takip edin.” dedi ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Aşağısı çok karanlıktı. Hoca ışığı açıp yapmamız gerekenleri anlatmaya başladı. “Burada bulunan kutuları açmanızı istiyorum.” dedi. Bir tanesini açtık içinde test kitapları vardı ama karıştıktı.

Hoca devam etti: “Bu test kitaplarını sınıflandırmanızı istiyorum.” dedi ve bizim soru sormamızı beklemeden gitti.

“Haydi, başlayalım.” dedim. Önce kutuları teker teker açtık ama kutu sayısı fazlaydı. O yüzden açtıklarımızı önce sınıflandırmanın daha iyi olacağına karar verdik. Biraz sonra yorulduğumuzdan dinlenmeye başladık. Yanımıza hiçbir hoca gelmiyordu. Boş vaktim varken bodrum katını keşfetmeye başladım. Odalar vardı. Odaları teker teker açıp içlerine baktım.

Sıradaki odanın kapısı çok farklıydı ve üzerinde ne olduğu hakkında bir şey yazmıyordu. Kapısını açınca sanki bir ormanın içindeydim sonra aklıma geldi burasının Mavi Göl olduğu. Kapıdan tekrar girerek arkadaşlarımın yanına koştum ve onları kapını yanına götürdüm, anlatmaya başladım. İlk başta bana inanmadılar ama kendileri de baktıktan sonra bana inandılar.

Aklımızda iki soru vardı: Şimdi mi girsek yoksa yarın hazırlıklı mı girsek, diye konuşmaya başladık. İki durumda da negatif düşüncelerimiz vardı. Böyle olmaz deyip oy kararı ile ilerledik. Oylamamız 1-3 bitince yarın gelecektik.

Bir sorunumuz vardı. O da hocalarımızın az kişi olduğumuzdan gelmememizi istemesiydi. Ben de “Merak etmeyin giriş planını ben yapacağım.” dedim. Şimdi ilk yapacağımız şey ise kimin ne getireceğiydi. Bu işlem de bitince test kitaplarını düzenlemeye devam ettik.

Okul bitmeye yakın zamanda yanımıza aynı hoca geldi ve bize “Aferin çocuklar, size okulun bittiğini söylemeye geldim.” dedi. Biz de eşyalarımızı alıp çıktık.

Büyük ihtimalle okuldan son çıkan bizdik. “Getireceklerinizi ve ailenize yarın da okula geleceğinizi söylemeyi unutmayın!” dedim. Onlar da başıyla onayladılar. Vedalaşıp evin yolunu tuttum.

Eve geldiğimde yarın gideceğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Çünkü hocalarımız ailemize okulun son haftası bir şey işlemediğini ve gelmemelerinin daha iyi olduğunu söylemişlerdi. Bu konuyu da akşam yemeğinde açmayı düşünüyordum. Akşam olana kadar odamdaydım.

Babamın eve gelmesine yakın zamanda aşağıya inip anneme yardım etmeye başladım. Tam o anda zil çaldı, tabii ki babam geldi. Sofraya oturup yemeklerimizi yemeğe başladık.

Kendimi en hazır hissettiğim anda “Size bir şey söyleyeceğim.” dedim.

Annem ve babam bana bakmaya başladılar. Devam ettim “Ben yarın da okula gitmek istiyorum” dedim. Annem hemen “Ama bir şey işlemiyorsunuz ki.” dedi.

“Arkadaşlarım gidiyor ben de gitmek istiyorum.” dedim.

Babam “O zaman sadece yarın gidebilirsin sonuçta öğretmenlerinizin dediğini biliyorsun, söz mü?” dedi. Bende “Söz.” dedim.

Yemek yedikten sonra odama uyumaya gittim ama heyecandan uyuyamadım. Sabah olunca kıyafetlerimi giyip aşağıya indim. Mavi Göl için götürüleceğim şey hamur işiydi. Annem de börek yaptı. Onu çantama alıp kahvaltımı yaptım ve çıktım.

Okula varınca okulun karşısında arkadaşlarım vardı. Onların yanına gidip “Planımı açıklayacağım, dinleyin.” dedim.

“Şimdi okula zil çaldıktan 15 dakika sonra gireceğiz B blokta girip A bloka geçeceğiz. Bodrum katının yanındaki merdivenden atlayıp ulaşacağız.” dedim.

Herkesin anladığı ortadaydı. Anlamasalar bile beni takip edeceklerdi. Zil çaldı. 15 dakikanın geçmesini bekliyorduk. Sonra B bloğa girdik, oradan A bloğa geçtik. Merdivenlere varınca teker teker atlayıp bodrum katına vardık. Merdivenlerden aşağıya inip kapıyı bulduk. Aynı anda kapıdan içeri girdik. Mavi Göl’ün hemen yakınındaydık.

Planımızın devamında önce yer bulmak vardı. Yeri bulunca sofrayı kurmaya başladık. Tabaklarımızı alıp yemeklerle doldurduk. Gölün karşısında yemeklerimizin tadını çıkarıyorduk. Yemeklerimiz bitince etrafı toplayıp çöplerimizi attık. Her şeyi aldığımızdan emin olduktan sonra gölü dolaşmaya hazırдық.

Gölün çevresinde bir tur atıp başladığımız yere tekrar gelince yapacağımız son bir şey kaldı. O da top oynamaktı. Bir saha bulup yakar top oynamaya başladık. Ortada ilk biz vardık. Yüzüme doğru bir top geliyordu. Gözlerimi kapattım, açmaktan korkuyordum. Cesaretimi toplayıp açtım. Bir de ne göreyim hastanedeyim. İlk sorduğum soru “Nasıl buradayım?”

Meğer bodrum katını dolaşırken tansiyonum düşmüş, arkadaşlarım hocalarımıza haber vermiş sonra buradayım. İşte bu hikâye anıya benzeyen ama anı olmayan aslında baygınken gördüğüm bir hikâye...

Uykusuzluk

Bugün alarmla beraber uyandım. O kadar uykum vardı ki alarmı bile zor kapattım. Bir gözüm açık, bir gözüm kapalı şekilde yüzümü yıkamaya koyuldum. Yüzümü yıkasam bile hala uykum vardı. Bunun sebebi, gece yarısına kadar bilgisayardan oyun oynamamdı.

Niye dün gece oynamaya karar vermişsem; yanlış bir karardı. Çünkü bugün Etnografya Müzesi'ne gidecektim. Yavaş yavaş hazırlanana kadar saat başını almış gidiyordu. Apar topar evden çıktım. Yolda fark ettim ki su almayı unuttum. Hemen bir bakkala uğradım. Bakkalda sıra vardı, bu yüzden su alıp parasını bırakıp çıktım. Geç kaldığımın farkındaydım ama koşacak gibi bir halim yoktu. 10 dakikada okula vardım.

Herkes beni bekliyordu. Hemen servisteki arkadaşımın yanına gidip oturdum. Arkadaşım benimle sohbet etmedi, hatta selam bile vermedi; ben de bunu fırsata çevirip kestirmeye karar verdim. Ne yazık ki yol o kadar taşlıydı ki bunun sonucunda

servis sallanıyordu. Bir türlü uyuyamadım. Konuşacak arkadaşım da olmayınca çantamdan kalem kâğıt çıkardım ama resim de çizemedim. Bugün benim şanssız günümdü.

Çok iyi zamanda müzeye vardık. Herkes yavaş yavaş iniyordu. Sinirlenmem an meselesiydi. Hemen gezinin başlamasını istiyordum. Hocalarımız konuşmaya başladı. Bize birtakım uyarılarda bulunuyorlardı.

Çok şükür müzenin içine girebildik. Bize bilet dağıttılar ve bize özel güvenlik çağırdılar. Biz müzenin son ziyaretçileriydik. Bu yüzden hızlı geziyorduk. Hocalarımız bize bilgi vermeye devam ediyordu. Etrafa kısık gözle bakıyordum. Hocaların dedikleri bir kulağımdan giriyor, bir kulağımdan çıkıyordu. Artık uyumamak için kendimi zor tutuyordum.

Bir odanın içine girmiştik. Herkes odadan hızla çıkıyordu ama ben hariç. Odanın içinde bir oturma alanı vardı. O kadar uyukum vardı ki orada kıvrılıp uyumaya karar verdim. Gözlerimi açtığımda kapkaranlıktı. En son ne olduğunu hatırladığımda müzenin kapatıldığını düşündüm ve dolaşmaya başladım.

Müzenin içinde benden başka kimse yoktu; yani netleşmişti. Sonra çantamdan telefonumu çıkardım ve flaşını açtım. Gezemediğim müzeyi gezmeye başladım, aynı şekilde notlar da alıyordum. Gezimi bitirdiğimde karnım gurulduyordu. Çantamdan atıştırmalık çıkardım ve yemeğe başladım. Sonra girişin oraya gidip bilgisayarı karıştırmaya başladım. En son ziyaretçilerin, yani sınıfımın, ne zaman çıkış yaptıklarına baktım ki tam tamına 2 saat önce çıkmışlardı. Sonra biraz daha incelediğimde, bizden biraz daha önce Çinli bir grubun çıkış yaptığını gördüm. “Geç kalmasaydım, onları görebilirdim.” diye keşkelere düştim. Kamera kayıtlarını buldum ve silmeyi düşündüm ama bilgisayarı bozacaktım ki kapatıp oradan uzaklaştım.

Anlaşılan sabaha kadar burada duracaktım. Kendime eğlenceli bir şeyler aradım. Sonra aklıma eserler geldi ama vazgeçtim.

Etrafta personel odası var mı diye bakındım, vardı ama kilitliydi. Başka bir şey aradım ama yoktu. Burada yapayalnız kalmıştım. Tek suçlu uykumdu. Ne olduysa onun yüzündendi. Yani bende de vardı biraz suçluluk.

Dışarı odaklanmaya başladım. Aynı zamanda kara kara düşünüyordum. En iyisi tekrar uyumak olacaktı. O odaya gidip uyumaya karar verdim. Esnerken uyuya kalmışım. Uyandığım da güvenlikler başımdaydı. Çığlık attım; beni sakinleştirmeye çalıştılar ve bana su getirdiler. Benim burada ne yaptığımı anlatmamı istediler. Ben de olan biteni anlattım, onlar da benim ailemi aradılar. Ailem telaşla yanıma koşturdular; bana sarılarak beni öpüyorlardı. Onlara kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordum. Ta ki bana milyonlarca uyarı yapana dek. Dersimi almıştım.

Sevgi TÜRKMEN

Polis Müzesi

Bir gün okulla beraber Polis Müzesi'ne gittik. Polis Müzesi'nde balmumundan yapılmış polis ablanın bana göz kırptığını fark ettim. Bunu hemen arkadaşşıma söyledim. Sadece biz görüyorduk. Bir polis ablayla bir süre konuştuk. Bize yaşadıklarını anlattı.

Sınıfımızın yanına gidecektik. Bir anda tüm müzeyi aradık ama sınıfı bulamadık. Yani gitmişlerdi. Aynı yere gittiğimizde polis abla yoktu. Bu müzenin güvenliğini sorgulayarak bulmaya çalıştık. En sonunda bulduk. Başımızdan geçeni anlattık. Bir yanda balkondan ses geldi. Helikopterin çalıştığını gördük. Polis abla oradaydı.

Bize “Ben polisliğe devam edeceğim.” dedi.

Bir anda koşarak bir köpeğin geldiğini fark ettik. Köpekten korktuğumuz için köşeye kaçtık. Bu köpek Zehir'di; polis ablanın gitmesini istemiyordu çünkü o da öbür askerler gibi onun

da ölmesini ve zarar görmesini istemiyordu. Bir yanda kendime geldim ve Polis Müzesi'nde bize yapılan canlandırma oyununu gerçek sanıp hayal kurmuşum.

Tablo

Biz arkadaşlarımızla bir resim müzesine gittik. İçeri girdiğimizde sanki saraya gidiyormuşuz gibi hissettim.

Hoca Ali Rıza'yı (Manzara Resmi) çok beğendim. Resme dokunmak istedim. Sonra resme dokununca alarm ötmeye başladı. Hoca kim yaptı, diye bakarken ben köşeye çekildim. Ama resim çok güzeldi; telefonum yanımda yoktu ki fotoğrafını çeksem.

Sonra hoca "Hadi gidiyoruz," dedi. Ama ben bu resmi anı olarak saklamadan gidemiyordum. Sonra yanımdan biri geçti ve resim yere düştü. Alarm öyle bir çaldı ki herkes bana bakıyordu. Bana nasıl düştüğünü sordular. Kendimi açıklayamıyordum. Sonra gözüm karardı ve bayılmışım.

Gözümü açtığımda çok farklı bir odadaydım; içeride benim beğendiğim resim vardı. Burada kimse olmadığı için resmi işlediğim gibi inceliyordum. Bir anda bir tıkırtı geldi. Etrafıma baktım ama kimse yoktu. Ben resmi incelemeye devam ettim.

Sonra aynı tıkırtı yine geldi. Fark ettim ki incelediğim tablodan geliyormuş bu ses. Korkup kenara çekildim. Resmin içindeki adam dışarı çıkmış, ben tabloya girmiştim. Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Sonra tekrardan gözüm karardı ve kendimi arkadaşlarımla yanında buldum. Yanıma güvenlik geldi. Bu olay nasıl oldu diye sordu; ben de yanımdan biri geçti o esintiyle birlikte yere düştü dedim. Güvenlik diye kameralara baktı. Benim yapmadığım ortaya çıktı. Bu şekilde okula gittik ve geziyi böyle bitirdik.

Okuldaki Kapı

Biz bir Mavi Göl gezisine gidecektik ve orada bir şeyler yiyeceğimiz için herkes farklı farklı yiyecekler getirecekti. Büşra Hoca bizi grup grup ayırmıştı. Ben, Ezgi, Vildan ve Zeynep bir grup olmuştuk. Biz grupça bir şey konuşuyorduk ve etrafa baktığımızda diğer gruplar yoktu. Hemen Büşra Hoca'ya baktık. Yanında Yazar Yılmaz Erdoğan ve Müdür vardı.

Biz “Hocam öbür gruplar gitmişler.” dedik. Sonra Büşra Hoca bize Öbür grupların gittiğini söyledi.

Yazar da bize dedi ki “Öbür gruplar sizin de gittiğinizi söylediler.” Biz de şaşırдық ve birbirimize baktık.

Vildan, “Ben gördüm gittiklerini.” dedi.

Ezgi de “Neden bize söylemedin?” dedi.

Sonra ben de Büşra Hoca'ya “Hocam, neden gittiler?” diye sordum.

Hoca da “Otobüs arızalandı.” dedi. Biz de odadan çıkıp be- den hocasının yanına gittik.

Aşağı inmek için izin aldık. İzin verdiler, biz de aşağı indik. Bir tane voleybol topu aldık, oynamaya başladık. Orada hiç fark etmediğimiz bir kapı fark ettik. Açmak istedik ama açmamaya karar verdik.

Bir anda Büşra Hoca bizi yanına çağırdı ve “Siz neden gitmediniz?” dedi.

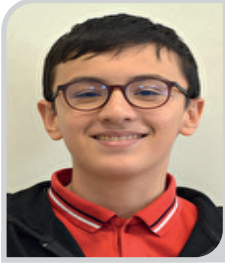
Biz de “Zaten son hafta bir daha buluşamayacağız; o yüzden burada kalalım istedik.” dedik. Hoca da “Tamam. Dikkatli olun lütfen.” deyip gitti.

Sonra aklımıza kapı geldi ve bir cesaret kapıyı açtık. İçinden iki kapı daha çıktı; birinin üstünde «Mavi Göl» diğèrinin üstünde “Gizli Kapı” yazıyordu.

Biz Mavi Göl olanı seçtik. Açtığımızda karşımızda gerçekten Mavi Göl vardı. Hemen Büşra Hoca'nın yanına gidip anlattık. Hemen geldi, bir baktık; aynı boş bir depo gibiydi. Büşra Hoca, müdüre haber vermeye gitti.

Tabii biz diğèr kapıyı merak ediyorduk. Açsak mı, açmasak mı diye düşünürken bu kapıyı da açmaya karar verdik. Kapıyı açtığımızda yazarlık arkadaşlarımızı gördük ve bize şaka yapmışlar ve bu yüzden erken gelmişiz. Biz otobüse binip gittik. Ama aklımızda tek bir şey vardı o da Mavi Göl kapısının gerçekten nasıl Mavi Göl'e açıldığıydı.

Yusuf ÜNAL

Yaramazlığın Sonu

Tarih: 01.02.2024

Okulun en zeki çocuğu olan Mert bir o kadar da yaramazdı. En yakın arkadaşı Ömer ile bir yaramazlık yapmak istediler. Okulda, öğlen arasında oldukları için ilk başta kantine indiler.

Ömer 20 TL'ye bir hamburger aldı.

Mert ise 30 TL'ye bir Ayvalık tost aldı.

Ardından Ömer ve Mert sınıflarına çıkıp yemeklerini yediler. Evet, geldik yaramazlık vaktine.

Mert şöyle söyledi: "Okulun asansöründeki bütün tuşlara basalım." dedi.

Ömer ise "Tamam." dedi.

Ardından okulun asansörüne binip tüm tuşlara bastılar. Tam o sırada asansörün ışıkları yanıp sönmeye başladı. Mert ve Ömer panikledi. Asansör bozulmuş ve durmuştu. Birkaç dakika sonra

asansörün acil kurtarma ünitesi devreye girmişti. Asansör Mert ve Ömer’i okulun bodrum katına indirmişti. Mert ve Ömer’in karşısında bir kapı vardı. Kapının üstünde koyu kırmızı renkle “GİRİLMESİ TEHLİKELİ VE YASAKTIR” yazıyordu.

Mert ve Ömer meraklarına yenik düşüp kapıyı açmayı denediler. Kilitli olduğundan dolayı kapı açılmadı. Ömer hayal kırıklığı içinde arkasını dönüp başını yere eğmişti ki yerde bir anahtar buldu ve hemen anahtarı kapı deliğine sokup çevirdi. Kilit açılmıştı. Mert ve Ömer hemen kapıdan içeriye girmişti ki tam karşılarında bir tünel vardı.

Mert dedi ki: “Ömer sence buraya girelim mi?”

Ömer hemen cevap verdi. “Evet, kesinlikle girmeliyiz.”

Tünele ilk giren Mert idi. Ardından Ömer de tünele girdi. Tünelde beş dakikalık bir yürüyüşten sonra bir yere çıkmışlardı.

Ömer şaşakalmıştı. Mert, “Ömer, iyi misin?” dedi.

Ömer kekeleyerek “İyiyim.” dedi.

Mert: “Ömer ne oldu, sen niye şaşırdın?” diye sordu.

Ömer: “Ben burayı biliyorum; burası Mavi Göl” dedi.

Mert: “E mademki burayı biliyorsun biraz eğlenelim mi?” diye sordu ve şunu da ekledi “Sen burayı nereden biliyorsun?”

Ömer: “Ben buraya ilk kez 6 yaşımda gelmiştim ve unutmamışım. Zaten okulda öğlen arası ardından sonraki 2 ders beden eğitimi ve spor, son birinci ders de müzik ve boş.” dedi.

Mert: “Ben biraz gölü izleyeceğim.”

Ömer: “Tamam izle ama dikkat et.” dedi.

Mert: “Dikkat ederim” dediği anda göle düştü.

Ömer, hiç düşünmeden Mert’i kurtarmak için göle atladı çünkü Mert yüzme bilmiyordu.

Ömer Mert'i su üstüne çıkardı. Toplum çaresizce Mert ve Ömer'i izliyordu. Herkes ambulansı ararken bir adam göle atlayıp Mert ve Ömer'i kurtardı. 5 dakika sonra ambulans geldi. Mert ve Ömer'i de alıp hastaneye gitti. Mert ve Ömer kendilerine gelince ailelerine bir daha böyle yaramazlık yapmayacaklarına dair söz verdiler.

Yağız'ın Azmi

Şehit Kadir Yalçın Ortaokulu'nun yazarlık atölyesinde bir çocuk vardı. Adı Yağız idi. Yağız çok çalışkan olmasına rağmen çok utangaç bir çocuktü. 01.06.2024 tarihinde Resim Heykel Müzesi'ne gideceklerdi. O tarih yarındı. O gece, yarın neler olacak, diye düşünen Yağız; Resim Heykel Müzesi hakkında yaklaşık bir buçuk saatlik bir araştırma yaptı. Saatin 3.45 olduğunu **görünce** hemen yattı, uyudu.

Sabah 10.00'da otobüs hareket etti. 10.45 civarında Resim Heykel Müzesi'ne varmışlardı. Yağız'ın yüksek bir ilgisi vardı ama utangaçlığı yüzünden bu yeteneğini söyleyemiyordu. İlgisini çeken bir resim vardı.

Hoca Ali Rıza'nın "Manzara" adlı resmiydi.

Yağız bu resme öyle bir dalmıştı ki öğretmeni Büşra Hoca'nın ona seslendiğini bile duymamıştı. Ve gezi saat 13.30'da bitti, Yağız o resimleri bir türlü unutamıyordu.

Gelince de o resimleri çizmek istedi ve başardı. Bir gün sonra çizdiği resmi hocalarına gösterdi. Hocaları çok beğendi ve bu resimleri satarak para kazanabileceğini söyledi.

Yağız:

“İlk önce bu soruyu anneme sormalıyım.” dedi

Ve Yağız yolda giderken yaptığı eserlerden birini düşürdü bunu eve geldiğinde anladı ve polisi aradı.

“Eserin ne ile alakalıydı?” diye sordular.

“Eserini en son ne zaman ve nerede gördüğünü hatırlıyor musun?”

Gibi bir sürü soru sordular ve hiç hız kesmeden arama çalışmalarına başladılar. 2 gün sonra Yağız tam polis karakoluna giderken annesinden önemli bir arama aldığı için polis karakoluna gidemedi. Annesi resmi bulmuştu.

En sonunda hocalarının sorduğu soruya karar aldı: “EVET” dedi.

Yaptığı resmi satışa çıkararak Yağız’a tam 2 gün sonra yüklü bir miktar para teklif edildi. Ama Yağız dedi ki

“Ben bu resmi para için değil resim yapmak için yaptım.”

Bunun üzerine alıcı adam “Ben bu resmi almak için değil bir gün bir yıl bile beklerim.” dedi.

Yağız bu olaydan 10 yıl sonra ünlü bir ressam oldu ve şu açıklamaları yaptı: “Her şeyi yapabilirsin. Yeter ki iste.”

Müzedede Yaşananlar

Tarih 30 Nisan 2024

Ankara Emniyet Genel Müdürlüğü Ek Binası’nda bir gariplik vardı. Birkaç eşya yerinde yoktu. Bunu yalnızca ben fark etmiştim.

Sizce o kayıpları nasıl anladım? Eşyaların içinde bulunduğu cam fanus boştu. Kaybolan eşyaların bazıları şunlardır: Telsiz bölümündeki tüm telsizler, birkaç savunma tüfeği, droneleri, polis bisikletleri, tabancalar, İHA maketleri, en önemlisi ‘ZEHİR’ adlı köpek yerinde yoktu.

Ben bu gördüklerimi arkadaşşıma tam anlatmamı bitirmiştim ki... Arkamdan bir havlama sesi geldi. Bunun ‘ZEHİR’ olma ihtimaline karşın hemen arkamı döndüm; havlayan köpek ‘ZEHİR’ idi. Zehir bir polis köpeği olduğundan bize bir şeyi tarif etmek istiyordu. Benim kıyafetimi ısırarak çekiştiriyordu. Arkadaşlarımla Zehir’i takip etme kararı aldık.

Zehir bizi bir eve götürdü. Evde tüm kayıp eşyalar vardı. Çok şaşırmiştık.

Tam polisi arayacakken arkadan biri “Durun ve o telefonu yere bırakın. Yavaşça arkanızı dönün.” dedi.

O anda Zehir kaçmayı başarmıştı ama tarihi eser kaçakçıları bizi esir almıştı. Zehir kaçtıktan hemen sonra koşarak karakola gitti. Zehir’in anlattığı her şeyi polisler anladı; takip ederek bizim bulunduğumuz eve doğru yöneldiler. Eve baskın yapacaklardı ki hırsızlar bizi arka kapıdan çıkartıp bir arabaya bindirdi.

O anda polisler bizim bulunduğumuz arabayı gördüler ve 06 AA 753 plakalı polis arabasından, komiser camdan sarkarak bizim bulunduğumuz arabanın lastiğine iki el ateş etti. Arabanın lastiği patladı. Bu yüzden hırsızlar kontrolü kaybedince karşıdan gelen tırla çarpıştı. Öndeki iki hırsız ölmüştü biz ikimiz bayılmıştık. Gözümüzü açığımızda hastanedeydik ve yanımızda akrabalarımız ve polisler vardı. Polisler akrabalarımızla konuşmamız için beş dakika verdi. Biz olanları akrabalarımıza özet geçtik ve beş dakika dolunca polisler bizi sorguya çekti:

“Neden bize haber vermediniz?”

“Ya başınıza bir şeyler gelseydi biz ailelerinize ne derdik?”

“Eserlerin yerini hatırlıyor musunuz? Nasıl bir yerdi? Ya da bir yere mi götürüyorlardı.” diye soruyorlardı.?

Ben eserlerin yerini hatırlıyorum. Yeri hemen tarif etmeye başlayacaktım ki bir soru daha sordular.

“Siz Zehir’i nasıl anladınız, o bir polis köpeği.” dediler. Ben ve arkadaşım aynı anda “Bizimle bir iletişim kuruyordu adeta beynime sinyaller yolluyordu.” dedik.

Sonra adresi tarif ettim. Saat gecenin 9.00’u olmasına rağmen bizi de alıp oraya gittiler. Komisere şu soruyu sordum:

“Neden sabah beklemeyip şimdi gidiyorsunuz?” dedim.

Komiser ise bana “Çünkü eserler tekrar çalınabilir. Akıllı çocuksun ama öğreneceğin çok şey var.” dedi. Eserleri alıp müzeye götüren komiser bize,

“Yarın size büyük bir sürpriz var.” dedi.

O gün sabah bir türlü olmadı. Sabah ne verileceğini düşünürken uyuyakalmışım.

En sonunda sabah olmuştu. Kahvaltımı yaptım ve dışarıya çıktım. Komiser bizi olayların yeri yani Ankara Emniyet Genel Müdürlüğü’nün Ek Binası’na götürdü. Ve orada bizi binlerce kişi bekliyordu. Büyük sürpriz bana ve arkadaşıma bir madalya ve belge; Zehir adlı köpeğe ise “Kahraman Köpek” unvanı verildi.

10.06.2022 doğumlu Zehir 2016 yılında Nusaybin’de canlı bombanın üzerine atlayarak 42 polis memurunun hayatını kurtarmış bir köpektir.

Müzedede Yaşanan Olay

Tarih: 04.06.2024

Mehmet ve Ali, Şehit Kadir Yalçın Ortaokulu'nda yazarlık atölyesinde görevli iki arkadaşı. O gün Etnografya Müzesi'ne gitmek için yola çıktıklarında saat 09.57'ydi. Saat 11.00'de Etnografya Müzesi'ne vardılar.

Orada onları karşılayan ilk yer, eskiden Atatürk'ün naşının bulunduğu yerdi. Burada 4 dakikalık bir video izlediler.

Daha sonra gezdikleri yerlerde kılıçlar, Azrail'in baltası, kalkanlar ve yüksek rütbelere verilen armalar gibi birçok eser vardı. Ama Ali oraya girdiğinde çok korkmuştu. Sebebi, dün gece gördüğü rüyaydı. O rüyada, garip silüetler görüyordu ve etkisinden kurtulamamıştı.

Orada tekrar kısa bir film izlediler ama Mehmet ve Ali orada uyuyakaldı. Saat 15.30'da uyandıklarında korkudan bir kenara geçip tir tir titriyorlardı ki karşıdan bir ışık belirdi. Işığın geldiği yönde bir güvenlik görevlisi vardı. O güvenlik, Mehmet ve Ali'yi görüp yanlarına geldi.

“Çocuklar, neden hala buradasınız?” dedi.

Mehmet ve Ali aynı anda, “Uyuya kaldık,” dediler.

Güvenlik, “Annenizin ya da babanızın telefon numarasını biliyor musunuz?” diye sordu.

Mehmet ve Ali aynı anda, “Hayır, korkudan unuttum abi.” dediler.

Güvenlik, “Evinizin adresini hatırlıyor musunuz?” diye sordu.

Mehmet “Hayır.” dedi. Ali ise cevap vermedi. Ancak Ali, annesinin telefon numarasını hatırladı ve onun telefon numarası-

nı güvenliğe verdi. Ali'nin annesi geldi ve ardından Mehmet'in annesini aradı.

Mehmet'in annesi, 30 dakikaya kadar oraya geldi. Mehmet ve Ali'nin annesi çocuklarını azarladı ve güvenliğe teşekkür ettiler. Mehmet'in annesi güvenliğe bir miktar para uzattı ama güvenlik,

“Ben bunu para için yapmadım,” dedi ve ekledi: “Benim tek istediğim, çocuklarınıza iyi bakmanızdır.”

Köy Macerası

6. sınıf bitmişti. Karnemi alıp büyük bir heyecanla eve geldim. Sınıfta en çok kitap okuyan kişi olduğum için sınıf öğretmenim bana hediye almıştı. Hediyemi büyük bir merakla açtım. Hediyemin içinden:

2 adet magnet, 1 adet hikâye kitabı, 1 adet kurşun kalem, 1 adet kalem süsü, 1 adet fosforlu kalem çıktı.

Heyecanla bayramı bekliyordum çünkü köye gidecektim. Bizim köyümüz, Kırşehir ili, Kaman ilçesinin Bayramözü köyüdür. Köyde dayım besicilik yapıyor.

Nihayet bayram gelmişti. Kurbanımızı kestik. Bayramın 2. günü köye gittik. Ben hemen dayımın yanına koştum. Kışın gördüğüm buzağılar büyümüş mü diye bakmak için onların bulunduğu yere girdim. Fakat buzağılarda bir değişiklik yoktu. Ama tüm buzağılar benim yanıma toplanmıştı. Demek ki tüm buzağılar beni özlemişti. Onları sevmeye başladım. Ben buzağuları severken dayım inekleri sağlıyordu.

Aradan 30 dakika geçti; dayım inekleri sağıp işini tamamladı. Dayım biberonlara sütleri doldurdu ve biberonları bana

verdi. Ben de dolu olan iki biberonu alıp buzağuları beslemeye başladım. Çok eğlenceliydi. Buzağular biberondan sütleri içmeye çalışırken beni de sırlıslıkla etmişlerdi. Ben buzağuları beslerken dayım fazla sütü satmıştı. Ben besleme işini bitirdiğimde saat 21.30 olmuştu. Eve girip akşam yemeğimizi yedik.

Dayımın arkadaşları aradı ve “Çayırda hayvanları otlatalım mı?” diye sordular. Dayım “Tamam.” dedi. Kuzenim Halit ile birlikte biz de gittik. Gece çok karanlıktı. Ateş yaktık. Dayım ve arkadaşları hayvanların yanına gitmişti, Halit ile ben ateşin başında kalmıştık. Yanımızda sadece iki eşek ve iki at vardı. Halit çok susadığı için su almaya gitti. Halit tam suyu alacakken eşek ona gelişigüzel bir tekme attı. Halit, refleksle tekmeden kurtuldu. Ama eşek gözünü bir yere dikmişti. Biz de eşeğin baktığı yere döndük. Bir de baktık ki tam karşımızda bir kurt vardı. Kurtla göz göze geldiğimiz anda tabana kuvvet, dayımın yanına koşmaya başladık. O andan sonra sabaha kadar dayımın yanından ayrılmadık.

Sabah olunca eve döndük. Yorgunluktan hemen uyudum. Ben sadece bir saat uyudum ve uyandım. Kendi isteğimle değil, dayımın beni çağırmasıyla uyandım. Dayım bana hiçbir şey söylemeden beni traktörlerin bulunduğu yere götürdü ve traktörün römorkunda bir buzağı vardı. Dayıma hemen adını sordum.

Dayım, “Çayır.” dedi. Sebebini sordum.

Dayım ise şunları söyledi: “Çünkü Çayır, çayırda doğmuştu.” Çayır çok sevimliydi. Hepimiz onu çok sevdik. Yengem ona çok ama çok güzel bir toka yaptı. Tokayı takınca Çayır’ın şirinliği adeta iki kat artmıştı. Babam, Çayır’ı kucağına aldı. Çayır çok hareketliydi fakat babam onu kucağına alınca sakinleşti.

Ezgi Melek ÇELİK

Merak Kapısı

Cansu'nun okulu Etnografya Müzesi'ne geziye gidiyorlardı. Cansu, o müzede çini ve porselen eşyalar, eski halılar, çalgılar vesaire olduğunu biliyordu. Yine de canlı görmek daha güzel olacaktı.

Müzeye geldiler. İçeri girdiğinde araştırdığı şeyleri gördü ahşap kapıları ve ahşap eşyaları araştırmamıştı onları da gezerek öğrendi.

En çok dikkatini çeken Hacı Bayram Camii'nin önceden kullanılan ahşap kapısıydı. Dokunmak istedi ama önünde ip vardı ve güvenlikler onu görürdü.

Bunları düşünürken okul arkadaşları ve öğretmenleri ilerlemişti; hemen yanlarına koştu. Müzeyi gezerken aklında hep o kapının arkasında ne olduğu kaldı. Herkes başka yönde iken ahşap kapının yanına koştu. Güvenliklere baktı, bir şey yapması gerekiyordu.

Bir ses çıkarsam herkes o tarafa gider ve ben de kapının içine bakarım, diye düşündü. Etrafa bakındı, bir eşyaya zarar vermek istemiyordu; sadece ses çıkaracaktı. Aradı, taradı ve demir eşyaların olduğu bölüme geldi birbirine vursa ses çıkar, diye düşündü. Bölmeye yaklaşınca alarm ötmeye başladı.

Cansu hemen kaçtı, güvenliklere görünmemeliydi. Herkes aynı anda alarmın çıktığı yere geldi ama Cansu yoktu, çünkü o Hacı Bayram Camii kapısının yanına gitmişti. Tam ilerlerken içeride bir tane güvenlik gördü.

“Sen kimsin ve burada ne işin var?” dedi.

Cansu da her şeyi anlattı. Sadece merak ettiğini söyleyip özür diledi, güvenlik burada hiçbir şeyin olmadığını söyleyip şaşırtıcı olsun diye bir yol olduğunu söyledi. Güvenlik ile Cansu dışarı çıktı. Cansu herkese özür dileyip çok mahcup olduğunu dile getirdi, güvenlikler affetti ve onlara veda ettiler. Cansu'nun öğretmenleri de bir daha böyle şeyler yapmamasını söyledi.

Cansu bazı şeyleri merak etmemesi gerektiğini çokça anladı.

Küçük Bir Rüya

Beril ve arkadaşları bir müzeye gideceklerdi. Yanlarında sadece Sevinç Öğretmen olacaktı. Resim öğretmeni varsa gezide demek ki onunla ilgili bir müzeye gidiyorlardı; yani Resim ve Heykel Müzesi'ne.

Müzeye geldiklerinde tahmininin doğru olduğunu anladı. Dışarı şato gibiydi. İçerisi ise tablolardan oluşuyordu. Portreler ve diğer bir sürü eserler vardı. Merdivenlerden çıktıkça bir odadan diğerine geçtikçe daha da ilginçleşiyordu.

Bir odaya girdiler. Beril tablolara bakarken kapı kapandı. Beril kapıya vurmaya başladı, arkadaşları ve öğretmeni onu duy-

masa bile güvenlikler duyabilirdi. Fakat duymadı. Beril artık pes edip bir yere oturdu, tablolara daha dikkatli baktı.

Bir anda Feyhaman Duran'ın portresi çıkıp ona doğru geldi. Çok korktu ve ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı. Sonrasında da Hasan Vecih Bereketoğlu, Nurullah Berk, Cevdet Dereli, Şeref Akdik vb. eserleri de üzerine doğru geldi. Tabloda ne varsa o geliyordu üzerine. Mesela kurbağa varsa direk kurbağa çıkıp geliyordu, portre varsa direk yüzü geliyordu.

Beril köşeye sıkıştı, kapıyı tekrar açmaya çalışırken altta anahtarın olduğunu gördü. Anahtarı aldı ve kapıyı açtı.

Kocaman bir müzeydi. Nereye gideceğini bilmiyordu. Başka bir odaya girdi, kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı. O odadaki tablolar da üzerine geldi. Kapıda bir önceki tablolar vardı, içeride ise yeni geldiği odadaki tablolar vardı.

Nereye gideceğini bilmiyordu. Resmen aralarına sıkışmıştı. Nefesi daralıyordu; derken uyandı. Arkadaşları ona bakıyordu, Sevinç Öğretmen ona iyi olup olmadığını sordu. Beril iyi olduğunu, sadece uyuyakaldığını söyledi. Gece heyecandan uyuyamamıştı. Bu yüzden uykusuzdu. Beril su içip servise bindi. Bu rüyasını herkese anlattı. Beril'in hiç unutamayacağı bir anısı olmuştu.

Mine'nin Kirlilik Belası

Mine yazarlık atölyesi kapsamında bir geziye gidecekti. O gezinin yeri çok kez gittiği Mavi Göl'dü. Mine, Mavi Göl'ü merak etmiyordu çünkü defalarca görmüştü, merak ettiği şey «Orada bir maceram olacak mı?» sorusuydu.

Herkes yiyecek getirecekti, ilk piknik yapacaklardı daha sonra yürüyüş yapıp gideceklerdi. Hocalarının arabalarıyla Mavi Göl'e geldiler ve bir oturak ayarladılar.

İlk önce yemeklerini yediler ve daha sonra yürüyüşe çıktılar. Mine, Mavi Göl'de nasıl bir hikâye çıkaracağını düşündü çünkü her şey normal ilerliyordu.

Dolaşırken gölün çok kirlendiğini fark etti. Mine'nin gözüne bir top çarptı. Top tamda gölün önündeki karınca yuvasını kapatıyordu. Ne dışarıdaki karıncalar içeri girebiliyordu ne de içerideki karıncalar dışarı çıkabiliyordu.

Mine topu çekmeye karar verdi, eğildi ve topu aldı. Tam sevinirken ayağı kaydı ve göle düştü. Ani bir korkuyla bayıldı. O baygınken herkes ilerlemiş, kimse de onu görmemişti. Uyandıığında gölün ortasındaydı ve etrafı da uzun çimenlerle kapalıydı zaten; kimse onu göremezdi. Neyse ki Mine yüzme biliyordu da açık bir yere doğru yüzdü. Hava kararmıştı.

Birkaç kişinin sesini duyabiliyordu ama çok net değildi yani uzaktalardı. Mine gölden çıktı ve ıslak bir şekilde üşüyerek ona yardım edebilecek birini aradı. Mine dolaşırken az ilerideki yoldan geçen güvenliği gördü ama güvenlik onu görmedi.

Mine güvenliği bulmak için koştu, güvenlikle aralarında yaklaşık 4, 5 metre vardı. Mine bağırmağa başladı, güvenliğin onu duyması gerekiyordu ve duydu. Güvenliğe olanları anlattı. Güvenlik ailesine haber verip gelip onu almalarını rica etti.

Ailesi geldi ve Mine'ye sarılıp onu çok merak ettiklerini söyledi. Mine'yi alıp eve götürdüler. Mine göle o topu atmasalardı bunların olmayacağını düşündü. Yani bir insanın yaptığı kirlilik birden fazla canlının hayatını tehlikeye atmıştı.

Küçük Bir Sır

Bir gün Begüm ve arkadaşı Sena okullarında bir değişiklik fark ettiler. Bodrum katına inenler geri dış kapıdan içeri giriyorlardı. Bodrum katına da sadece öğretmenler ve müdür girebiliyordu. İçerde ne olduğunu çok merak etmişlerdi. Begüm bir öğretmene çaktırmadan bir şeyler sormaya çalıştı. Ama öğretmeni asla bir bilgi vermiyordu. İçerinin sadece yetkili kişilerin girdiği bir yerin olduğunu söylüyordu.

Begüm ve Sena bu sözleri ne kadar duysalar da inanmıyorlardı. Bir gün oraya girip ne olduğuna bakmak istiyorlardı. Okulun son haftaları okulları neredeyse bomboş oluyordu, o zaman girebileceklerini düşündüler fakat okulun son haftasına daha bir aya yakın bir zaman vardı. Begüm beklemeleri gerektiğini söylese de Sena kimseye belli etmeden girebileceklerini söyledi.

Okulun ertesi günü Begüm ve Sena dolaşırken bir öğretmenin anahtar odasından anahtar aldığını ve siyah kapıya girdiğini gördüler. Begüm,

“Gireceğimiz kapıyı biliyoruz, anahtarının yerini de biliyoruz biz de gidip açalım o zaman. “diyerek Sena’ya elini uzattı: “Benimle geliyor musun?” diye sordu.

Sena da “Tabii ki de evet!” dedi.

İki arkadaş anahtarı almaya gittiler. İlk defa şanslıydılar, anahtarın olduğu odanın kapısını temizlikçi ablalar açık unutmuştu. Begüm içeri girerken Sena da dışarıyı gözetleyecekti.

Begüm içeri girdi. ‘BODRUM KATI ANAHTARI’ yazılı çekmecedan anahtarı alıp siyah kapıyı açmaya gittiler. Etrafta kimse yokken kapıyı açıp hemen içeri girdiler. İçeride kapısının rengi gibi siyah bir tünel vardı. Uzun bir tüneldi ve zaten uzun teneffüstelerdi; öğretmenleri sınıfa girmeden onlar girebilirlerdi.

Tünelde ilerledikçe su sesleri ve insan sesleri artıyordu. Tünelin en sonuna geldiklerinde son bir kapı vardı. Sena onu açtı ve karşılarında Mavi Göl vardı. Dışarı çıktılar. Begüm ve Sena resmen yerden çıkmışlardı; alt geçit gibi bir yer yapılmıştı.

Bu geçidin bizim okulumuzda olması güzel bir şeydi fakat bunu neden bizlere daha önce söylememişlerdi ya da biz birkaç kez Mavi Göl gezisine gitmiştik, o kadar arabayla zorlukla gitmek yerine neden buradan gitmemiştik?

Bunların hepsi bir soru işaretiydi. Sorularının cevaplarını müdürlerinden almalıydı. Siyah kapıyı kilitleyip müdürün odasına doğru yola koyuldular. Müdüre her şeyi anlattılar. Müdürleri “Çocuklar, asla pes etmeden çabalamanız gerçekten güzel bir davranış fakat bu sır bizim senelerdir söylemediğimiz bir sır. Bu sırrı sizin de söylememeniz gerekiyor, size güvenebilir miyiz?” dedi. Sena ve Begüm sorularının tam cevabını alamasalar da “Tabii ki de güvenebilirsiniz.” dediler.

Ertesi günlerde ise hiçbir zaman bu konu konuşulmadı. Begüm ve Sena da unutmışlardı çünkü artık merakları bitmişti.

Bu tünel öğretmenleri, müdürleri ve iki arkadaş arasında küçük bir sır olarak kaldı.

Dikkat Uyuya Kalma

Normal bir gündü, fakat bugünü anormalleştiren bir durum vardı. Bugün okulumuza gelen yazarımız Yılmaz Erdoğan ile okulumuzdan 20 öğrenci ve 2 öğretmenimiz bir müzeye gidecektik. Müzenin adı Polis Müzesi’ydi. Adı bile heyecan vericiydi. Birinci derse girdik. Hoca dersi işlerken biz nöbetçi öğrencinin gelmesini ve bizi çağırmasını bekliyorduk.

Yaklaşık 20 dakika geçtikten sonra nöbetçi öğrenci bizi ve diğer sınıflardaki arkadaşlarımızı çağırdı. Hep birlikte minibüse binip yola koyulduk. Minibüste bile heyecanı hissediyorduk.

Yazarımız ve öğretmenlerimiz minibüste asla birbirimizden ve topluluktan ayrılmamız gerektiğini uyarısını yapıyordu.

Onlar bu uyarıları yaparken kaybolsam neler olabileceğini düşündüm. Düşünmek bile istemediğim korkunç bir durumdu. Müzenin girişinde bizi polis abiler karşıladı.

Heyecanlı bir şekilde içeri girdik, çok güzel girişi ve eşyalara vardı. Müzenin her alanı harikaydı. Tüm müzeyi gezdikten sonra yavaşça çıkışa ilerliyorduk. Saate baktım; saat 12. 05'ti ve gitme saatimiz 12 idi. Saatten kafamı kaldırdım ve kendimi bir odanın içinde buldum.

Odada Komiser, Polis, Subaşı vb.nin kıyafetleri vardı. Bu odaya açılan birçok yer vardı. Ne tarafa gideceğimi bilmiyordum. Başka bir tarafa gitsem daha da kaybolacağımı hissettim. «Nasıl olsa beni bulurlar.» deyip bir yere oturup bekledim. Uyu-yakalmışım, saate bir daha baktım saat 13. 35'ti. Bugün günlerden pazartesiydi ve bu müze pazartesi günleri saat 14.00'te kapanıyordu. Daha da korktum etrafta koşturuyordum, bağırı-yordum, birini çağırıyordum.

Girişe baktım girişteki polisler yoktu kapıyı da kilitlemişlerdi. Kapıya vurdum, kimse yoktu olsa bile beni duymuyorlardı. Ağlamaya başladım. Koskoca müzede tek başıma kalmıştım derken bir çığır geldi. Demek ki yalnız değildim, ilerledim kim olduğunu bilmediğim için sessiz oldum.

Kocaman müzede nasıl birini bulacaktım?

Aramaya devam ettim, tam Polis köpeği Zehir'in önünden geçerken onun tasmaşının olmadığını gördüm. Sabah geldiğimde tasmaşı boynundaydı, bu işte bir terslik vardı. “Neyse.” dedim.

Sesin geldi yöne doğru ilerlemeye devam ettim, biraz ilerledikten sonra “Olay Yeri İnceleme Polis Kabul ve Bisikletli Polis” balmumu canlandırmalarında da eksiklerin olduğunu fark et-

tim. Sabah bunları da tam görmüştüm artık bu” Neyse.” deyip geçilebilecek normal bir durum değildi, bunları birinin aldığını düşünmeye başladım.

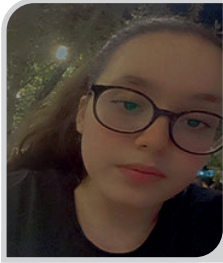
İlerledim, ilerledim ve sağıma döndüğümde simsiyah giyimli kafasında kar maskeli bir adam gördüm. Beni görmemesi için duvarın arkasına saklanıp onu izledim. Bütün değerli ne varsa alıp elindeki torbaya dolduruyordu. Cebinde bir silah gördüm. İrkildim ama ses çıkarmadım. Bu yaptığını öyle durup izlemeye karar verdim. Bir bölmede Osmanlı döneminden kalma Bekçi sopası vardı, aldım ve adamın kafasına vurdum. Evet, bu yaptığım suçtu ama onu durdurmalıydım.

Adam yere düşmüştü, yavaşça yanına gidip yaşıyor mu diye kontrol ettim. Adam bir anda yerinden kalktı ve bana doğru koşmaya başladı. Ben de korkup kaçtım. Yolun sonuna gelmiştim.

Gidecek yerim kalmamıştı Arkamda bir helikopter vardı, onun içine saklanma kararı almıştım. Biraz durdum adamın geldiğini görmek için camdan bakarken elim bir tuşa değdi ve helikopter havalandı. İndirmeye çalışırken ilerledi. Adam aşağıdan benimle dalga geçer gibi bakıyordu, yani benim bir planım olduğunu biliyordu.

Helikopter tam da polislerin toplu olarak kaldığı otelin üzerindeyken helikopterin camından dışarıya doğru havai fişegi patlattım. Bu yardım çağırısıymış, polisler dışarı çıktı. Bir polis bana helikopterdeki telsizle inmem için düğmelerin yerini söylüyordu. Yavaş yavaş iniyordum. Aşağı indiğimde polisler bana orada ne aradığımı soruyorlardı. Her şeyi tek tek anlattım. Polislerin bazıları hırsızı yakalamaya gittiler ve yakaladılar, bazı polisler ise bana teşekkür edip evime bıraktılar.

Ertesi gün olanları yazarımıza arkadaşlarıma ve öğretmenlerime anlattım. Onlar da beni tebrik etti. Artık bundan sonraki gezilerde asla topluluktan ayrılmamaya ant içmiştim.

Yüstra Tuana ANDİÇ

Polis Müzesi Macerası

Sabah uyandım. Arkadaşım mesaj yazmıştı. Hemen bildiri-me tıkladım:

“Bugün gezi var!”

“Çok heyecanlıyım.” cevabını verip yatağımdan kalktım. An-nemin yanına gittim. Mutfaktaydı.

“Günaydın anne!”

“Günaydın kızım!” dedi.

Elimi yüzümü yıkamaya gittim. Üstümü giyininip saçımı tara-dım. Artık hazırdım.

“Görüşürüz anne.” dedim ve çıktım. Koşarak okula gittim. Arkadaşım, okula gittiğimde kapının önünde beni bekliyordu.

“Hoş geldin Ceren!”

“Hoş buldum. Asya nasılsın?”

“İyiym, sen?”

“Ben de iyiym.” dedi.

“Çok heyecanlıym Asya, sen de heyecanlı mısın?”

“Evet, çok heyecanlıym. Zeynep gelecek mi biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum.” dedikten bir dakika sonra Zeynep sınıfa giriş yaptı.

“Günaydın kızlar!”

“Günaydın Zeynep!” dedik ve öğretmenlerimiz bizi çağırdı. Bir otobüse bindik ve yola çıktık. Birkaç fotoğraf çektiler. Yarım saat sonra varmıştık. İşte POLİS MÜZESİ. Dışarıda birkaç polis vardı.

Arkadaşımın kulağına, “Bak polisler var.” dedim o ise

“Evet, gördüm. “dedi tam o sırada öğretmenimiz seslendi:

“Ceren, Zeynep kızlar hadi gelin.”

Onların yanına gittik ve içeriye giriş yaptık.

İçerisi mükemmel ötesiydi; bir sürü tarihi eser, polisler, kıyafetler vardı. Tek tek gezmeye başladık. Öğretmenlerimiz bizi gruplara ayırdı:

Bizim grupta ben, Zeynep, Asya, Yusuf, Aleyna, Yaren, Aslı ve Yunus vardı.

Hep beraber gezip bir hikâye yazacaktık ve gruplar halinde gezmeye başladık.

Yürüdükçe mükemmel şeyler önümüze çıkıyordu. Eskiden polislerin giydiği kıyafetler, kullandığı eşyalar; altında tarihleri vardı ve daha neler neler... Sonra dışarıya çıktık. Orada kocaman bir helikopter ve arabalar vardı ama bir şey eksikti ve bu fark edilmişti. Biz de grup olarak merak ettik ve öğretmenlerimizden ayrıldık, aşağı kata geri indik ve önümüze bir adam çıktı:

“Siz ne yapıyorsunuz, yoksa beni mi arıyorsunuz?”

Hiçbir şey anlamadığımız için sadece adamın yüzüne bakmakla yetindik. Adam bizim bir şey bilmediğimizi anlamış olmalı ki

“Yani siz değil polisler birini arıyor mu?” diye söylediğini düzeltti. Arkadaşım Yusuf ise hemen atladı:

“Evet, ama kim ve neden aranıyor bilmiyoruz.” dedi

Hemen adamın göremeyeceği şekilde Yusuf’a elimle sus işareti yaptım ve adam ise

“Tamam, çocuklar iyi eğlenceler.” dedi ve gitti.

Biz şüphelendik ve gizliden takip etmeye karar verdik. Sonra ise bir cam kapıyı açtı ve bir polis kıyafeti alıp üstüne geçirdi. Biz şok olmuştuk tabii çünkü alarm çalmasını bekliyorduk ama neyse ki kameralar vardı polislerin olduğu yere gitti ve polis gibi davrandı, herkes dağıldı ve bizi aradıklarını fark edince hemen onların yanına gittik. Biz aşağı kata inince adımı tekrar gördük ve bu kez hiç kimsenin olmadığı en üst kata çıkıyordu. Çok merak ettiğimiz için yukarıda bir eşyamızı unuttuk, diye oraya gittik. Çok kısa bir sürede araba çalıştı ve çoğu yeri ezip geçti. Hemen haber vermek için güvenliklerin yanına koştuk. Kameran baktıklarında cihaz devre dışıydı.

“Ah! Bunu nasıl düşünemedik, tabii ya.” dedim.

Arabayla birçok yeri kırdı ama içinde çok az bir benzin olduğu için fazla süremedi. Hasar çok büyüktü.

Öğretmenlerimiz bizim için çok korkmuş, onlardan özür diledik ve okulumuza geri döndük.

Etnografya

Biz yazarlık kulübüne gireli bir ay olmuştu ve bizi bir müzeye götürmeye karar vermişlerdi.

“Evet, çocuklar bir müzeye gezmeye gideceğiz.”

“Gideceğimiz müzenin adı nedir?” diye sordu Hilal.

“Etnografya Müzesi” diye cevapladı yazar.

“Çok güzel olacak, şimdi servisin gelmesini bekliyoruz çocuklar.” dedi öğretmenimiz ve bir sınıfa geçtik, beklemeye başladık; beş dakika sonra servis gelmişti.

“Evet, herkes sıraya geçsin.”

Sıraya geçtik ve servise bindik, okuldan çıkış yaptık. Gideceğimiz yere bir saat kadar yolumuz vardı. Neyse ki çabuk bitmişti.

“Çok güzel!” dedim.

Arkadaşım Aslı da yanıma geldi ve

“Bence de içine girmek için sabırsızlanıyorum.” dedi.

Ve merdivenlere doğru yürüdük. Tam merdivenin önüne gelmiştik ki orada turistler vardı.

“Aslı baksana.” Dedim.

“Aa mükemmel bir tesadüf!” dedi.

Ve beraber fotoğraf çekildikten sonra müzenin içine giriş yaptık.

İlk girdiğimde ATATÜRK’ün 15 yıl boyunca yattığı yer bizi karşılamıştı, çok muazzam bir görüntüydü. Taşın üstünde ise

“Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır.

Lakin Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır.”

Sözü yazıyordu, bu bizi çok etkilemişti. İlerlemeye başladık, ilerlediğimizde bizi ilk olarak eskiden kadınların giydiği elbiseler karşıladı. Renkleri çok güzeldi ve bir de mankenler daha doğrusu manken olduğuna şüpheliyim aynı insan gibilerdi; yaşlı teyzelerin dikiş nakış yaptıkları görüntüler vardı.

Çok güzeldi ve bir yandan biz bunları not alıyorduk. Biraz daha ilerleyince karşımıza bir fanus içinde yer alan Kur'an-ı Kerim çıktı. Cam kavanozun üstünde ise sallanan bir şekilde duran Arapça yazılar mükemmel bir görüntü oluşturmuştu. O an hafızamdan hiç silinmesin istedim. O an hep onun başında kalmak istedim ama mümkün değildi.

İlerlemek zorundaydık ve ilerledik. Eski zamanlarda kullanılan fincanlar vardı çok hoştu, onların da tam ortasında Arapça yazılar yazıyordu. Pırlantalar bile vardı, "Tepelik" adlı bir eşya vardı; gelinler takarmış başına. Biz de bunu yeni öğrenmiştik. Karadeniz Erkek giyimi gördük, bu biraz komikti.

Son olarak ise Arapça yazılı tabaklar gördük ve müzeden çıkış yaptık bizim için harika bir deneyimdi.

Resim Müzesi ve İnanılmaz Olaylar

Gezimiz sadece Etnografya Müzesi ile bitmemişti aynı yerde iki gezimiz vardı ama bu bize sürpriz olmuştu. Çok sevindik çünkü çok değerli sanat eserleri görecektik; müzeye koşarak gittik, öğretmenlerimiz arkamızdan gülüyordu.

Müzeye girdiğimiz anda görevliler bizi uyardı, sularımızı bir dolaba koymamız gerekiyordu, hemen koyduk ve resimlere yaklaşmamamız gerektiği hakkında bizi uyardılar.

Müzeye girdik, ilk olarak çok değişik ve anlam veremediğimiz bir eserle karşılaştık. Değişik kareler, renkli renkliydi. Bir anlam veremedik ve diğer eserlere doğru yürüdük.

Devlet eserleri de vardı burada; kılıcına bakanlar, onu temizleyenler, siyasi görüşmeler yapanlar ve daha neler neler...

Tam ortaya geldiğimizde birkaç fanus içerisinde bu kez boya ile kalemle yapılmamış eserler vardı. Tahtalarla yapılmış çok güzel eserlerdi, üst üste duran kale gibi bir yapıtı vardı ilğimizi çeken.

Tam başka bir esere gidiyorduk ki karşımıza orada bir eseri olan bir ressam çıktı. Bize eserini gösterdi, çok güzel yapmıştı. Hayran kaldık, bize biraz bilgi verdi. Çok muhteşem bilgiler öğrendik, tabii ki de bu fırsatı kaçırmazdık:

Hemen nasıl bu işe başladığını, ilk çizdiği resmin ne olduğunu, nasıl hissettiğini sorduk. Hepsine bir cevap bulduktan sonra fotoğraf çekindik ve onların yanından ayrıldık. Sıradaki eser ise kanepede oturan bir kızdı. Çizen kişi o kadar iyi çizmişti ki bütün renk tonları çok güzeldi.

Gezinirken bir kez daha anlam veremediğimiz bir eserle karşılaştık. Onu da geçtik ve arkadaşım Erva, geri gitti kalemini düşürmüştür diye bir şey demedim ve yürümeye devam ettim.

Bir ses geldi ve alarm çaldı pek umursamadık çünkü bazen yanlışlıkla alarmı çaldırabiliyorlardı. Erva yanımıza geldi. Sanki bir şeyden korkmuş gibiydi titriyordu, hemen beni kenara çekti ve dedi ki:

“ Ben bir şey yaptım.”

“Ne yaptın Erva?”

“Eseri kırdım.” dedi titrek bir sesle.

“Ne yaptın?” diye bağırdım.

“Sus duyacaklar ama merak etme deponun içindeki bir eseri kırdım.”

“Peki ya alarm?”

“Ne alarm mı?”

“Neyse boş ver, ne yapacağız, öğretmenlerimize söylesek mi?”

“Hayır, tabii ki de. “

Bir ses yükseldi:

“Eserler kırılmış!”

Güvenlik görevlisi koştu.

“Ne olmuş burada?” dedi.

“Eyvah! Şimdi ne yapacağız?”

“Bilmiyorum Erva, bence söyle.”

“Neyi?”

“Kırdığını. “

“Ya, biraz sessiz ol lütfen!”

Güvenlik görevlisi hemen dışarı bakındı, bize baktığını görünce kaçtık.

“Aslı ben kendimi kötü hissetmeye başladım, acaba olanları anlatsak mı?” diye sordu Erva.

“Bence de anlatalım.” Dedim.

Ve öğretmenlerimizin yanına gittik. Erva her şeyi anlattı, hemen güvenliklerin yanına götürdüler, onlara da anlattık olayı.

“Olan oldu artık yapacak bisey yok, canın sağ olsun ama bir daha böyle bir şey yapma tamam mı?” dediler.

“Tamam” dedi Erva.

Okulumuza geri döndük öğretmenlerimiz birazcık Erva’ya kızdı, bizden neden ayrıldın, diye ama sonra pek fazla üstüne gitmediler, bu konu burada kapanmıştı.

Erva'ya döndüm ve dedim ki:

“Bak gördün mü, iyi ki söylemişiz her şey yolunda.”

“İyi ki seni dinlemişim Aslı, teşekkür ederim.” Dedi.

Ve hafifçe gülümsedim böyle bir olaylı günü de atlattık, bakalım başımıza daha neler gelecekti...

Mavi Göl ve Veda

Bugün biraz mutsuzdum çünkü okul neredeyse bitiyordu. Katıldığım yazarlık kulübünün son günüydü. Son gün olduğu için de “Arkadaşlarımızla vakit geçirelim.” diye Mavi Göl'e gidecektik. Annelerimiz evden bir şeyler yapacaktı; onları götürüp piknik yapacaktık.

Hemen elimi yüzümü yıkadım, üstümü giyindim, annemin yaptığını aldım ve otobüse yetiştim. Biraz üzgün biraz heyecanlıyım. 10-15 dk sonra okula vardım, biraz bekledim ve tek tek arkadaşlarım gelince hemen konuşmaya başladık:

“Günaydın!” dedi Zeynep.

“Günaydın, nasılsınız?” dedi Yusuf.

“İyiyiz, sen nasılsın?” diye karşılık verdi Oya.

“İyiyim.” dedi Yusuf.

“Bugün son günümüz.” dedim.

“Evet.” dedi Zeynep, tam o sırada hocalarımız geldi:

“Günaydın çocuklar!”

“Günaydın. “dedik hepimiz. Hocalarımız yanımızdan gidip arabaları ayarlarken biz de ne yaptığımıza baktık.

Kek, kurabiye, börek, poğaça, tatlı, içecekler, tabaklar, bardaklar vardı. Herkesin yaptığı çok güzel görünüyordu. Öğretmenler bizi kendi arabalarıyla götüreceklerdi. Çünkü Mavi G l okula çok yakındı.

Ben, Elif, Zeynep aynı arabadaydık ve yemekleri bagaja koyup gitmeye başladık. 7 dakika sonra indik ve yer bulmaya çalıştık. G le uzak, ardak bir yer bulduk. Yemekleri koyduk ve ilk önce yazarlık dersimizi işledik, yeni bilgiler öğrendik ve yemekleri tabaklara hazırlamak için öğretmenlerimize yardım ettik.

Zeynep'le beraber içecekler de koyduk ve yemeye başladık. Yemeğimiz de bitince etrafı toparladık, çöplerimizi attık ve artık gezme vakti gelmişti. Hava çok sıcaktı, bir sürü fotoğraf çekindik ve eğlendik.

Çok bunaldığımızdan yolda gördüğümüz ilk çeşmede kendimizi ıslattık; resmen suluklarla suları başımızdan aşağı döktük. Büşra hocamız,

“Hasta olursunuz yapmayın.” dedi.

Sonra devam ettik, acayip ıslanmıştık. İlk oturduğumuz yere geri döndük, biraz oturduk, sonra voleybol yerine gidecektik ama çok uzak kaybolursunuz dediler ve göndermediler. Top getirmiştik; biraz futbol biraz voleybol ve son olarak yakan top oynayıp okulumuza geri döndük ve müdürümüz Seyfettin hocaların yanına gidip burada böyle bir projeyi okulumuzda başlattığı için teşekkür ettik. Evlerimize döndük.

Tuğba Merve ALTINER

Yeni Kahramanlar

Bugün yazma ve yazarlık eğitimi sınıfı öğrencileri olarak bir geziye gittik. Öğretmenlerimin ve yazarımızın rehberliği ile çok keyifli bir gezi olacağı için çok mutluydum. Servisimizden in-dik. Ve yola koyulduk, içeri girdik. İlk baktığımda anlamıştım. Burada heykel gibi gerçek üzeri olan nesnelere vardı. Her nesne-nin bir hikayesi vardı. Ama o başkaydı. Peki, o kim, diye sorar-sanız kahraman köpek Zehir. İşte Zehir'in hikâyesi:

Zehir, 22.04.2016 tarihinde icra edilen operasyon esnasında, giriş yapılacak binaya önden kontrol amaçlı oda araması yapma-sı için bırakılmıştı. Odada bir koku alıp o yöne doğru ilerlemi-şti. Bu esnada içerideki teröristle karşılaşan ve mücadeleye giren Zehir, teröristin kolunu ısırılmıştı. Terörist, köpeğe tabancayla 4 el ateş etmişti ancak Zehir mücadeleyi bırakmamıştı. Düzenekli bombanın başında bekleyen teröristi Zehir'in etkisiz hale getir-mesi sonucu, belirtilen yerde görevli 42 personelimizin hayatı kurtulmuştu. Teröristin elindeki el bombasını patlatması sonu-cunda, Zehir teröristle birlikte olay yerinde can vermişti.

Gezi boyunca tek aklımda olan Zehir idi. Derse dikkatimi verememiştim. Öğretmenlerim bunun farkındaydı. Ve yanıma gelip bana ne olduğunu sordular. Ben de her şeyi bir bir anlattım. Aslında sadece benim değil herkesin aklı Zehir'deydi. Dönüp dolaşp Zehir'in yanına geliyorduk. Ama bu sefer geldiğimizde başında değişik kılıklarda olan iki adam gördük.

“Öğretmenime bu kişilerde gariplik var.” dedim ama o onların normal insan olduğunu söyledi.

Ama o adamları benim gözüm kesmemişti. Arkadaşlarıma bu olayı anlattım herkes benim gibi düşünüyordu. Hepimiz artık bir gizli ajandık. Öğretmenlerimize lavaboya gideceğimizi ardından dışarı çıkacağımızı söyledik. Bize izin verdiler, her birimizden tebessüm fıskırıyordu. Koşa koşa Zehir'in yanına gittik. O adamlar hâlâ oradaydı. Her birimiz onların gerçek yüzünü ortaya çıkarmak için çabalayacaktık.

Adamlar bizi fark etti ve oradan uzaklaştı. Biz de bir saklanma yeri bulup onları izledik. Biz gidince tekrar gelip etrafi kontrol ettiler ve ardından Zehir'in heykelinin bulunduğu cam kutuyu kaldırmaya başladılar. Her birimiz koşarak adamların üstüne atladık ve açmalarını engelledik.

Herkes bir gürültü ile yanı başımızdaydı. Her birimizin canı çok acıyordu ama Zehir gibi kurtarıcı olduğumuz için çok mutluyduk.

Polis memurları yanımıza gelip bize baktılar her birimiz çok korkmuştuk; bize ceza verecek, diye ama yanılmışız. Aksine bizi ödüllendirdiler. Bir kahraman da biz olmuştuk. Adamları sorduğumda ise onların değerli bir eşya çaldıktan sonra büyük miktarda bir parayla çaldıklarını satan hırsızlar olduğunu söylediler.

Zehir'in de heykeli sadece polis müzesinde olduğu için onu çalmak istemişler ama başaramadılar.

Mutluluk Bulaşıcıdır

Ortaokul 5. Sınıfa giden Seçil düşünceli bir kız olsa da çok çalışkan değildi. Sınıflarına yeni gelen arkadaşları Derin çalışkandı ama suskun bir kızdı. Öğretmenleri onu Seçil'in yanına oturtmuştu. Teneffüs zili çalınca herkes Derin'in yanına toplandı. Onu sevgi ve saygıyla karşıladılar.

Ders zili çalınca herkes yerli yerine geçti. Öğretmenleri içeri girdiği zaman rehberlik öğretmenleri Özüm Hoca, Seçil'i çağırdı. Seçil korkmuştu. Özüm hoca anlamıştı. "Korkmana gerek yok Seçilciğim. Odama geçince anlatacağım." dedi. Odaya geçtiler ve Seçil sordu:

"Ne oldu öğretmenim, beni neden çağırdınız?"

Özüm Hoca anlatmaya başladı. "Biliyorsun ki sınıfınıza yeni gelen arkadaşın Derin, suskun bir kız. Neden suskun hiç merak ettin mi?" dedi.

Seçil "Hayır." cevabını verdi. "Peki, öğrenmek ister misin?"

Seçil "Olur öğretmenim, ben de merak ettim şimdi, anlatır mısınız?" dedi.

"Derin aslında hasta. Seni asıl çağırma nedenim de o."

"Öğretmenim, siz benim annemin hasta çorbasını çok güzel yaptığını nerden biliyorsunuz? Annemi tanıyor musunuz? Ama Derin gripse neden suskun onu anlamadım."

Özüm hoca güldü. "Hayır, canım öyle bir hastalık değil, sen yanlış anladın. İçsel ve ruhsal bir hastalık."

Seçil bu cümleyi duyunca yüzü asıldı.

"Öğretmenim siz beni Derin'in hastalığını yenmesine yardım etmem için mi çağırdınız?"

Özüm hoca “Evet, Seçilciğim seni bu yüzden çağırdım.”

Seçil, öğretmeni Özüm hocaya “Ben bunu tek başıma yapacağımı sanmıyorum. Diğer arkadaşlarımdan yardım alabilir miyim?” dedi. Özüm hoca bu fikre katıldı. Ona daha fazla kişiyle daha mutlu olacağını söyledi.

Seçil arkadaşı için elinden ne geliyorsa yapmaya hazırdı. Özüm hoca Seçil’in bu içten düşüncesine, arkadaşına yardımda bulunmasına çok mutlu oldu. Özüm hoca:

“Gidebilirsin.” dedi. “Ama sana son bir şey söyleyeceğim. Derinin hastalığını araştırıp bana yarın gelip anlatmanı istiyorum, bu hastalığı nasıl yenebilir? Bu senin ödevin olsun.” dedi.

Seçil sınıfına doğru yola koyuldu. Sınıfına geldiğinde herkes Seçil’e neden rehberlik öğretmenleri Özüm hocanın onu çağırdığını sordu. Seçil herkesi bir yere topladı ve olayı anlatmaya başladı.

“Arkadaşlar sınıfımıza yeni gelen arkadaşımız Derin neden suskun hiç merak ettiniz mi ?” dedi.

Herkes hep beraber “Hayır.” dedi.

“Özüm öğretmenimiz beni bu yüzden çağırdı. Derin aslında hastaymış. Bu hastalığı yenmesi için bize ihtiyacı var. Okul çıkışı benim evime gidelim ve bu hastalığı araştıralım. Derin bu hastalığı nasıl yenebilir buna bakalım. Haydi, zil çaldı yerlerimize oturalım, öğretmenimiz gelecek.” dedi.

Okul çıkışı herkes Seçil’in evine doğru yola koyuldu. Seçil’in annesi Derya Hanım şaşırmıştı bir an. Sonra “Hoş geldiniz çocuklar.” dedi.

Herkes heyecanla içeri girdi. Evi mis gibi yemek kokusu sarıyordu. Herkes mutfağa toplandı. Derya Hanım yaptığı yemekleri çocuklara ikram etti. Yemekleri bir çırpıda bitirdiler, ellerini yıkayıp Seçil’in odasına geçtiler.

Seçil bilgisayarını açtı. Annesi sordu “Neden burada toplandınız? Bir şey mi oldu?”

Seçil durumu annesine de anlattı:

“Anneciğim sınıfımıza yeni gelen arkadaşımız Derin aslında hastaymış ama içsel ve ruhsal bir hastalıkmiş. Bugün rehberlik öğretmenimiz Özüm hoca beni odasına çağırdı ve arkadaşımız Derin’in bu hastalığı yenmesi için biz ona destek olacaktık. Özüm hocam arkadaşlarımdan yardım almamı kabul etti. Biz de bu hastalığı araştırıp Derin bu hastalığı nasıl yenebilir, ona bakacağız ve Özüm hocaya bunu anlatacağız. Bu yüzden arkadaşlarımız bizim evimize toplandı. Derin için elimizden ne geliyorsa yapmaya hazırız.” dedi.

Annesi tebessüm içindeydi. Kızının bu kadar düşünceli olması onu gururlandırmıştı. Seçil arkadaşlarının yanına geldi. Bu hastalığı araştırmaya başladılar.

Bu hastalığın adı bipolarmış. Herkes şaşkına döndü.

“Bu nasıl bir hastalık ismi?” dediler. Bazılarının ağzı açık kaldı. Sözlükten bipolar ne demek diye baktılar:

“Suskun, sosyalleşemeyen hastalıklı kişi.” yazıyordu.

Sonra bu hastalık nasıl biter, diye araştırdılar: “Bipolar hastası olan bir kişinin mutlu olması gerekir.” yazıyordu.

Herkesin elinde bir kâğıt, bir kalem vardı. Araştırdıklarını not alıyorlardı. Akşam karanlığı olmaya başlamıştı. Herkes evine dağıldı. Seçil, gece olunca yatmak için odasına geçmişti ama gözüne bir damla uyku girmiyordu. Aklında hep Derin vardı.

Sabah olmuştu kahvaltısını yapıp hemen okula gitti. Arkadaşlarıyla birlikte Özüm hocanın odasına gittiler ve not aldıklarını anlattılar. Özüm hoca herkese teşekkür etti ve sınıflarına yolladı. Sınıfa gelince Derin’le arkadaşlık kurmaya başladılar.

Sonraki zamanlarda iyi bir arkadaşlık kurdular. Artık cuma günleri parka gidiyorlardı ve çok eğleniyorlardı. Özüm hoca

fark etmişti. Derinin hastalığı düzeliyordu. Herkes çok mutluydu.

Bir gün Derin, hastalığı için hastaneye gitmişti. Doktor da şaşkınlık içindeydi, bir yandan mutluluk saçıyordu. Derin'e hastalığını yendiğini söyledi. Derin mutluluklar içindeydi. Arkadaşları havalara uçmuştu. Artık Derin'in sınıftaki hiçbir kişiden farkı yoktu. Seçil dedi ki

“İnşallah böyle sevinçli 4 senemiz olur.” dedi.

Ve Mutlu SON... Unutmayın mutluluk, hastalık kadar buluşıcıdır...

Gamze YILMAZ

Tünelin Ardında

Gül, Ferha ve Asude okullarında hem çok başarılı hem de çok zeki çocuklardı. Spor ve akademik alanlarda da bu başarıyı kanıtladılar. Fakat bu üç arkadaş birbirleriyle zıt karakterdi. Gül en meraklısı, Asude en korkakları, Ferha ise en sakiniydi. Bu üçlü kız grubu okuldaki en iyi arkadaş gruplarından.

Bir gün, beden dersinde, Gül ve arkadaşları spor salonunda voleybol oynuyorlardı. Zilin çalmasıyla Asude ile Ferha gitmek istedi. Çünkü çok acıkmışlardı. Gül ise oynamak istiyordu.

“Biz hemen yemek yiyip geleceğiz, istiyorsan sen de gel.” dedi Ferha Gül’e.

“Tamam, hızlı olun. Ben burada kalacağım.” demesine şaşırarak Asude, Gül’e “Acıkmadın mı Gül?” diye sordu. Gül ise “Ben tokum, siz çabuk olun.” dedi.

Asude ve Ferha gittikten sonra Gül, bodrumdan bir ses geldiğini duydu. Bu ses dalga ve kuş cıvıltılarıydı. Gül, tüm kapıları tek tek dinleyerek bodrumu buldu. Kapıyı açtığında orada

kocaman bir tünel gördü. Gözlerini alamadı. Oraya tek başına giremezdi. Çünkü bir macera varsa sadece o değil arkadaşları da yaşamalıydı. Hemen arkadaşlarına söylemeyecek; onların bura-yı keşfetmesini bekleyecekti.

Asude, dersteyken ğretmeni ondan bodrumdaki topları getirmesini istedi. Asude de hemen gitti, bodruma indi ve yavaşça kapıyı açtı. Topları alıp kapıyı kapatarak hızlı adımlarla yürüdü. Ama bodrumdan bir ses geldiğini duydu. Bu ses dalga ve kuş civıltısıydı. Korku ve merak karışımı bir duyguyla kapıyı araladı ve içeri baktı. Bir de ne görsün: Kocaman bir tünel...

Koşarak sınıfa giren Asude'nin şaşkınlıktan yüzü sapsarıydı. Sınıfta, bir şey olmamış gibi dersini dinlemeye devam etti. Teneffüs olunca sabırsızca Gl ve Ferha'ya başından geçenleri anlattı. Gl başını önüne eğerek:

“Aslında ben biliyordum ama size söyleyemedim.” dedi.

Asude ve Ferha anlayışla karşıladı. Planlarını cumartesi ve pazar toplanıp konuşacaklardı. Oraya girmenin bir yolunu bulacaklardı. Böylece meraklarını giderip tünelin ardında ne var ğreneceklerdi. O gün geldi. Toplandılar. Planlarını konuştular:

1.anta hazırla. (Ne olur ne olmaz diye.) 2. Dikkat dağıt. 3.Gizlice gir. 4.Ne olduğunu ğren.

Bu dört aşamalı planın iyi geçeceğini düşündüler.

Bekledikleri gün geldi. Her zamanki yaptıklarını yaparak dikkat çekmemeye çalıştılar. antalarını alıp gizlice bodruma indiler. Işığı açmadılar, fenerle ilerleyip tünele ulaştılar. İlerle-dikçe daha da genişleyen tünelin en sonunda Mavi Gl'e açıldığını öğrendiler. Kuş civıltısı ile dalga sesinin buradan geldiğini anlayınca içerindeki merak duygusu yerini şaşkınlığa bıraktı:

“Bu tünel nasıl oluyordu da Mavi Gl'e açılıyordu?”  arka-daşın da kafasında bu soru cevap arıyordu.

Asude önden koşa koşa giderken son anda Ferha, onun kolunu tuttu:

“Ne yapıyorsun sen? Ya bu bir tuzaksa o zaman ne yapacaksın? Geri dönemeyebilirsin Asude!” dedi.

Gül: “Haklısın, oraya gitmek olmaz. Bence yetkililere haber verelim.” dedi. Asude utanarak özür diledi. Kızlar geri gittiler ve durumu öğretmenlerine anlattılar. Öğretmenleri oraya giderek kontrol etti. Fakat orada öyle bir tünel olmadığını ve normal bir yer olduğunu söylediler. Kızlar şaşkınlıkla birbirlerine bakarken bir ses geldi:

“Gül, Güüüül, hadi kalk, hadiiiiii, öğretmen kızacak! Bedende de uyulur mu hiç?”

Gözünü açtığıında Gül anladı: Tünelin ardında onun rüyası varmış.

Polis Müzesi

Bir gün polis müzesine gitmeye karar verdim. Etrafta gezinirken iki kişinin konuşmalarına şahit oldum:

“Bugün duyduğuma göre buradaki mumyalar canlanacakmış. Çoğu eşyanın da içine girip orada uzun bir zaman kalıncakmış.” dedi biri.

Ardından arkadaşı “Ama sadece bu gece.” diyerek karşılık verdi.

O an aklıma bu gece burada kalmak geldi ama bir sorun vardı: “Ya eşyanın içine girip gerçekten hapsolursam düşüncesiydi.”

Her şeyi göze alarak gizlice oradaki polis maketlerinin arkasına saklandım. Artık gece olmuştu. Dışarıya çıktım. İlk önce karşıma atlı polis çıktı. Gerçekten olağanüstü büyüklükteydi. Ona selam vererek yanından ayrıldım. Ve bir anda bugün konuşan iki adamı gördüm. Muhtemelen akıllarında iyi bir niyet yoktu.

Konuştuklarını anlamadım ama birinci adam bağırarak

“Bombayı yerleştirdim.” dedi. Şok olmuşum ne yapacağımı düşünürken aklıma bombaları imha etmek için kullanılan robot geldi. Yavaş adımlarla robotun yanına gittim ve çantamdan çıkardığım ses bombasını onların soluna attım, birinci adam ses bombasının olduğu yere gitti. Ama ikinci adam yemi yutmadı. Beni gördü ve kovalamaya çalıştı. Kovalarken o da neydi?

Robotun içine girmiştim. “Ne yapacaktım; ya sıkışıp kalırsam, ömür boyu böyle bir karanlıkta kalmak istemiyordum. Ya polis müzesi patlayacak teröristler amacına ulaşacaktı ya da...” diye düşüncelere dalmışken tam o sırada bir köpek havlama sesi duydum, bu köpek Zehir idi. Zehir’in yanına gitmek istiyordum, oturduğum yerden kalktım ve ellerimi zifiri karanlıkta gezdirmeye başladım.

Bir kapı buldum. Kapıyı zorlayarak açmaya çalıştım ama bir türlü açılmıyordu, son çare olarak tüm var gücümle kapıyı ittim, kapı açılmıştı. Nefes nefese koşarak Zehir’i aradım ve elinde kumanda olan adamı oyaladığını gördüm. Fırsat bu fırsat diyerek adamın üzerine atladım, böylece kumandayı alarak kumandayı kırdım ama benim bile beklemediğim bir şey oldu: Bayıldım. Çünkü eşyanın içinde iken 30 dakika kalmıştım yani bu dünya zamanında 1 güne eşitti. Çok şaşırmıştım.

Uyandığımda ise hastanedeyken herkes bana bakıyordu. Olayı şimdi anlamıştım aslında, ben orada o adam tarafından saldırıya uğramıştım ve 3 ay komada kalmıştım.

Karanlık

Cuma günü ailemle birlikte küçük bir kasabada kafa dinlemek için bir villaya gitmiştik. Orada genellikle çoğu zaman kitap okuyor ya da hep beraber film izliyorduk. Annemin dediğine göre 1-2 ay kalacaktık, bu uzun süre boyunca sadece tek bir kural vardı:

“Sakın gece dışarıya çıkma!” kuralıydı.

Bu ormanda çoğu zaman vahşi hayvanlar kurt ulumalarıyla bize varlıklarını hissettiriyordu. Ayrıca akşamları bir ışık gördüğümüzde bir avcı ile karşılaşmamız olasıydı. Avcılar genellikle ormanda olduğu için ne yazık ki korkuyorduk. Kısaca hem vahşi hayvanlar hem de avcılar sıkıntı olabilirdi.

Buraya annem, babam ve köpeğim Gofret ile gelmiştik. Annem ve babam işkolik insanlardı. Bu nedenle benimle ilgilenmiyorlardı. Ben de tatilde benimle birlikte eğlenebilecek bir can dostu aldım. Gofret çok zeki ve sadık.

Bir gün geçti. Yine annemle, babam çalışırken ben ise Gofret ile oynuyordum. Gofret birdenbire havlamaya başladı. Ben de ani panik ile yukarı çıkıp annemle babama söyledim ama beni dinlemediler.

Gece saat 2.00 olmuştu. Gofret yine havlamaya başlayınca elime telefonumu alıp flaşı açtım ama bir işe yaramadı. Dışarı çıkacakken bir ses geldi. Sonrasında deliğe baktığımı gördüm.

Korkudan buz kesilmiştim. Bir yandan Gofret'i tutarken bir yandan da “Kaçsam mı yoksa?” şeklinde içeri girmeyi planlıyordum. Korkudan koştum ama pişman oldum. Koşarken yere düştüm ve tam o sırada başımın üzerinden bir mermi geçti. Kurtlar hemen kaçtılar. Ben tanışmadığım bir komşu sayesinde kurtuldum.

Gözümü açtığımda annemle babamın yanımda bana baktığını gördüm. Çok kızgın olmalıydı. Bense büyük bir pişmanlıkla özür diledim.

Avcı beye teşekkür ettim. Ona gerçekten minnettardım, o olmasaydı ya kurtlara ya da açlığa yenik düşerdim. Bu olay bana önemli bir ders verdi. Gofret ile bir daha eski düzenimize dönmedik çünkü Gofret kaybolmuştu.

Gofret'in kaybolmasından bir hafta geçmişti. O kadar mutsuzdum ki her zaman mutlulukla yaptığım şeylerden zevk almıyordum. Kitap okuduğum bir akşam, uyurken iç sesimle uyanımdım. Gece bunları düşünmekten uyuyamıyordum.

Bu sefer tedbirli davranacaktım. Çanta hazırladım, aileme ise not bırakarak evden çıktım. Ormana geldiğimde bir uluma sesi duydum. Sadece uluma seslerinden kaçmıştım. Bir yandan ormanı geçerken bir yandan da Gofret'i aradım. Yürürken bir mağaranın önünde durdum. Yavaş adımlarla içeri baktım ve orada Gofret'i gördüm. Yanına gittiğimde o da sımsıkı titriyordu ve korkak bir köpeğe dönmüştü.

Yanımda getirdiğim çantanın içine Gofret'i koydum ve uzaklaştım. Eve az kaldığında önüme bir yılan çıktı korkudan çığlık attım. Tam o anda etrafımızı bir kurt sürüsü sardı. Sakince ve yavaşça çantamdan çıkardığım düdüğü çaldım. Onlar uzaklaşırken arkama bakmadan koştum, eve vardığımda kalbimin atışı hızlandı.

Eşyalarımı yere attım ve koltukta uyuyakaldım. Ertesi sabah annem ve babama olan biteni anlattım. Onlar ise sorumluluğu kendilerinin almadıkları için özür dilediler fakat bir sıkıntı vardı bu köpek Gofret değildi...

Melek Ebrar DOĞAN

Ebrar ve Gizemli Kitap

Ebrar, kitaplara olan düşkünlüğü ile bilinen neşe dolu bir kızıdır. Özellikle eski, tozlu kitaplara...

Bir gün anneannesinin evinin tavan arasında unutulmuş eski mi eski bir kutu buldu. Kutunun içinden çıkardığı, üzerinde tuhaf sembolleri olan soyulmuş bir kitaptı. Kitabı açtığı anda içindeki sayfalar sanki ona bir şey anlatmak istiyordu.

Kitabı okumaya başladıkça kendini maceradaymış gibi hissediyordu. Ebrar bir gün kitaptan çıkan haritayı takip ederek bahçelerindeki elma ağacının altına gitti. Ağacın altında kıpırdayan bir şeyler fark etti. İyice baktığında çimenlerin içinde kedi dumanı gördü ama orada bir de geçit vardı. Geçidin içine girdi.

Dünyanın bir ucunda olan cenneti birebir yansıtan büyümlü bir bahçe belirdi. Bu bahçede rengârenk kuşlar, çiçekler ve minik yaratıklar vardı. Hatta onlarla arkadaş oldu. Gizemli hazineler buldu, kötülöklere karşı savaştı ancak bu büyümlü dünyada

fazla kalamazdı. Kitabı kapattığı gibi kendisini odasında buldu. Aynaya baktığında okuduğu maceraların izini taşıyordu gülümsemesi...

Hikâye Listesi

Belinay SEVİÇ

Ne Unuttuk	7
Gizli Yol	9
Kâbus	12
Bir Bahar	13

Esila BEĞİK

Garip Müze	17
Heykeller Gerçek Mi?	20
Maceracı Dörtlü	21
Park İstilası	23

Vildan ATEŞ

Bir Müze Bir Göl	25
------------------------	----

Mihrimah GÜRÜN

Poliserin Sığınağı	29
Küçük Bir Rüya	30
Nasıl Yani	31
Uğurlu Müze	32
Gizemli Tünelden Mavi Göle	33

Emir Kerem ERZURUM

Dikkat Et Uyuma	37
Etnografya Müzesine Gezi	38
Mavi Gölde Yaşananlar	39

Gülsima YILDIZ

Gizemli Çocuk	41
Gezide En Fazla Ne Olabilir?	45
Eslem Berra Karakurt	
Küçük Hayal	47

Eski Zaman Yeni Zaman	49
İlginç Bir Gezi	50
Mavi Göl.....	52
Belinay SOLMAZ	
Kütüphanede Kilitli Kaldım	55
Damla POLAT	
Hayal mi Gerçek mi?	57
Ecrin ACAY	
O Butona Basma	65
Güler Karataş	
Bir Arkadaşlık Hikâyesi.....	67
Hilal ÇAKIR	
Helikopter.....	69
Lunapark Resmi	71
Mavi Göl Kapısı.....	73
Uykusuzluk.....	78
Sevgi TÜRKMEN	
Polis Müzesi	81
Tablo	82
Okuldaki Kapı	83
Yusuf ÜNAL	
Yaramazlığın Sonu	85
Yağız'ın Azmi	87
Müzedede Yaşananlar	88
Müzedede Yaşanan Olay	91
Köy Macerası	92

Ezgi Melek ÇELİK

Merak Kapısı.....	95
Küçük Bir Rüya.....	96
Mine'nin Kirlilik Belası	97
Küçük Bir Sır.....	99
Dikkat Uyuya Kalma.....	100

Yüstra Tuana ANDİÇ

Polis Müzesi Macerası.....	103
Etnografya.....	106
Resim Müzesi ve İnanılmaz Olaylar	107
Mavi Göl ve Veda	110

Tuğba Merve ALTINER

Yeni Kahramanlar	113
Suskun Arkadaşımız	115

Gamze YILMAZ

Tünelin Ardında.....	119
Polis Müzesi.....	121
Karanlık.....	123

Melek Ebrar DOĞAN

Ebrar ve Gizemli Kitap.....	125
-----------------------------	-----

Belinay – Elif - Hital – Gülsima

Zeynep – Sevgi – Ezgi – Vildan – Eslem – Mihrimah

Gamze – Esila – Ecrin – Damla

Yusuf Anıl -Yüsra – Merve

“Kitapların büyülü dünyasıyla tanışmanız dileğiyle...”